VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2011. gada 20. septembrī *

Lieta T-461/08

Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE, Atēnas (Grieķija), ko pārstāv N. Korojanakis [*N. Korogiannakis*] un P. Kacimani [*P. Katsimani*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Investīciju banku (EIB), ko pārstāv K. Gomess de la Kruss [*C. Gómez de la Cruz*] un T. Pietile [*T. Pietilä*], pārstāvji, kuriem palīdz J. Steiks [*J. Stuyck*], advokāts,

atbildētāja,

pirmkārt, par prasību atcelt EIB 2008. gada 31. janvāra lēmumu noraidīt prasītājas piedāvājumu uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu procedūras ietvaros attiecībā uz palīdzības informācijas sistēmas uzturēšanā, atbalstīšanā un izstrādē pakalpojumu sniegšanu un piešķirt līguma slēgšanas tiesības citam pretendentam — prasību, kas

* Tiesvedības valoda — angļu.

tika celta, pamatojoties uz EKL 225. un 230. pantu, un, otrkārt, par prasību atlīdzināt zaudējumus, kas iesniegta, pamatojoties uz EKL 225., 235. un 288. pantu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*] (referente), tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un M. van der Vaude [*M. van der Woude*],

sekretārs N. Rozners [*N. Rosner*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 17. novembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja *Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE* ir saskaņā ar Grieķijas tiesībām nodibināta sabiedrība, kas darbojas informācijas tehnoloģiju un komunikāciju jomā.

2 Ar 2007. gada 13. septembra paziņojumu par paredzamo publisko iepirkumu, kas tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* (OV S 176) pielikumā ar atsauces Nr. 2007/S 176-215155, Eiropas Investīciju Banka (EIB) publicēja uzaicinājumu iesniegt piedāvājumu attiecībā uz tādu pakalpojumu sniegšanu, kuru mērķis ir "palīdzība "Loans Front Office (*Serapis*)" sistēmas uzturēšanā, atbalstīšanā un izstrādē". Saskaņā ar paziņojumā par paredzamo publisko iepirkumu un specifikācijās ietverto aprakstu attiecībā uz šo uzaicinājumu iesniegt piedāvājumu publiskā iepirkuma procedūrā "Système efficace et rapide d'accès aux prêts et aux informations de support" ["Efektīva un ātra sistēma pieejai aizdevumiem un pamatojošajai informācijai"] (*Serapis*) ir EIB informācijas lietojumprogrammas hiperteksts (*Front Office*) kreditēšanas jomā. Šī sistēma ir izstrādāta kā integrēts ar kreditēšanas jomu saistītās informācijas vadības portāls EIB kompetentajiem dienestiem, tostarp direktorātam "Finansējumi Eiropā", direktorātam "Finansējumi ārpus Eiropas", Riska vadības direktorātam, Projektu direktorātam un Juridiskajam dienestam. Tās mērķis ir atbalstīt iekšējos procesus kreditēšanas jomā no darījuma sākuma, tā novērtēšanas (apstiprināšanas) laikā un līdz pat "Note Conjointe" (paraksta) iesniegšanai, un pēc tam tiek uzsākta procedūra, kas ir paredzēta EIB lietojumprogrammas daļā ar nosaukumu "Force Prêts" [obligāti aizdevumi], kas ļauj personām, kas ir atbildīgas par šo sistēmu, to administrēt un vadīt (*Back Office*).

3 Paziņojumā par paredzamo publisko iepirkumu bija noteikts, ka pamata vienošanās ar izvēlēto pretendentu tiks noslēgta uz četriem gadiem un ka šim pretendentam līgumi tiks piešķirti, pamatojoties uz pamata vienošanos un saskaņā ar speciāliem pasūtījumiem priekš konkrētiem projektiem. Paziņojumā par paredzamo publisko iepirkumu un iepirkuma procedūras specifikācijās bija precizēts, ka līgums tiks piešķirts tam pretendentam, kurš iesniegs saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu, kas tiks novērtēts saskaņā ar iepirkuma procedūras specifikācijās izklāstītajiem piešķiršanas kritērijiem. Minētajās specifikācijās ir norādīts kritēriju sadalījuma koeficients, proti, 75 % no punktiem ir tehniskajiem kritērijiem — no kuriem 15 % ir kritērijam ar nosaukumu "Kvalitātes nodrošināšanas process", 45 % ir kritērijam ar nosaukumu "Piedāvātā personāla iemaņu un kvalifikāciju līmeņa atbilstība" un 15 % ir kritērijam ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem" — un 25 % no punktiem ir finanšu kritērijam.

4 Ar 2007. gada 31. oktobra vēstuli EIB nosūtīja visām personām, kas bija iesniegušas lūgumu sniegt paskaidrojumu attiecībā uz uzaicinājumu iesniegt piedāvājumu, sarakstu ar "Jautājumiem un atbildēm" attiecībā uz minēto uzaicinājumu iesniegt piedāvājumu.

5 2007. gada 9. novembrī, proti, datumā, līdz kuram bija jāiesniedz piedāvājumi (paziņojuma par paredzamo publisko iepirkumu IV 3.4. punkts), prasītāja iesniedza piedāvājumu.

6 Pavisam EIB saņēma septiņus piedāvājumus, kurus izvērtēja novērtēšanas komiteja. Pirmajās divās procedūras stadijās, proti, izslēgšanas stadijā (iepirkuma procedūras specifikāciju 6.1. punkts) un atlases stadijā (iepirkuma procedūras specifikāciju 6.2. punkts) tika izvēlēti visi pretendenti. Pēdējā stadijā — proti, piedāvājumu salīdzinošās izvērtēšanas un līguma piešķiršanas stadijā (iepirkuma procedūras specifikāciju 7. punkts), kurā bija paredzēts, pirmkārt, izvērtēt izvēlēto pretendentu piedāvājumus, pamatojoties vienīgi uz tehniskajiem kritērijiem, un noraidīt piedāvājumus, kuri neatbilst iepirkuma procedūras specifikācijās norādītajiem minimālajiem sliekšņiem, un, otrkārt, izvērtēt piedāvājumus, kuri netika noraidīti to tehniskās novērtēšanas laikā, pamatojoties uz finanšu kritēriju — tikai pieci piedāvājumi, tostarp prasītājas, tika izvērtēti, pamatojoties uz pēdējo minēto kritēriju, jo divi pārējie piedāvājumi, veicot to tehnisko izvērtēšanu, neatbilda iepirkuma procedūras specifikācijās norādītajiem minimālajiem sliekšņiem. Piedāvājumu salīdzinošās izvērtēšanas beigās novērtēšanas komiteja piešķīra vislabāko kopējo novērtējumu *Sybase BVBA* piedāvājumam (turpmāk tekstā — "izvēlētais pretendents"), un prasītājas piedāvājums tika ierindots otrajā vietā. Ņemot vērā novērtēšanas komitejas izdarīto vērtējumu, EIB 2008. gada 31. janvārī pieņēma lēmumu neizvēlēties prasītājas iesniegto piedāvājumu un līgumu piešķirt izvēlētajam pretendentam (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums") pēc tam, kad tā bija pārrunājusi ar prasītāju noteiktus tās piedāvājuma elementus 2008. gada 29. janvāra sanāksmē.

7 2008. gada 18. februārī EIB nosūtīja vēstules visiem pretendentiem, izņemot prasītājai, lai tos informētu, ka līgums tika piešķirts izvēlētajam pretendentam.

8 2008. gada 12. un 17. jūnijā attiecīgi EIB un izvēlētais pretendents parakstīja pamata vienošanos, kas stājās spēkā 2008. gada 16. jūnijā.

9 Ar 2008. gada 31. jūlija vēstuli un pēc tam, kad tā bija iepazinusies ar *Oficiālā Vēstneša* (OV S 144) pielikumā publicēto paziņojumu par līguma piešķiršanu ar atsauces Nr. 2008/S 144-192307, prasītāja sūdzējās EIB par to, ka nav ievērotas iepirkuma procedūras specifikācijas un tiesību normas, kas piemērojamas publiskā iepirkuma procedūrām, tiktāl, ciktāl tai netika laikus paziņots par apstrīdēto lēmumu. Tā lūdza EIB apturēt līguma piešķiršanas procedūru un pamata vienošanās parakstīšanu vai vajadzības gadījumā anulēt pēdējo minēto. Turklāt tā prasīja informāciju attiecībā uz publiskā iepirkuma procedūru un it īpaši izvēlētā pretendenta nosaukumu, tā izveidotā konsorcija publiskā iepirkuma procedūras sakarā partneru un apakšuzņēmumu nosaukumus, piešķirtos vērtējumus par katru piešķiršanas kritēriju tās un izvēlētā pretendenta piedāvājumiem, elementus, kas tika salīdzināti tās un izvēlētā pretendenta piedāvājumā, it īpaši finanšu elementus, kā arī detalizētu novērtēšanas komitejas ziņojumu attiecībā uz tās un izvēlētā pretendenta piedāvājumiem kopiju.

10 2008. gada 1. augusta vēstulē EIB sniedza prasītājai norādes attiecībā uz piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientu. Tāpat tā norādīja, ka līgums tika piešķirts izvēlētajam pretendentam, un norādīja punktu, kas tika piešķirti prasītājas un izvēlētā pretendenta piedāvājumiem, sadalījumu par katru piešķiršanas kritēriju. Tā precizēja, ka prasītājas piedāvājums saņēma 22,03 punktus (no 35 punktiem), savukārt izvēlētā pretendenta piedāvājums saņēma 29,36 punktus (no 35 punktiem).

11 Tajā pašā dienā prasītāja, uzskatot, ka ir saņēmusi tikai nelielu daļu no prasītās informācijas, nosūtīja EIB jaunu vēstuli, prasot atbildēt uz visiem 31. jūlija vēstulē norādītajiem jautājumiem, pamatot apstrīdēto lēmumu un norādīt, vai ar izvēlēto pretendentu jau ir noslēgta pamata vienošanās. Pretējā gadījumā prasītāja lūdza EIB apturēt minētā līguma parakstīšanu, līdz tiks detalizēti izskatīta tās prasība.

12 2008. gada 6. augustā EIB apstiprināja, ka ir saņēmusi prasītājas vēstuli. Ar 2008. gada 14. augusta vēstuli tā atzina, ka ir pieļāvusi "administratīvu kļūdu", neinformējot prasītāju ar oficiālu vēstuli par piedāvājumu salīdzinošās izvērtēšanas rezultātiem, un par to atvainojās. Tā piebilda, ka publiskā iepirkuma procedūra kopumā kā tāda bija spēkā un ka tās pieļautā administratīvā kļūda nebija būtisks pārkāpums, kas būtu pamats apturēt vai anulēt ar izvēlēto pretendentu noslēgto pamata vienošanos.

13 2008. gada 1. septembrī prasītāja nosūtīja EIB jaunu vēstuli, kurā norādīja uz noteiktiem pārkāpumiem, kas bija pieļauti publiskā iepirkuma procedūrā. Saskaņā ar tās teikto EIB pretendentu atlases kritērijus esot sajaukusi ar līguma piešķiršanas kritērijiem. Turklāt EIB esot izmantojusi diskriminējošus vai neprecīzus piešķiršanas kritērijus, neesot izpildījusi savu pienākumu laikā informēt pretendentus par lēmumu piešķirt līgumu un noteikt pārtraukuma periodu, lai viņi varētu izmantot tiesības celt prasību, neesot nodrošinājusi pietiekami pārskatāmu procesu, esot pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, neesot pamatojusi apstrīdēto lēmumu un esot izmantojusi tādu formulu piedāvājumu salīdzinošajā izvērtēšanā, kas neitralizēja principu par "saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu", piešķirot priekšrocību piedāvājumiem ar visaugstāko cenu.

14 2008. gada 10. septembrī EIB apstiprināja, ka ir saņēmusi prasītājas 2008. gada 1. septembra vēstuli, informējot prasītāju, ka šī vēstule tika nosūtīta izvērtēšanai uz EIB Sūdzību biroju un ka atbilde tiks sniegta vēlākais līdz 2008. gada 27. oktobrim.

15 2008. gada 27. oktobrī EIB nosūtīja prasītājai vēstuli, informējot, ka tā vairs nevar izskatīt sūdzību, jo prasītāja 2008. gada 6. oktobrī ir uzsākusi tiesvedību Vispārējā tiesā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

16 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kancelejā reģistrēts 2008. gada 6. oktobrī, prasītāja cēla šo prasību.

17 2009. gada 30. janvārī EIB iesniedza iebildumu rakstu.

18 Replika un atbilde uz repliku tika iesniegtas attiecīgi 2009. gada 15. aprīlī un 15. jūnijā.

19 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (otrā palāta) tās Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros lūdza EIB atbildēt uz jautājumu, kura iestāde EIB ietvaros pieņēma apstrīdēto lēmumu, un iesniegt šo lēmumu vai jebkādu citu dokumentu tā vietā Vispārējai tiesai.

20 EIB izpildīja šo lūgumu noteiktajā termiņā. Tās iesniegtajā 2009. gada 15. decembra vēstulē EIB norādīja, ka saskaņā ar tās iekšējiem noteikumiem un praksi, kāda pastāvēja lietas faktu rašanās brīdī, apstrīdēto lēmumu pieņēma Informācijas tehnoloģiju departamenta, kas kopš tā laika ietilpst Stratēģijas ģenerāldirektorātā, direktors un pēc tam to apstiprināja EIB priekšsēdētājs pirms pamata vienošanās noslēgšanas ar izvēlēto pretendentu. Turklāt 2008. gada 31. janvārī EIB iesniedza "piezīmi lietā" ar atsauces Nr. SCC/IT/FLA/2008-015/kr (turpmāk tekstā — "2008. gada 31. janvāra piezīme"), kas ietvēra minētā direktora lēmumu piešķirt līgumu izvēlētajam pretendentam, kā arī konsolidētu novērtēšanas komitejas vērtējumu lapu, kas bija pievienota minētās piezīmes pielikumā.

21 Ar 2010. gada 8. janvārī iesniegto vēstuli prasītāja iesniedza savus apsvērumus par 2008. gada 31. janvāra piezīmi. Ņemot vērā minētajā piezīmē ietverto informāciju, tā izvirzīja jaunu pamatu.

22 Ar 2010. gada 26. janvārī iesniegto vēstuli EIB iesniedza savus apsvērumus par jaunu pamatu, ko prasītāja bija izvirzījusi savā 2010. gada 8. janvārī iesniegtajā vēstulē.

23 Tā kā Vispārējās tiesas tiesnešu sastāvs mainījās, tiesnesis referents tika iekļauts ceturtajā palātā, kurai līdz ar to tika nodota šī lieta.

24 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (ceturtā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu.

25 2010. gada 17. novembra tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem.

26 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest EIB atlīdzināt zaudējumus EUR 1 940 000 apmērā, kas prasītājai nodarīti publiskā iepirkuma procedūras rezultātā pieņemtā apstrīdētā lēmuma prettiesiskā rakstura dēļ;

— piespriest EIB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus pat tad, ja prasība tiek noraidīta.

27 EIB prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt prasības pieteikumu tiesību akta atcelšanai par nepamatotu;

— prasību atlīdzināt zaudējumus atzīt par nepieņemamu vai pakārtoti — par nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

1. *Par prasības pieņemamību*

28 Vispirms ir jāuzsver, ka attiecībā konkrēti uz jautājumu par to normu piemērojamību laikā, kuras nosaka prasības pieņemamības nosacījumus, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, pirmkārt, saskaņā ar *tempus regit actum* principu jautājums par prasības pieņemamību ir jāizlemj, pamatojoties uz normām, kas bija spēkā tās celšanas brīdī (Tiesas 1973. gada 8. maija spriedums lietā 60/72 *Campogrande*/Komisija, *Recueil*, 489. lpp., 4. punkts; šajā ziņā un pēc analoģijas skat. arī Tiesas priekšsēdētāja 2008. gada 22. februāra rīkojumu lietā C-66/08 *Kozlowski*, Krājumā nav publicēts,

7. punkts), un ka, otrkārt, prasības pieņemamības nosacījumi tiek vērtēti prasības celšanas brīdī, proti, prasības pieteikuma iesniegšanas brīdī (Tiesas 2002. gada 18. aprīļa spriedums apvienotajās lietās C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 un C-22/01 Spānija/Padome, *Recueil*, I-3439. lpp., 23. punkts; Vispārējās tiesas 2002. gada 21. marta spriedums lietā T-131/99 *Shaw* un *Falla*/Komisija, *Recueil*, II-2023. lpp., 29. punkts, un 2008. gada 9. jūlija spriedums lietā T-301/01 *Alitalia*/Komisija, Krājums, II-1753. lpp., 37. punkts).

29 Tā kā prasība šajā lietā tika celta 2008. gada 6. oktobrī, tad jautājumi par pieņemamību ir jāizvērtē, ņemot vērā tobrīd spēkā esošās normas, proti, EK līguma normas, nevis jaunās atbilstošās LESD normas, kas stājās spēkā 2009. gada 1. decembrī.

Par Vispārējās tiesas kompetenci

Lietas dalībnieku argumenti

30 Prasītāja apgalvo, ka prasība atcelt apstrīdēto lēmumu, kas tika iesniegta, pamatojoties uz EKL 230. pantu, ir pieņemama. EK līgumam pievienotajā Protokolā par EIB Statūtiem (turpmāk tekstā — "EIB Statūti") nav paredzēts pilnīgs mehānisms EIB aktu tiesiskuma kontrolei. Tomēr tas nenozīmē, ka šāda kontrole nav iespējama. 1986. gada 23. aprīļa spriedumā lietā 294/83 *Les Verts*/Eiropas Parlaments (*Recueil*, 1339. lpp., 23.–25. punkts) Tiesa nosprieda, ka, tā kā Eiropas Kopiena ir tiesību kopiena, attiecībā uz visu tās iestāžu aktiem ir jābūt iespējai veikt pārbaudi tiesā, ja tie

rada tiesiskas sekas trešajām personām. Ņemot vērā EK līgumu un EIB Statūtus, EIB ir Kopienas iestāde un tās akti, ja tie rada tiesiskas sekas trešajām personām, ir jāpakļauj tiesiskuma kontrolei, ko veic Tiesa. Fakts, ka EIB akti nav skaidri minēti EKL 230. pantā, šajā ziņā nav šķērslis. Tiesa ir paredzējusi divkāršu pārbaudi, lai secinātu, vai EKL 230. pants ir piemērojams Kopienas iestāžu un aģentūru aktiem, proti, ir jānosaka, vai attiecīgā iestāde ir minēta EKL 230. pantā un vai tās akti ir pakļauti pietiekamai pārbaudei tiesā.

31 Tāpat EIB uzskata, ka prasītājas prasība atcelt tiesību aktu ir pieņemama. EIB lūdz Vispārējo tiesu skaidri konstatēt, ka tās kompetencē ir izskatīt prasību atcelt lēmumu, ar kuru noraidīts personas iesniegtais piedāvājums un attiecīgais publiskā iepirkuma līgums piešķirts citai personai, kā arī izskatīt prasību atlīdzināt kaitējumu, kas esot nodarīts šī lēmuma dēļ, jo Luksemburgā *Tribunal administratif* [Administratīvā tiesa] esot kļūdaini apstiprinājusi savu kompetenci izskatīt šo lietu ar 2007. gada 26. septembra spriedumu (reģistrēta kā lieta ar Nr. 22447), kuru apelācijas instancē (reģistrēta kā lieta ar Nr. 23620C) apstiprināja *Cour administrative* [Administratīvā apelācijas tiesa] ar 2008. gada 21. februāra spriedumu. Savā 1992. gada 2. decembra spriedumā lietā C-370/89 *SGEEM* un *Etroy*/EIB (*Recueil*, I-6211. lpp.) Tiesa apstiprināja, ka tās kompetencē ir izskatīt prasību par zaudējumu atlīdzību, ko bija cēlusi sabiedrība, pamatojoties uz apgalvotu EIB lēmuma tai nepiešķirt būvdarbu publiskā iepirkuma līgumu prettiesiskumu. Turklāt savā 2008. gada 8. oktobra spriedumā lietā T-411/06 *Sogelma*/ERA (Krājums, II-2771. lpp., 42. un 43. punkts) Vispārējā tiesa, atsaucoties uz lietā *Les Verts*/Eiropas Parlaments (skat. iepriekš 30. punktu) iedibināto judikatūru, atzina, ka Kopienu iestādes, šajā gadījumā Eiropas Rekonstrukcijas aģentūras (ERA), lēmumi, ko tā pieņēmusi publiskā iepirkuma procedūras ietvaros un ja tie rada tiesiskas sekas trešajām personām, ir uzskatāmi par aktiem, kurus var apstrīdēt Vispārējā tiesā. EIB apgalvo, ka līdz ar to tā tas ir arī EIB gadījumā, kad tā rīkojas kā Kopienas administratīva iestāde un tās rīkotu publiskā iepirkuma procedūru ietvaros vai, izskatot pieteikumus par pieeju tās dokumentiem, pieņem lēmumus, kas rada tiesiskas sekas trešajām personām. Turpretim EIB apgalvo, ka uz to neattiecas Vispārējās tiesas kompetence gadījumos, kad tā piešķir aizdevumu, proti, kad tā iesaistās finanšu tirgos

tāpat kā jebkura cita banka (Vispārējās tiesas 1993. gada 26. novembra rīkojums lietā T-460/93 *Tête* u.c./EIB, *Recueil*, II-1257. lpp., 20. punkts).

Vispārējās tiesas vērtējums

32 Šīs lietas dalībnieki šajā gadījumā ir vienisprātis, ka Vispārējās tiesas kompetencē ir izskatīt šo prasību atcelt tiesību aktu. Tomēr, tā kā Vispārējas tiesas kompetence ir obligāti izskatāms jautājums, tad šo jautājumu tā var izskatīt pēc savas ierosmes (skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 15. marta spriedumu lietā T-29/02 *GEF*/Komisija, Krājums, II-835. lpp., 72.–74. punkts un tajos minētā judikatūra; šajā ziņā skat. arī Tiesas 1979. gada 6. marta spriedumu lietā 92/78 *Simmenthal*/Komisija, *Recueil*, 777. lpp., 21. un 22. punkts). Vispārējo tiesu līdz ar to nesaista lietas dalībnieku viedoklis par tās kompetenci izskatīt šo prasību, un pēc lietas dalībnieku uzklausīšanas tai ir jāizvērtē, vai pēc savas ierosmes izvirzīt iebildi par nepieņemamību, pamatojoties uz to, ka tai nav pilnībā vai daļēji kompetences izskatīt minēto prasību. It īpaši tas ir nepieciešams šajā lietā, kur valsts tiesa ir apstiprinājusi, ka tās kompetencē ir izvērtēt EIB lēmuma noraidīt personas iesniegto piedāvājumu un piešķirt attiecīgo EIB vārdā izsludinātā publiskā iepirkuma līgumu citai personai tiesiskumu.

33 Atbilstoši EKL 5., 10., 297. pantam un 307. panta pirmajai daļai, kā arī EK līgumam un it īpaši LES 5. pantam Tiesa īsteno savas pilnvaras saskaņā ar tādiem nosacījumiem un tādos nolūkos, kādi paredzēti EK līguma un LES normās. Vispārējās tiesas kompetence ir noteikta EKL 225. pantā un EAEKL 140.a pantā, kā tas ir precizēts Tiesas Statūtu 51. pantā.

34 Jautājums par Vispārējās tiesas kompetenci izskatīt prasību, kas ietver gan prasību atcelt EIB aktu, kas ir nelabvēlīgs trešajai personai, gan arī prasību atlīdzināt kaitējumu, kāds radies minētajai trešajai personai EIB nelikumīgās rīcības dēļ, ir jāizlemj, ņemot vērā EIB Statūtus to redakcijā, kas bija piemērojama faktu rašanās brīdī, it īpaši šo statūtu 29. panta pirmo daļu, kā arī EKL 225. panta 1. punktu, 235. pantu, 237. pantu un 288. panta otro daļu, kā arī vajadzības gadījumā EKL 230. pantu.

35 EIB Statūtu 29. panta pirmajā daļā ir paredzēts, ka "kompetentas valstu tiesas izšķir [EIB] domstarpības ar tās kreditoriem, debitoriem vai citām personām, izņemot gadījumus, ja jurisdikcija nodota Eiropas Savienības Tiesai". Turklāt Tiesa ir atzinusi, ka gan EK līgums, gan arī šis pants nav šķērslis Tiesas kompetencei izskatīt strīdus saistībā ar EIB, piebilstot, ka šī pēdējā tiesību norma skaidri paredz izņēmumu kompetenci, kas Tiesai piešķirta ar EK līgumu (šajā ziņā skat. iepriekš 31. punktā minēto spriedumu lietā *SGEEM* un *Etroy*/EIB, 17. un 18. punkts).

36 Šī prāva ir starp EIB un saskaņā ar Grieķijas tiesībām dibinātu sabiedrību, attiecībā uz kuru EIB nevar veikt pārbaudi un kas līdz ar to ir jāuzskata par trešo personu EIB Statūtu 29. panta pirmās daļas izpratnē. Saskaņā ar minētās tiesību normas formulējumu, lai noteiktu, vai tāda prāva kā šī ietilpst Tiesas vai valstu tiesu kompetencē un vajadzības gadījumā — vai tā ietilpst Tiesas vai Vispārējās tiesas kompetencē, ir jāatsaucas uz EK līguma normām.

37 Pirmām kārtām, runājot par Vispārējās tiesas kompetenci izskatīt prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, tā visupirms un tiktāl, ciktāl runa ir par speciālu normu, ir atkarīga no EKL 237. panta, skatot to kopā ar EKL 225. panta 1. punktu, interpretācijas.

38 EKL 237. pantā ir noteikts:

"Tiesas kompetencē, ievērojot turpmāk norādītos ierobežojumus, ir izskatīt lietas par domstarpībām, kas attiecas uz:

a) to, kā dalībvalstis pilda [EIB Statūtu] uzliktos pienākumus. Šajā sakarā [EIB] Direktoru padomei ir pilnvaras, kas Komisijai piešķirtas ar [EKL] 226. pantu [ja valsts nav izpildījusi kādu no EK līgumā paredzētajiem pienākumiem];

b) [EIB] Valdes paredzētiem pasākumiem. Šajā sakarā jebkura dalībvalsts, Komisija vai [EIB] Direktoru padome var griezties Tiesā, ņemot vērā [EKL] 230. pantā izklāstītos nosacījumus;

c) [EIB] Direktoru padomes paredzētiem pasākumiem. Par šādiem pasākumiem tiesvedību var ierosināt vienīgi dalībvalsts vai Komisija, ņemot vērā [EKL] 230. pantā izklāstītos nosacījumus un vienīgi tāpēc, ka — paredzot šādus pasākumus — nav ievērota [EIB Statūtu] 21. panta 2., 5., 6. un 7. punktā noteiktā procedūra;

[..]."

39 Turklāt no EKL 225. panta 1. punkta izriet, ka tikai Tiesas kompetencē ir izskatīt EKL 237. pantā paredzētās prasības.

40 Lai pārbaudītu, vai apstrīdētais lēmums ietilpst EKL 237. panta piemērošanas jomā, ir jāatgādina dažādu EIB iestāžu kompetence.

41 Atbilstoši EIB Statūtu 8. pantam [EIB] vada un pārvalda Valde, Direktoru padome un Vadības komiteja.

42 Atbilstoši EIB Statūtu 9. pantam Valde nosaka [EIB] kredītpolitikas pamatprincipus un cita starpā lemj, vai jāpalielina parakstītais kapitāls, apstiprina Direktora padomes gada pārskatu, gada bilanci un peļņas un zaudējumu pārskatu, kā arī EIB Reglamentu, kas nozīmē, ka tai vienīgajai ir kompetence organizēt dienestu iekšējo darbību labas pārvaldības interesēs (Tiesas 2003. gada 10. jūlija spriedums lietā C-15/00 Komisija/EIB, *Recueil*, I-7281. lpp., 67. un nākamie punkti). Saskaņā ar EIB Statūtu 11. pantu Direktoru padomes kompetencē ir lemt par aizdevumu un garantiju piešķiršanu, kā arī par aizņēmumu ņemšanu, noteikt aizdevumu procentu likmes, kā arī komisijas maksu par garantijām, kontrolēt EIB darbības pareizību un nodrošināt EIB vadības atbilstību EK līgumam, EIB Statūtiem un Valdes noteiktiem vispārējiem principiem. Saskaņā ar EIB Statūtu 11. panta 2. punkta septīto daļu EIB priekšsēdētājs vai — viņa prombūtnē — viens no Vadības komitejas priekšsēdētāja vietniekiem vada Direktoru padomes sēdes, taču nebalso. Saskaņā ar EIB Statūtu 13. pantu Vadības komiteja ir koleģiāla un pastāvīga EIB izpildiestāde. Tā priekšsēdētāja vadībā un Direktoru padomes uzraudzībā atbild par EIB kārtējiem darījumiem un gatavo Direktoru padomes lēmumus, pēc tam nodrošinot to izpildi. EIB priekšsēdētājs vada Vadības komitejas sēdes. Vadības komitejas locekļi ir atbildīgi tikai pret EIB. Viņus uz sešu gadu termiņu ieceļ Valde pēc Direktoru padomes priekšlikuma ar iespēju tikt ieceltiem atkārtoti.

43 No EIB atbildes uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, kā arī no 2008. gada 31. janvāra piezīmes izriet, ka apstrīdēto lēmumu pieņēma Informācijas tehnoloģiju departamenta, kas kopš tā laika ietilpst EIB Stratēģijas ģenerāldirektorātā, direktors. Saskaņā ar EIB teikto, pēc tam šo lēmumu apstiprināja EIB priekšsēdētājs, pirms savukārt tika noslēgta pamata vienošanās ar izvēlēto pretendentu 2008. gada 12. un 17. jūnijā (skat. iepriekš 20. punktu). Kaut arī lietas materiālos nav neviena pierādījuma par to, ka apstrīdēto lēmumu apstiprināja EIB priekšsēdētājs, šīs tiesvedības nolūkā tas ir jāuzskata par konstatētu faktu, jo prasītāja to neapstrīd. Kaut arī apstrīdētais lēmums tādējādi tika pieņemts EIB priekšsēdētāja "vadībā", no minētā var secināt, ka šis lēmums ietilpst EIB "kārtējos darījumos" EIB Statūtu 13. panta 3. punkta izpratnē un līdz ar to arī Vadības komitejas kompetencē (šajā ziņā skat. iepriekš 42. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/EIB, 66. punkts), kuras uzdevums ir nodrošināt konkrēti EIB kārtējo darījumu pārvaldību tās priekšsēdētāja vadībā. Šajā lietā nekas neliek apšaubīt to, ka publiskā iepirkuma līguma noslēgšana, ko EIB veica savā vārdā, ietilpst EIB "kārtējos darījumos".

44 Tāpēc ir jāuzskata, ka, tā kā apstrīdētā lēmuma pieņemšana neietilpa ne Valdes, ne arī Direktoru padomes kompetencē, tad to nevar attiecināt ne uz vienu no šīm EIB struktūrām, un tāpēc uz to neattiecas EKL 237. panta īpašie noteikumi.

45 Līdz ar to atliek noskaidrot, vai Vispārējā tiesa, pamatojoties uz EKL 225. un 230. pantu, var izskatīt prasību atcelt EIB galīgo aktu, kurš rada tiesiskas sekas trešajām personām.

46 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka Kopiena ir tiesību kopiena tajā ziņā, ka ne dalībvalstis, ne arī tās iestādes nevar izvairīties no kontroles pār to aktu atbilstību konstitucionālajai hartai, tas ir, EK līgumam, kurā ir paredzēta pilnīga tiesību aizsardzības līdzekļu

un procedūru sistēma, lai Tiesai būtu iespējams veikt tiesiskuma kontroli pār iestāžu aktiem (skat. iepriekš 42. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/EIB, 75. punkts un tajā minētā judikatūra). Tas atbilst arī 2000. gada 7. decembrī Nicā pasludinātās Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (OV C 364, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "harta") 47. panta mērķim, kura, kaut arī tai nebija saistošs juridisks spēks līdz Lisabonas līguma spēkā stāšanās brīdim 2009. gada 1. decembrī, liecina par tajā izklāstīto tiesību nozīmi Kopienu tiesību sistēmā (Vispārējās tiesas 2003. gada 15. janvāra spriedums apvienotajās lietās T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 un T-272/01 *Philip Morris International* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1. lpp., 122. punkts). Atbilstoši šim pēdējam minētajam pantam ikvienai personai, kuras tiesības un brīvības, kas ir garantētas Kopienu tiesībās, ir tikušas pārkāptas, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un objektīvu tiesu. Kaut arī EIB nav Kopienu iestāde, tā tomēr ir Kopienu struktūra, kura ir izveidota un kurai ar EK līgumu ir piešķirts juridiskas personas statuss, un kā tāda tā ir pakļauta Tiesas kontrolei, it īpaši saskaņā ar EKL 237. panta b) punktu (skat. iepriekš 42. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/EIB, 75. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Otrkārt, ir jāņem vērā, ka EKL 237. pants ir īpaša tiesību norma, kas attiecas tikai uz noteiktiem strīdiem, kuros ir iesaistīta EIB, un tāpēc tā piemērošanas joma ir ierobežota un pakārtota salīdzinājumā ar citiem EK līguma pantiem, piemēram, EKL 236. pantu (Tiesas 1976. gada 15. jūnija spriedums lietā 110/75 *Mills*/EIB, *Recueil*, 955. lpp., 16. un 17. punkts, un iepriekš 31. punktā minētais spriedums lietā *SGEEM* un *Etroy*/EIB, 17. punkts). Turklāt jānorāda, ka EKL 237. pants un EIB Statūtu 29. panta pirmā daļa ir jāsaprot, ņemot vērā EKL 267. pantu — kurā ir paredzēts, ka EIB "uzdevums ir Kopienas interesēs veicināt līdzsvarotu un noturīgu kopējā tirgus attīstību, gan darbojoties kapitāla tirgū, gan izmantojot bankas pašas resursus", un ka "[EIB], kuras mērķis nav gūt peļņu, piešķir aizdevumus un dod galvojumus, tādējādi sekmējot [..] projektu finansēšanu visās tautsaimniecības nozarēs" — kā arī iepriekš 37. punktā minētos EIB Statūtus, no kuriem izriet, ka Vadības komitejas galvenais

uzdevums ir sagatavot un īstenot Direktoru padomes saskaņā ar Valdes pieņemtām vispārējām pamatnostādnēm pieņemtos lēmumus par aizdevumiem un garantijām vai aizņēmumiem (šajā ziņā pēc analoģijas skat. ģenerāladvokāta F. Dž. Džeikobsa [*F. G. Jacobs*] secinājumus iepriekš 42. punktā minētajā spriedumā lietā Komisija/EIB, *Recueil*, I-7290. lpp., 75.–78. punkts). Kaut arī EIB Statūti pilnībā neizslēdz iespēju, ka Vadības komiteja EIB kārtējo darījumu ietvaros var pieņemt lēmumus, kas rada tiesiskas sekas trešajām personām, no tiem tomēr skaidri izriet, ka šādus lēmumus pieņem vai parasti tos ir jāpieņem Valdei vai Direktoru padomei.

48 Tas, ka EKL 237. pantā nav atsauces uz Vadības komiteju, liecina par kompetenču sadali EIB. Tā kā Vadības komitejai parasti ir jāsagatavo, nevis jāpieņem lēmumi, kas var radīt juridiskas sekas trešajām personām EIB Statūtu 29. panta pirmās daļas izpratnē, tad EK līguma autori neuzskatīja, ka šiem aktiem ir nepieciešama pārbaude tiesā. Paralēles šeit var vilkt ar EKL 230. pantu, kurā ir paredzēts, ka apstrīdami ir tikai tie iestāžu un ECB pieņemtie akti, kas ir galīgi un rada tiesiskas sekas trešajām personām, nevis pasākumi šo aktu pieņemšanai. Šajā ziņā iepriekš 31. punktā minētā rīkojuma lietā *Tête* u.c./EIB 18. punktā Vispārējā tiesa atzīmēja, ka "EIB ir saglabājusi savu sākotnējo uzdevumu, kas ir aizdevumu un garantiju piešķiršana (skat. [EEKL] 129. un 130. pantu un [EKL] 198.d un 198.e pantu)", un ka "tāpēc EIB nepieņem lēmumus, kas rada tiesiskas sekas tādām trešajām personām, kas nesaņem EIB aizdevumus un garantijas". Tomēr šādu secinājumu var izdarīt tikai tad, ja, kā tas ir šajā lietā, Vadības komiteja ir pieņēmusi lēmumu, kas rada galīgas tiesiskas sekas trešajai personai. Tiesību kopienā, tādā kā [Eiropas] Kopienā, ieinteresētajai personai ir jābūt iespējai apstrīdēt šādu lēmumu.

49 Šajā ziņā ir jāuzskata, ka tādu vispārēju tiesību normu kā EKL 230. pants papildina speciāla tiesību norma, proti, EKL 237. pants, kam ir tikai ierobežota piemērojamība un kas neattiecas uz aktiem, kuri rada galīgas tiesiskas sekas trešajām personām

un kurus Vadības komiteja uzskata par nepieciešamu pieņemt EIB kārtējo darījumu pārvaldības ietvaros saskaņā ar EIB Statūtu 13. panta 3. punktu, proti, tādiem kā apstrīdētais lēmums vai lēmums par atteikumu dot pieeju EIB administratīvajiem dokumentiem.

50 Treškārt, nebūtu pieņemami, ja EIB, atbilstoši organizējot savu iekšējo lēmumu pieņemšanas procesu, varētu izvairīties no EK līgumā paredzētās pārbaudes tiesā attiecībā uz aktiem, ko pieņēmušas iestādes vai jebkura Kopienu struktūra, kas tāpat kā EIB tikusi izveidota un kurai ticis piešķirts juridiskas personas statuss ar EK līgumu (šajā ziņā pēc analoģijas skat. ģenerāladvokāta F. Dž. Džeikobsa secinājumus iepriekš 47. punktā minētajā spriedumā lietā Komisija/EIB, 71. punkts). Līdz ar to attiecībā uz aktiem, kurus EIB ietvaros ir faktiski pieņēmušas tādas struktūras, kas nav paredzētas EKL 237. panta b) un c) punktā, proti, kas nav Valde un Direktoru padome, ir jābūt iespējamam veikt pārbaudi tiesā, ja tie ir galīgi un rada tiesiskas sekas trešajām personām. Saskaņā ar EKL 225., 230. un 237. pantu Tiesa, šajā gadījumā Vispārējā tiesa, ir kompetenta pārbaudīt ikviena EIB administratīva lēmuma, proti, ikviena akta, kuru vienpusēji ir pieņēmusi EIB un kurš rada galīgas tiesiskas sekas trešajām personām, tiesiskumu.

51 Ceturtkārt, ir jārūpējas par to, lai netiktu negatīvi ietekmēta EIB kā neatkarīgas finanšu tirgus struktūras — kā tas ir paredzēts EK līgumā — funkcionālā un institucionālā neatkarība un reputācija (Tiesas 1988. gada 3. marta spriedums lietā 85/86 Komisija/EIB, *Recueil*, 1281. lpp., 27.–30. punkts, un iepriekš 42. punktā minētais 2003. gada 10. jūlija spriedums lietā Komisija/EIB, 101. un nākamie punkti). Apstrīdētā lēmuma pieņemšana ir saistīta ar tādu EIB darbību veikšanu, kuras ietilpst Kopienas administrēšanā un, konkrētāk, kuras EIB veic kā līgumslēdzēja iestāde, un nevis ar EIB darbībām un darījumiem finanšu jomā vai finanšu tirgos. Tāpēc tiesiskuma kontroli, ko, pamatojoties uz EKL 225. panta 1. punktu un EKL 230. pantu, veic Vispārējā tiesa — pat, ja *a priori* tā ir plašāka par tiesiskuma kontroli, ko Tiesa, pamatojoties uz EKL 237. panta c) punktu veic attiecībā uz EIB Direktoru padomes lēmumiem —, tomēr nevar uzskatīt par tādu, kas var negatīvi ietekmēt funkcionālo un institucionālo

neatkarību, kāda ir EIB, piešķirot aizdevumus un garantijas un tās finansējot cita starpā ar kapitāla tirgus palīdzību, vai EIB kā neatkarīgas finanšu tirgus struktūras reputāciju vai uzticamību. Turklāt ir jāpiebilst, ka pati EIB apgalvo, ka Vispārējās tiesas kompetencē ir izskatīt šajā lietā celto prasību atcelt tiesību aktu, pamatojoties uz EKL 225. panta 1. punktu un 230. pantu. Līdz ar to tā neuzskata, ka tiesiskuma kontrole, ko šādā veidā veic Vispārējā tiesa, var negatīvi ietekmēt funkcionālo un institucionālo neatkarību, kāda ir EIB saskaņā ar EK līgumu un tās statūtiem.

52 Tādējādi nepieciešamība veikt Kopienu aktiem pilnu tiesiskuma kontroli prasa interpretēt EKL 225. panta 1. punktu un 230. pantu tādējādi, ka tie neizslēdz Vispārējās tiesas kompetenci izskatīt prasību atcelt aktu, kas ir saistīts ar EIB kārtējo darījumu pārvaldību, kuru veic Vadības komiteja, un kas rada galīgas tiesiskas sekas trešajai personai.

53 Otrām kārtām, attiecībā uz šajā lietā celto prasību par zaudējumu atlīdzību ir jānorāda, ka tiesību aktos nav atrodama konkrēta atbilde uz jautājumu, vai Savienības tiesas, šajā gadījumā Vispārējās tiesas, kompetencē ir izskatīt pret EIB celtu prasību par ārpuslīgumisko atbildību. Tā kā nav speciālo tiesību normu, jautājums par to, vai Tiesas un šajā gadījumā — Vispārējās tiesas kompetencē ir izskatīt šajā lietā pret EIB celto prasību par zaudējumu atlīdzību, ir jārisina, interpretējot EKL 225. panta 1. punktu, 235. pantu un 288. panta otro daļu.

54 Pirmkārt, jāatzīmē, ka Tiesa jau ir atzinusi, ka tās kompetencē ir izskatīt pret EIB celtu prasību par zaudējumu atlīdzību, pamatojoties uz EEKL 178. pantu un 215. panta otro daļu (jaunajā redakcijā — EKL 235. pants un 288. panta otrā daļa). Tā pamatoja savu

kompetenci ar to, ka par prettiesisku uzskatīts akts izrietēja no finanšu līguma — ko Kopienas vārdā bija noslēgusi EIB kā Kopienas pārstāve, izpildot savas pilnvaras, kuras ar noteiktām tiesību normām tai piešķirtas no Kopienas budžeta finansēta riska kapitāla piešķiršanas un vadības jomā — izpildes, EIB pati bija struktūra, kas saskaņā ar EK līgumu ietilpst Kopienā, un EIB akti un bezdarbība šāda finanšu līguma īstenošanas ietvaros bija vērtējami kā Kopienas rīcība (šajā ziņā skat. iepriekš 31. punktā minēto 1992. gada 2. decembra spriedumu lietā *SGEEM* un *Etroy*/EIB, 4. un 12.–15. punkts, un 1993. gada 25. maija spriedumu lietā C-370/89 *SGEEM* un *Etroy*/EIB, *Recueil*, I-2583. lpp., 24. punkts). Šajā kontekstā Tiesa norādīja, ka "[EEK] līguma 215. panta otrajā daļā izmantoto terminu "iestāde" nedrīkst interpretēt kā tādu, kas attiecas tikai uz [EEK] līguma 4. panta 1. punktā uzskaitītajām Kopienu iestādēm, bet kas, ņemot vērā ar [EEK] līgumu izveidoto ārpuslīgumiskās atbildības sistēmu, attiecas arī uz tādām iestādēm kā [EIB]" (iepriekš 31. punktā minētais 1992. gada 2. decembra spriedums lietā *SGEEM* un *Etroy*/EIB, 16. punkts).

55 Otrkārt, ir jāņem vērā, ka, lai arī ar EK līgumu izveidotās tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmas ietvaros prasība par zaudējumu atlīdzību ir autonoms tiesību aizsardzības līdzeklis salīdzinājumā ar prasību atcelt tiesību aktu, tomēr šajā gadījumā pastāv tieša saikne starp prasību par zaudējumu atlīdzību un prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, jo prasības pieteikumā ir precizēts, ka "saskaņā ar EKL 235. un 288. pantu celtā prasība par zaudējumu atlīdzību ir balstīta uz apstrīdētā lēmuma prettiesisko raksturu", kas nozīmē, ka prasība par zaudējumu atlīdzību šķiet pakārtota prasībai atcelt aktu. Turklāt no prasības pieteikuma izriet, ka prasības par zaudējumu atlīdzību mērķis ir panākt, lai tiktu samaksāta summa, kuras apjoms precīzi atbilst "bruto summai, kādu prasītāja būtu saņēmusi [..], ja viņai tiktu piešķirtas līguma slēgšanas tiesības", proti, tiesības, kādas prasītājai tika atņemtas, pieņemot apstrīdēto lēmumu. Tādējādi patiesībā prasības par zaudējumu atlīdzību mērķis ir atcelt tiesiskās sekas, kādas ar apstrīdēto lēmumu ir radītas prasītājai, un, ja tā tiktu apmierināta, padarīt šīs tiesiskās sekas par neesošām.

56 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru (Tiesas 1986. gada 26. februāra spriedums lietā 175/84 *Krohn Import-Export*/Komisija, *Recueil*, 753. lpp., 32. un 33. punkts, Vispārējās tiesas 1995. gada 15. marta spriedums lietā T-514/93 *Cobrecaf* u.c./Komisija, *Recueil*, II-621. lpp., 59. punkts, un 2002. gada 17. oktobra spriedums lietā T-180/00 *Astipesca*/Komisija, *Recueil*, II-3985. lpp., 139. punkts) ir jāņem vērā "tiešā saikne" vai "papildinošais raksturs", kāds šajā gadījumā pastāv starp prasību atcelt tiesību aktu un prasību par zaudējumu atlīdzību, kā arī pēdējās minētās pakārtotais raksturs salīdzinājumā ar pirmo minēto šo abu prasību pieņemamības izvērtēšanas stadijā, lai izvairītos no tā, ka prasības par zaudējumu atlīdzību rezultāts tiek mākslīgi nošķirts no prasības atcelt tiesību aktu rezultāta, attiecībā pret kuru pirmajam minētajam tomēr ir tikai pakārtots vai papildinošs raksturs.

57 Treškārt, ir svarīgi uzsvērt, ka tiktāl, ciktāl zaudējumi, kurus EIB ir radījusi prasītājai, ir radušies tāpēc, ka EIB veica ar Kopienas administrēšanu saistītas darbības, un attiecas konkrēti uz tādām administrēšanas darbībām, ko veic līgumslēdzēja iestāde, un līdz ar to nav radušies tāpēc, ka EIB ir veikusi savas darbības vai darījumus finanšu jomā vai finanšu tirgos, nevar tikt uzskatīts, ka pārbaude, kuru Vispārējā tiesa var veikt, pamatojoties uz EKL 225. panta 1. punktu, 235. pantu un 288. panta otro daļu, var likt apšaubīt EIB funkcionālo un institucionālo neatkarību un negatīvi ietekmēt tās kā neatkarīgas struktūras reputāciju finanšu tirgos. Turklāt pati EIB apgalvo, ka šajā lietā Vispārējās tiesas kompetencē ir izskatīt tajā celto prasību par zaudējumu atlīdzību, pamatojoties uz EKL 225. panta 1. punktu, 235. pantu un 288. pantu, un tā nekādā ziņā nav apgalvojusi, ka šāda pārbaude varētu negatīvi ietekmēt tās funkcionālo un institucionālo neatkarību.

58 Līdz ar to Vispārējās tiesas kompetencē ir izskatīt arī prasību par zaudējumu atlīdzību, kas celta pret EIB, pamatojoties uz EKL 225. panta 1. punktu, 235. pantu un

288. panta otro daļu, ja šādai prasībai ir pakārtots raksturs salīdzinājumā ar pieņemamu prasību atcelt EIB aktu, kas rada galīgas tiesiskas sekas trešajām personām.

59 No minētā izriet, ka Vispārējās tiesas kompetencē ir izskatīt visu šajā lietā celto prasību.

Par prasītājas interesi celt prasību atcelt apstrīdēto lēmumu

Lietas dalībnieku argumenti

60 Atbildot uz šo jautājumu tiesas sēdē, EIB apstiprināja, ka apstrīdētais lēmums tika izpildīts tāpēc, ka pamata vienošanās ar izvēlēto pretendentu jau bija noslēgta un daļēji bija arī izpildīta. Tāpēc tā uzskatīja, ka vairs nevar nekādā veidā nodrošināt apstrīdētā lēmuma iespējamu atcelšanu, piemēram, no jauna uzsākot publiskā iepirkuma procedūru. Tomēr tā arī precizēja, ka nevēlējās apstrīdēt šīs prasības pieņemamību tāpēc, ka prasītājai neesot intereses celt prasību atcelt apstrīdēto lēmumu. Turklāt tā norādīja, ka, lai arī teorētiski bija iespējams pietiekami atjaunot noraidītā pretendenta, kas cēla prasību, stāvokli, atlīdzinot zaudējumus, šajā gadījumā nebija izpildīti nosacījumi šādu zaudējumu atlīdzināšanai, jo prasītājai apstrīdētā lēmuma dēļ netika nodarīti faktiski zaudējumi.

61 Tiesas sēdē prasītāja apgalvoja, ka tā ir cēlusi vairākas prasības pilnībā vai daļēji atcelt lēmumus par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu, bet iestādes, kas pieņēma minētos lēmumus, neesot pietiekami reaģējušas uz šīm prasībām. Turklāt tā norādīja uz savu

divkāršo interesi celt prasību atcelt apstrīdēto lēmumu. Pirmkārt, tiktāl, ciktāl tā piedalās publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrās, tā esot ieinteresēta, ka tiek konstatēts apstrīdētā lēmuma prettiesiskais raksturs, lai netiktu pieļautas citas līdzīgas nelikumības. Otrkārt, tā apstiprināja, ka ir ieinteresēta minēto nelikumību konstatēšanā tāpēc, lai viņai tiktu atlīdzināti zaudējumi.

Vispārējās tiesas vērtējums

62 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība atcelt tiesību aktu, ko ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja šī persona ir ieinteresēta, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts, kas nozīmē, ka apstrīdētā akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas un ka prasības rezultātā var rasties priekšrocības lietas dalībniekam, kurš to cēla (Vispārējās tiesas 2009. gada 10. decembra spriedums lietā T-195/08 *Antwerpse Bouwwerken*/Komisija, Krājums, II-4439. lpp., 33. punkts). Tā kā prasības pieņemamības nosacījumi, it īpaši intereses prasības celšanā trūkums, ir saistīti ar absolūtu šķērsli tiesas procesam, tad Vispārējai tiesai pēc savas ierosmes ir jāpārbauda, vai prasītāji ir ieinteresēti panākt apstrīdētā lēmuma atcelšanu (skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 10. marta rīkojumu lietā T-228/00 *Gruppo ormeggiatori del porto di Venezia*/Komisija, Krājums, II-787. lpp., 22. punkts un tajā minētā judikatūra). Šī judikatūra pēc analoģijas ir piemērojama prasībām atcelt tiesību aktus, kas celtas tādas prasības ietvaros, kura pakārtoti ietver prasību par zaudējumu atlīdzību.

63 Šajā gadījumā [Vispārējai tiesai] pēc savas ierosmes ir jāpārbauda, vai apstrīdētā lēmuma iespējamā atcelšana var būt izdevīga prasītājai, kaut arī publiskā iepirkuma procedūru nevar uzsākt no jauna un lietas dalībnieki šajā lietā ir vienisprātis, ka

līguma parakstīšana un daļēja izpilde nozīmē, ka prasītāja ir zaudējusi savu iespēju noslēgt attiecīgo līgumu ar EIB.

64 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka pat tad, ja lēmums par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu ir ticis pilnībā izpildīts par labu citiem publiskā iepirkuma dalībniekiem, noraidītais publiskā iepirkuma pretendents saglabā interesi atcelt šo lēmumu, lai panāktu, ka līgumslēdzēja iestāde vai nu atjauno tā agrāko stāvokli, vai arī nākotnē izdara atbilstošus grozījumus publiskā iepirkuma procedūrās gadījumos, kad tās tiek atzītas par nesaderīgām ar noteiktām juridiskām prasībām (šajā ziņā skat. iepriekš 32. punktā minēto spriedumu lietā *Simmenthal*/Komisija, 32. punkts, un Vispārējās tiesas 1999. gada 14. oktobra spriedumu apvienotajās lietās T-191/96 un T-106/97 *CAS Succhi di Frutta*/Komisija, *Recueil*, II-3181. lpp., 63. punkts).

65 Fakts, ka vienošanās par publiskā iepirkuma līguma izpildi ir tikusi parakstīta vai pat izpildīta, pirms ir pieņemts lēmums par prasību pamata lietā, kuru noraidītais pretendents ir cēlis par lēmumu piešķirt minētā līguma slēgšanas tiesības, un ka līgumslēdzēja iestāde ir noslēgusi līgumu ar izvēlēto pretendentu, neizslēdz EKL 233. pantā paredzēto pienākumu veikt nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu atbilstošu noraidītā pretendenta interešu aizsardzību, kurš, ja tiek apmierināta pamata prasība, ir jāpilda līgumslēdzējai iestādei (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2004. gada 10. novembra rīkojumu lietā T-303/04 R *European Dynamics*/Komisija, Krājums, II-3889. lpp., 83. punkts).

66 Gadījumā, ja pēc tam, kad pretendents, kurš nav izvēlēts publiskā iepirkuma līguma noslēgšanai, ir cēlis prasību, lēmums par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu ir ticis atcelts, bet līgumslēdzēja iestāde vairs nevar uzsākt no jauna publiskā iepirkuma procedūru attiecībā uz konkrēto publiskā iepirkuma līgumu, šī pretendenta intereses var tikt aizsargātas, piemēram, izmaksājot finansiālu kompensāciju, kas atbilst iespējas noslēgt līgumu zaudēšanai vai, ja var tikt skaidri konstatēts, ka pretendentam bija jāpiešķir līguma slēgšanas tiesības, negūtās peļņas zaudējumam (šajā ziņā

skat. Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 1994. gada 2. maija rīkojumu lietā T-108/94 R *Candiotte*/Padome, *Recueil*, II-249. lpp., 27. punkts; Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2000. gada 20. jūlija rīkojumu lietā T-169/00 R *Esedra*/Komisija, *Recueil*, II-2951. lpp., 51. punkts, un iepriekš 65. punktā minēto Vispārējās tiesas priekšsēdētāja rīkojumu lietā *European Dynamics*/Komisija, 83. punkts). No jaunākās judikatūras izriet, ka iespējai noslēgt publiskā iepirkuma līgumu, ko ir zaudējis pretendents, kura kandidatūra ir noraidīta attiecībā uz minētā līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu prettiesiska lēmuma rezultātā, var tikt piešķirta ekonomiska vērtība (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2008. gada 25. aprīļa rīkojumu lietā T-41/08 R *Vakakis*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 66. un 67. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2010. gada 20. janvāra rīkojumu lietā T-443/09 R *Agriconsulting Europe*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 32.–34. punkts un tajos minētā judikatūra).

67 Šajā gadījumā prasītājai ir interese celt prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, lai EIB saskaņā ar EKL 233. panta pirmajā daļā paredzēto pienākumu pietiekami atjaunotu tās sākotnējo stāvokli, vajadzības gadījumā izmaksājot finansiālu kompensāciju, kas atbilst prasītājas zaudētajai iespējai noslēgt līgumu. Kaut arī prasītāja cēla prasību par zaudējumu atlīdzību, uz kuras pamata var izmaksāt naudas summu kompensācijas veidā, ir jāatzīmē, ka šī prasība attiecas nevis uz iespējas noslēgt līgumu zaudēšanu, bet gan uz negūtās peļņas zaudēšanu, kas atbilst ienākumiem, kādus tā būtu guvusi līguma noslēgšanas gadījumā (skat. tālāk 210. punktu). No minētā izriet, ka šī prasība par zaudējumu atlīdzību var tikt noraidīta, neliedzot iespēju prasītājai vajadzības gadījumā saņemt finansiālu kompensāciju par iespējas noslēgt līgumu zaudēšanu, pietiekami atjaunojot tās sākotnējo stāvokli atbilstoši LESD 266. panta otrajai daļai.

68 No iepriekš minētā izriet, ka prasības atcelt tiesību aktu rezultātā prasītāja var gūt labumu, kas nozīmē, ka tai ir interese celt prasību atcelt apstrīdēto lēmumu.

Par formulas, kāda tika izmantota publiskā iepirkuma procedūrā, veicot piedāvājumu salīdzinošu izvērtēšanu, neapstrīdēšanu

Lietas dalībnieku argumenti

69 EIB apgalvo, ka prasītājai vairs nevar ļaut apstrīdēt formulu, kāda tika izmantota piedāvājumu salīdzinošajā izvērtēšanā, jo tā to neizdarīja laikus, proti, līdz piedāvājumu iesniegšanas termiņa beigām.

70 Prasītāja prasa noraidīt EIB šajā sakarā izvirzīto iebildi par nepieņemamību.

Vispārējās tiesas vērtējums

71 Šī iebilde par nepieņemamību faktiski attiecas uz prasībā par tiesību akta atcelšanu izvirzīto trešo un ceturto pamatu, ar kuriem prasītāja apstrīd piešķiršanas kritērija ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem" tiesiskumu, kā arī piekto pamatu, ar kuru prasītāja apstrīd piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientu, proti, ka 75 % no punktiem ir tehniskajiem kritērijiem un 25 % — finanšu kritērijam, tiesiskumu.

72 Taisnība, ka, apstrīdot formulas, kāda tika izmantota piedāvājumu salīdzinošajā izvērtēšanā, tiesiskumu, prasītāja netieši apstrīd arī iepirkuma procedūras specifikāciju tiesiskumu. Tādējādi šajā gadījumā rodas jautājums, vai tāds publiskā iepirkuma procedūras dokuments kā iepirkuma procedūras specifikācijas ir akts, par kuru var celt

tiešu prasību saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu, un līdz ar to vai prasītājai bija jāceļ prasība par iepirkuma procedūras specifikācijām, pamatojoties uz minēto tiesību normu un tās piektajā daļā noteiktajā divu mēnešu termiņā.

73 Iepirkuma procedūras specifikācijas nevar tikt uzskatītas par aktu, kas katru pretendentu skar individuāli. Tāpat kā visi publiskā iepirkuma procedūras dokumenti, kurus ir sagatavojusi līgumslēdzēja iestāde, iepirkuma procedūras specifikācijas ir attiecināmas uz objektīvi noteiktām situācijām un vispārēji un abstrakti rada juridiskas sekas noteiktām personu kategorijām. Tādējādi tām ir vispārējs raksturs, un fakts, ka līgumslēdzēja iestāde tās individuāli nosūta pretendentiem, neizceļ katru no šiem pretendentiem individuāli salīdzinājumā ar jebkuru citu personu EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē (Vispārējās tiesas 2008. gada 21. maija spriedums lietā T-495/04 *Belfass*/Padome, Krājums, II-781. lpp., 36.–42. punkts).

74 Tādējādi šajā gadījumā apstrīdētais lēmums bija pirmais akts, kuru prasītāja varēja apstrīdēt, un līdz ar to arī pirmais akts, kas tai ļāva netieši apstrīdēt formulas, kāda tika izmantota piedāvājumu salīdzinošajā izvērtēšanā un kādu EIB bija norādījusi iepirkuma procedūras specifikācijās, tiesiskumu.

75 Tāpēc EIB kļūdaini apgalvo, ka prasītāja novēloti apstrīdēja [apstrīdēto lēmumu], ceļot prasību šajā lietā, un, pakārtoti, formulas, kāda tika izmantota piedāvājumu salīdzinošajā izvērtēšanā un kādu EIB bija norādījusi iepirkuma procedūras specifikācijās, tiesiskumu.

76 Līdz ar to ir jākonstatē, ka prasībā atcelt tiesību aktu ietvertais trešais, ceturtais un piektais pamats ir pieņemami un ir jānoraida EIB šajā sakarā izvirzītā iebilde par nepieņemamību.

Par prasības par zaudējumu atlīdzību skaidrības neesamību

Lietas dalībnieku argumenti

77 EIB apgalvo, ka atbilstoši Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā ietvertajām prasībām prasība par zaudējumu atlīdzību nav pieņemama, jo šajā gadījumā prasības pieteikumā nav ietverti trīs EKL 288. panta 2. punktā paredzētie nosacījumi attiecībā uz Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības rašanos, un ka prasītāja nav apstiprinājusi, ka minētie nosacījumi ir izpildīti. Pēc EIB domām, prasības pieteikumā nav precizēts, kādas nelikumības tika pieļautas publiskā iepirkuma procedūrā, vai pastāv cēloņsakarība starp šīm nelikumībām un prasītājas apgalvotajiem zaudējumiem un kāds tieši ir prasīto zaudējumu raksturs un summa. Līdz ar to, ņemot vērā piemērojamo judikatūru (Tiesas 1971. gada 2. decembra spriedums lietā 5/71 *Zuckerfabrik Schöppenstedt*/Padome, *Recueil*, 975. lpp., un Vispārējās tiesas 1994. gada 23. septembra spriedums lietā T-461/93 *An Taisce* un *WWF UK*/Komisija, *Recueil*, II-733. lpp., 42. un 43. punkts), šāda prasība ir jānoraida kā nepieņemama.

78 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkts netika pārkāpts un ka prasības pieteikumā bija ietverti elementi, kas ļauj identificēt EKL 288. panta 2. punktā paredzētos trīs nosacījumus, kuri rada Kopienas ārpuslīgumisko atbildību.

Vispārējās tiesas vērtējums

79 Jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Statūtu 21. pantu un Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu ikvienā prasības pieteikumā jābūt norādei par strīda priekšmetu

un ir jābūt iekļautam kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem. Šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un lai Vispārējā tiesa varētu lemt par prasību, ja iespējams, bez papildu informācijas iesniegšanas. Lai nodrošinātu tiesisko drošību un pareizu tiesvedību un lai prasības pieteikums būtu pieņemams, pamata faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ar kuriem pamatota prasība, vismaz kopsavilkuma veidā, kas ir sagatavots saskaņotā un saprotamā veidā, ir jāizriet no paša prasības pieteikuma teksta (skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 3. februāra spriedumu lietā T-19/01 *Chiquita Brands* u.c./Komisija, Krājums, II-315. lpp., 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

80 Lai izpildītu šīs prasības, prasības pieteikumā, kurā tiek lūgts atlīdzināt zaudējumus, ko radījusi Kopienas iestāde vai jebkura cita Kopienas struktūra vai organizācija, ir jānorāda elementi, kas ļauj identificēt rīcību, kādu prasītāja pārmet šai iestādei, struktūrai vai organizācijai, iemesli, kāpēc tā uzskata, ka pastāv cēloņsakarība starp šo rīcību un zaudējumiem, kuri, kā tā apgalvo, tai ir nodarīti, kā arī šo zaudējumu raksturs un apmērs (skat. Vispārējās tiesas 1996. gada 18. septembra spriedumu lietā T-387/94 *Asia Motor France* u.c./Komisija, *Recueil*, II-961. lpp., 107. punkts; 1997. gada 10. jūlija spriedumu lietā T-38/96 *Guérin automobiles*/Komisija, *Recueil*, II-1223. lpp., 42. punkts, un iepriekš 79. punktā minēto spriedumu lietā *Chiquita Brands* u.c./Komisija, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

81 No prasības pieteikuma izriet, ka "[..] prasība par zaudējumu atlīdzību, kas celta saskaņā ar EKL 235. un 288. pantu, ir balstīta uz apstrīdētā lēmuma, [..] kas ir šīs prasības priekšmets, prettiesisko raksturu". No minētā izriet, ka šī prasība ir skaidri balstīta uz nelikumībām, kādas ir minētas prasībā atcelt tiesību aktu. Turklāt no prasības pieteikuma izriet, ka "prasītāja prasa, lai EIB atlīdzina zaudējumus tādas summas apmērā, kas atbilst 50 % no EUR 3,88 miljoniem, proti, EUR 1,94 miljonus, tas ir, prasītājas bruto peļņas summu, kādu tā būtu ieguvusi, ja publiskā iepirkuma procedūras rezultātā ar to tiktu noslēgts līgums". No minētā izriet, ka prasības pieteikumā ir ietverti elementi, kas ļauj identificēt apgalvoto zaudējumu raksturu un apmēru. Turklāt savā prasības pieteikumā prasītāja sniedz paskaidrojumus par veidu, kā šī summa

tika aprēķināta. Tāpēc, kaut arī prasītāja nav veltījusi īpašu prasības pieteikuma daļu jautājumam par cēloņsakarību starp prettiesiskumu un zaudējumiem, uz kuriem tā atsaucas, prasības pieteikumā ir ietverti elementi, kas ļauj identificēt iemeslus, kāpēc prasītāja uzskata, ka cēloņsakarība pastāv starp šo rīcību un zaudējumiem, kuri, kā tā apgalvo, tai ir nodarīti, proti, ka šajā gadījumā cēloņsakarība, pēc tās domām, izriet no tā, ka apstrīdētais lēmums liedza tai piešķirt līguma slēgšanas tiesības un noslēgt ar EIB pamata vienošanos par šī līguma izpildi.

82 Šādos apstākļos ir jāatzīst, ka prasība par zaudējumu atlīdzību ir pieņemama un iebilde par nepieņemamību, ko šajā sakarā ir izvirzījusi EIB, ir jānoraida.

2. *Par lietas būtību*

Par piemērojamajām tiesībām

Lietas dalībnieku argumenti

83 Prasītāja uzskata, ka EIB kā līgumslēdzējai iestādei ir jārīkojas saskaņā ar noteikumiem, kas paredzēti "Iepirkumu pamatnostādnēs — pakalpojumu, piegāžu un būvdarbu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas, ko savā vārdā veic [EIB], pamatnostādnes", to redakcijā, kāda bija spēkā faktu rašanās brīdī (turpmāk tekstā — "pamatnostādnes"), kā arī jāievēro vispārējie principi un tiesības, kas piemērojamas publiskā iepirkuma procedūrām. Turklāt, kaut arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīva 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu [būvdarbu, piegādes un

pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu] slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru (OV L 134, 114. lpp.), kā tāda nav piemērojama EIB organizētām publiskā iepirkuma procedūrām, no pamatnostādņu ievada izriet, ka minētā direktīva ir uzskatāma par atbilstošu atsauci, lai novērtētu pamatnostādņu noteikumus, kuru izstrādē tika izmantota šī direktīva. Turklāt Vispārējā tiesa jau ir atzinusi, ka tā var pārbaudīt Komisijas lēmuma par publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu tiesiskumu, ņemot vērā Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīvas 92/50/EEK par procedūru koordinēšanu valsts pakalpojumu [pakalpojumu publiskā iepirkuma] līgumu [slēgšanas tiesību] piešķiršanai (OV L 209, 1. lpp.) noteikumus, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 13. oktobra Direktīvu 97/52/EK, kura savukārt groza Direktīvu 93/36/EEK un Direktīvu 93/37/EEK par to, kā koordinēt procedūras, ar ko piešķir attiecīgi pakalpojumu valsts līgumus, piegāžu valsts līgumus un būvniecības valsts līgumus [pakalpojumu, piegāžu un būvdarbu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesības] (OV L 328, 1. lpp.) (Vispārējās tiesas 2008. gada 12. marta spriedums lietā T-345/03 *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, Krājums, II-341. lpp., 206. punkts).

84 EIB iebilst, apgalvojot, ka Direktīva 2004/18 attiecībā uz to nav piemērojama un ka judikatūra, kas piemērojama publiskā iepirkuma procedūrām, uz to attiecas tikai tiktāl, ciktāl tā interpretē normas, kas ir piemērojamas pašas par sevi. No judikatūras izriet (iepriekš 31. punktā minētais Vispārējās tiesas spriedums lietā *Tribunal Sogelma*/ERA, 115. punkts, un 2008. gada 10. septembra spriedums lietā T-59/05 *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 46. un 47. punkts), ka Direktīva 2004/18 tāpat kā Direktīva 92/50, kuru tā atceļ un aizstāj, nav piemērojama publiskā iepirkuma līgumiem, kurus savā vārdā ir noslēgusi Kopienas iestāde, struktūra vai organizācija, ja vien to noteikumos nav skaidri teikts, ka tās ir piemērojamas pēdējām minētajām.

Vispārējās tiesas vērtējums

85 Lietas dalībnieku argumenti liek uzdot jautājumu, kādas normas regulē būvdarbu, piegāžu vai pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu, ko savā vārdā par atlīdzību un no pašu resursiem veic EIB.

86 EIB ir finansiāla neatkarība tādā ziņā, ka tā atbilstoši EKL 267. pantam "darboj[as] [gan] kapitāla tirgū, gan izmantojot bankas paš[u] resursus" (šajā ziņā skat. iepriekš 42. punktā minēto 2003. gada 10. jūlija spriedumu lietā Komisija/EIB, 101. un 128. punkts), nevis izmantojot Kopienas budžetu, pat ja tai, rīkojoties kā Kopienas pilnvarotai pārstāvei un tās vārdā, ir jāpārvalda no Kopienas budžeta finansēti fondi un līdz ar to daļa no EIB darbībām tiek veiktas, izmantojot Kopienas fondus. Šajā gadījumā prasība tomēr attiecas uz tādu publiskā iepirkuma procedūru, kas tiek finansēta no EIB pašu resursiem.

87 Šādu procedūru neregulē ne Padomes 2002. gada 25. jūnija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam, ar grozījumiem ((OV L 248, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Finanšu regula") otrās daļas IV sadaļas noteikumi, ne arī *a fortiori* Komisijas 2002. gada 23. decembra Regulas (EK, Euratom) Nr. 2342/2002, ar ko paredz īstenošanas kārtību Padomes Regulai (EK, Euratom) Nr. 1605/2002, ar grozījumiem (OV L 357, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Īstenošanas kārtība"), otrās daļas III sadaļas noteikumi. Faktiski šie noteikumi ir piemērojami tikai "Eiropas Kopienu vispārējam budžetam", un, kā izriet no Finanšu regulas 88. panta 1. punkta, publiskā iepirkuma līgumi, kurus regulē Finanšu regula, ir līgumi, kas pilnībā vai daļēji tiek finansēti no minētā vispārējā budžeta (Vispārējās tiesas 2007. gada 8. maija spriedums lietā T-271/04 *Citymo*/Komisija, Krājums, II-1375. lpp., 121. punkts).

88 Tomēr skaidrs ir tas, ka EIB publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrām ir jāatbilst EK līguma pamatnoteikumiem un vispārējiem tiesību principiem, it īpaši attiecībā uz preču brīvu apriti (EKL 28. pants), tiesībām veikt uzņēmējdarbību (EKL 43. pants), pakalpojumu sniegšanas brīvību (EKL 49. pants), nediskrimināciju un vienlīdzīgu attieksmi, kā arī pārskatāmību un samērīgumu. No pastāvīgās judikatūras attiecībā uz Kopienu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas

tiesību piešķiršanas procedūrām faktiski izriet, ka līgumslēdzējai iestādei ir jāievēro EK līguma pamatnoteikumi, vispārējie tiesību principi un hartā noteiktie mērķi.

89 Turklāt, pat ja direktīvās par būvdarbu, piegādes un pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu ir regulēta tikai tādu līgumu slēgšanas tiesību piešķiršana, ko veic dalībvalstu subjekti vai līgumslēdzējas iestādes, un tās nav tieši piemērojamas publiskā iepirkuma līgumiem, ko slēdz Kopienu administrācija, pret minēto administrāciju var vērsties, atsaucoties uz noteikumiem vai principiem, kas iekļauti vai izriet no šīm direktīvām, ja šie paši noteikumi šķiet tādi, kuros īpaši ir pārņemti EK līguma pamatnoteikumi un vispārējie tiesību principi, kas ir tieši piemērojami Kopienu administrācijai (šajā ziņā skat. Tiesas 2003. gada 9. septembra spriedumu lietā C-25/02 *Rinke*, *Recueil*, I-8349. lpp., 25.–28. punkts). Tiesību kopienā tiesību vienveidīga piemērošana ir pamatprasība (Tiesas 2005. gada 6. decembra spriedums apvienotajās lietās C-453/03, C-11/04, C-12/04 un C-194/04 *ABNA* u.c., Krājums, I-10423. lpp., 104. punkts) un ikvienam tiesību subjektam ir jāievēro tiesiskuma princips. Tā iestādēm ir jāievēro tām piemērojamie EK līguma noteikumi un vispārējie tiesību principi tāpat kā ikvienam citam tiesību subjektam (šajā ziņā skat. Tiesas 1998. gada 17. decembra spriedumu lietā C-185/95 P *Baustahlgewebe*/Komisija, *Recueil*, I-8417. lpp., 18.–21. punkts, un iepriekš 62. punktā minēto spriedumu lietā *Antwerpse Bouwwerken*/Komisija, 55. punkts). Turklāt uz noteikumiem un principiem, kas ietverti vai izriet no šīm direktīvām, var atsaukties, vēršoties pret Kopienu administrāciju, ja tā, īstenojot savu funkcionālo un institucionālo autonomiju un rīkojoties ar EK līgumu piešķirto pilnvaru robežās, ir pieņēmusi aktu, kurā — lai regulētu publiskā iepirkuma līgumus, kurus tā slēdz savā vārdā, — ir skaidra atsauce uz noteiktām normām vai principiem, kas izklāstīti direktīvās, un kura rezultātā minētās normas un principi ir piemērojami saskaņā ar *patere legem quam ipse fecisti* principu (šajā ziņā skat. Tiesas 1985. gada 11. jūlija spriedumu apvienotajās lietās 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 un 10/84 *Salerno* u.c./Komisija un Padome, *Recueil*, 2523. lpp., 52., 56. un 57. punkts, un 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-496/99 P Komisija/*CAS Succhi di Frutta*, *Recueil*, I-3801. lpp., 113.–115. punkts). Ja attiecīgais tiesību akts ir jāinterpretē, tad tas ir jādara pēc iespējas tā, lai nodrošinātu Kopienu tiesību vienveidīgu piemērošanu, kā arī saskaņā ar EK līguma normām un vispārējiem

tiesību principiem (skat. Tiesas 1991. gada 21. marta spriedumu lietā C-314/89 *Rauh*, *Recueil*, I-1647. lpp., 17. punkts un tajā minētā judikatūra, un 1995. gada 29. jūnija spriedumu lietā C-135/93 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-1651. lpp., 37. punkts).

90 No pamatnostādnēm izriet, ka, lai "ievērotu ES pamatprincipus attiecībā uz publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu un it īpaši vienlīdzīgas attieksmes, nediskriminācijas un pārskatāmības principus", EIB ir nolēmusi ieviest tādas publiskā iepirkuma procedūras, kas ļauj "nodrošināt konkurenci starp kvalificētiem piedāvājumiem un veikt atlasi, pamatojoties gan uz cenas, gan kvalitātes apsvērumiem". Šajā nolūkā EIB uzskatīja, ka, "kaut arī Direktīva [2004/18] kā tāda nebija piemērojama attiecībā uz EIB, tā bija [EIB] procedūru atbilstošs pamats". Pamatnostādņu 2.1. punktā cita starpā ir noteikts, ka "[EIB] piemēro Direktīvā [2004/18] aprakstītās procedūras, ja tā piešķir tādu līgumu slēgšanas tiesības, uz kuriem attiecas Direktīvas [2004/18] piemērošanas joma saskaņā ar tās noteikumiem un kuru kopējā vērtība, neieskaitot pievienotās vērtības nodokli (PVN), ir vienāda vai augstāka par sekojošām robežvērtībām: a) EUR 206 000 attiecībā uz pakalpojumu līgumiem [..]". Turklāt pamatnostādnēs ir vairākas citas atsauces uz Direktīvu 2004/18.

91 Pamatnostādņu 2.4. un 2.5. punktā ir detalizēti aprakstītas dažādas publiskā iepirkuma procedūras, kas paredzēta minēto pamatnostādņu 2.2.1. punktā, stadijas.

92 Pamatnostādnēs šajā sakarā ir ietverti vispārpiemērojami noteikumi, kas rada tiesiskas sekas trešajām personām, it īpaši tām, kuras nolemj iesniegt piedāvājumu tādā publiskā iepirkuma procedūrā, kas pilnībā vai daļēji tiek finansēta no EIB pašu resursiem, un kas ir juridiski saistoši EIB, kad tā nolemj savā vārdā noslēgt publiskā iepirkuma līgumu (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. iepriekš 87. punktā minēto spriedumu lietā *Citymo*/Komisija, 122. punkts).

93 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, ja EIB iesaistās, izmantojot kapitāla tirgu un pašu resursus, it īpaši, kad tā savā vārdā noslēdz publiskā iepirkuma līgumus, uz to attiecas gan iepriekš 88. punktā izklāstītie principi, gan arī pamatnostādņu noteikumi, it īpaši tie, kas ir minēti iepriekš 91. punktā, tos interpretējot atbilstoši principiem, kurus ar šiem noteikumiem ir paredzēts īstenot, un vajadzības gadījumā atbilstoši Direktīvai 2004/18, uz kuru ir atsauce šajos noteikumos.

Par prasību atcelt aktu

94 Savas prasības atcelt tiesību aktu pamatošanai prasītāja savā prasības pieteikumā izvirza piecus pamatus. Pirmais pamats būtībā ir balstīts uz pamatnostādņu 2.5.2. punkta, pārskatāmības un vienlīdzīgas attieksmes principu, kā arī tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpumu. Otrais pamats būtībā ir balstīts uz pārskatāmības un labas pārvaldības principu, pienākuma pamatot nelabvēlīgus lēmumus, kā arī tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpumu. Trešais pamats būtībā ir balstīts uz samērīguma principa un pienākuma izvēlēties tādus piešķiršanas kritērijus, kas ļauj veikt objektīvu piedāvājumu salīdzinošo izvērtēšanu, pārkāpumu. Ceturtais pamats ir balstīts uz vienlīdzīgas attieksmes principa un pienākuma izmantot piedāvājumu salīdzinošās izvērtēšanas nolūkā tādus piešķiršanas kritērijus, kurus nevar sajaukt ar pretendentu atlases kritērijiem, pārkāpumu. Piektais pamats ir balstīts uz publiskā iepirkuma procedūrām piemērojamo tiesību normu pārkāpumu, kas izriet no tā, ka piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientu rezultātā apstrīdētajā lēmumā tika neitralizēta vai minimizēta "cenas nozīme".

95 Ar savu 2010. gada 8. janvārī iesniegto vēstuli (skat. iepriekš 21. punktu) prasītāja izvirzīja sesto apstrīdētā lēmuma atcelšanas pamatu, kas ir balstīts uz Finanšu regulas 99. panta un Īstenošanas kārtības 148. panta 1. un 2. punkta pārkāpumu, kuri aizliedz

jebkādu diskusiju starp līgumslēdzēju iestādi un kandidātiem vai piedāvājumu iesniedzējiem, kuras mērķis ir grozīt līguma vai piedāvājuma nosacījumus, kā arī vienlīdzīgas attieksmes, pārskatāmības un nediskriminācijas principu, kas ir paredzēti Finanšu regulas 89. pantā, skatot tos kopā ar tās preambulas 18. apsvērumu, pārkāpumu.

96 Vispirms ir jāizvērtē kopā prasības pirmais un otrais pamats, jo tie daļēji pārklājas. Turpinājumā ir jāsniedz kopīga atbilda uz trešo un ceturto pamatu, kas šķiet pakārtoti viens otram. Visbeidzot un lietderības apsvērumu dēļ sestais pamats ir jāizvērtē pirms piektā pamata izvērtēšanas.

Par pirmo un otro pamatu

— Lietas dalībnieku argumenti

97 Ar pirmo un otro pamatu prasītāja apgalvo, ka EIB esot pārkāpusi pamatnostādņu 2.5.2. punktu, pārskatāmības, vienlīdzīgas attieksmes un labas pārvaldības principus, tās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, kā arī pienākumu pamatot nelabvēlīgus lēmumus. Vispirms EIB pēc iespējas ātrāk un rakstveidā bija jāpaziņo prasītājai par apstrīdēto lēmumu un pēc savas iniciatīvas jānosūta šī informācija visiem pretendentiem bez izņēmuma, dodot viņiem nepieciešamo laiku īstenot viņu likumīgās tiesības. Pēc tam EIB 15 dienu laikā pēc prasītājas lūguma tai bija jānosūta izvēlētā pretendenta nosaukums, kā arī jāpaziņo iemesli, kāpēc tika noraidīts tās piedāvājums, un

jāpamato apstrīdētais lēmums attiecībā pret prasītāju, norādot novērtēšanas ziņojumā ietvertos salīdzinošos elementus starp prasītājas un izvēlētā pretendenta piedāvājuma raksturojumu un priekšrocībām. Visbeidzot, EIB bija jāpaziņo apstrīdētā lēmuma pamatojums vismaz pirms šīs prasības celšanas, lai nodrošinātu prasītājas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību.

98 EIB prasa noraidīt pirmo pamatu. Saskaņā ar tās teikto paziņojuma par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* bija Kopienu tiesību sistēmā oficiāli atļauts veids, kādā par apstrīdēto lēmumu paziņot prasītājai. Fakts, ka tā nepaziņoja prasītājai par apstrīdēto lēmumu individuāli, bija tās dienestu pieļauta administratīva kļūda. Taču pēdējie minētie nekavējoties, proti, 2008. gada 1. augustā, atbildēja uz prasītājas 2008. gada 31. jūlija prasību sniegt paskaidrojumus. Katrā ziņā un saskaņā ar judikatūru iebildums par informācijas nesniegšanu nevar tikt pieņemts, ja prasības celšanas brīdī, proti, 2008. gada 6. oktobrī, prasītāja bija informēta par apstrīdētā lēmuma pamatojumu. Tāpat nevar konstatēt nekādu vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, jo apgalvotais prettiesiskums neietekmēja apstrīdēto lēmumu, ņemot vērā to, ka, pamatojoties uz piešķiršanas kritērijiem, novērtēšanas komiteja skaidri uzskatīja, ka izvēlētā pretendenta piedāvājums bija daudz labāks par prasītājas piedāvājumu.

99 Tāpat EIB prasa noraidīt otro pamatu. EIB apgalvo, ka ir juridiski pietiekami pamatojusi apstrīdēto lēmumu un ievērojusi procedūru saskaņā ar pamatnostādņu noteikumiem un judikatūru, kas piemērojama publiskā iepirkuma procedūrām. Saskaņā ar judikatūru un pamatnostādņu 2.5.2. punktu prasītāja ar 2008. gada 1. augusta vēstuli saņēma motivētu paskaidrojumu attiecībā uz izvēlētā piedāvājuma raksturojumu un priekšrocībām, kā arī tai tika paziņots izvēlētā pretendenta nosaukums, kas nozīmē, ka apstrīdētais lēmums tika pietiekami pamatots, lai ļautu prasītājai izmantot savas tiesības un Vispārējai tiesai īstenot kontroli, ņemot vērā šīs lietas īpašos apstākļus. Tāpat no minētās vēstules izrietēja, ka par katru piešķiršanas kritēriju, izņemot finanšu

kritēriju, izvēlētā pretendenta piedāvājums saņēma divas reizes augstāku vērtējumu nekā prasītājas piedāvājums. Pat ja par finanšu kritēriju prasītāja ieguva augstāku vērtējumu nekā izvēlētais pretendents, tas nebija noteicošais, ņemot vērā, ka šī kritērija sadalījuma koeficients bija 25 % no kopējā vērtējuma.

— Vispārējās tiesas vērtējums

100 Gadījumā, kad Kopienu administrācijai ir plaša rīcības brīvība, garantiju, ko sniedz Kopienu tiesību sistēma, ievērošanai administratīvās procedūras laikā ir pat fundamentāla nozīme. Šajās garantijās tostarp it īpaši ietilpst minētās administrācijas pienākums pietiekami pamatot savus lēmumus. Tikai tā tiesa var pārbaudīt, vai ir izpildīti faktiskie un tiesiskie apstākļi, no kuriem ir atkarīga rīcības brīvības izmantošana (Tiesas 1991. gada 21. novembra spriedums lietā C-269/90 *Technische Universität München*, *Recueil*, I-5469. lpp., 14. punkts, un Vispārējās tiesas 2002. gada 5. marta spriedums lietā T-241/00 *Le Canne*/Komisija, *Recueil*, II-1251. lpp., 53. punkts). Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šai administrācijai ir plaša rīcības brīvība jautājumā par elementiem, kas ņemami vērā, publiskā iepirkuma procedūras rezultātā pieņemot lēmumu piešķirt līguma slēgšanas tiesības (Vispārējās tiesas 2002. gada 27. septembra spriedums lietā T-211/02 *Tideland Signal*/Komisija, *Recueil*, II-3781. lpp., 33. punkts, un 2005. gada 6. jūlija spriedums lietā T-148/04 *TQ3 Travel Solutions Belgium*/Komisija, Krājums, II-2627. lpp., 47. punkts; šajā ziņā skat. arī Tiesas 1978. gada 23. novembra spriedumu lietā 56/77 *Agence européenne d'intérims*/Komisija, *Recueil*, 2215. lpp., 20. punkts).

101 Pirmkārt, ir jāizvērtē prasītājas iebildumi, kas balstīti uz pamatnostādņu 2.5.2. punkta noteikumu pārkāpumu sakarā ar to, ka EIB to neesot laikā informējusi par apstrīdētā lēmuma pieņemšanu.

102 No pamatnostādņu 2.5.2. punkta, kas attiecas uz "saziņu starp [EIB] un kandidātiem un piedāvājumu iesniedzējiem", izriet, ka "[EIB] nekavējoties informē visas personas, uz kurām attiecas lēmums, kas pieņemts līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūras ietvaros".

103 EIB Vispārējā tiesā un savā 2008. gada 14. augusta vēstulē prasītājai atzina, ka "prasītāja nesaņēma laikā oficiālu vēstuli ar informāciju par publiskā iepirkuma procedūras rezultātu", un paskaidroja, ka "detalizētas izmeklēšanas, kas tika veikta pēc prasītājas sūdzības saņemšanas, rezultātā tā atklāja, ka šī pienākuma neizpilde notika administratīvas kļūdas dēļ". Turklāt EIB atzina, ka visi pretendenti, "diemžēl izņemot prasītāju", tika informēti par apstrīdētā lēmuma pieņemšanu ar 2008. gada 18. februāra vēstuli. Netiek apstrīdēts, ka prasītāja uzzināja par apstrīdēto lēmumu tikai no paziņojuma par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu publicēšanas *Oficiālā Vēstneša* pielikumā 2008. gada 26. jūlijā, proti, vairāk nekā mēnesi pēc pamatvienošanās parakstīšanas 2008. gada 12. un 17. jūnijā un tās spēkā stāšanās 2008. gada 16. jūnijā.

104 Līdz ar to EIB šajā gadījumā pārkāpa pamatnostādņu 2.5.2. punkta noteikumus, jo laikā neinformēja prasītāju par apstrīdētā lēmuma pieņemšanu.

105 Otrkārt, ir jāpārbauda prasītājas iebildumi, kas balstīti uz pamatnostādņu 2.5.2. punkta noteikumu un pienākuma pamatot nelabvēlīgus lēmumus pārkāpumu, kas tika pieļauts tāpēc, ka EIB prasītājai nenorādīja izvēlētā piedāvājuma raksturojumu un priekšrocības, kā arī izvēlētā pretendenta nosaukumu 15 dienu laikā pēc rakstveida līguma saņemšanas vai, vēlākais, vismaz pirms prasītāja bija cēlusi prasību.

106 Pamatnostādņu 2.5.2. punktā cita starpā ir noteikts, ka "pēc iesaistītās puses lūguma [EIB] 15 dienu laikā pēc rakstveida līguma saņemšanas ikvienam pretendentam, kas ir iesniedzis pieņemamu piedāvājumu, paziņo izvēlētā piedāvājuma raksturojumu un priekšrocības, kā arī izvēlētā pretendenta nosaukumu vai vienošanās puses [..]".

107 Šāds rīcības veids atbilst EKL 253. pantā ietvertā pienākuma norādīt pamatojumu mērķim, saskaņā ar kuru nelabvēlīga lēmuma pamatojumam ir jābūt tādam, kas ļauj tiesai veikt tiesiskuma kontroli un ieinteresētajai personai noskaidrot pieņemtā akta pamatojumu, lai tā varētu aizstāvēt savas tiesības un pārbaudīt, vai lēmums patiešām ir vai nav pamatots (pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 1992. gada 24. janvāra spriedumu lietā T-44/90 *La Cinq*/Komisija, *Recueil*, II-1. lpp., 42. punkts un tajā minētā judikatūra; 1996. gada 8. maija spriedumu lietā T-19/95 *Adia Interim*/Komisija, *Recueil*, II-321. lpp., 32. punkts, un 2007. gada 12. jūlija spriedumu lietā T-250/05 *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 68. un 69. punkts). Publiskā iepirkuma procedūru kontekstā fakts, ka ieinteresētie pretendenti saņem motivētu lēmumu tikai kā atbildi uz skaidru viņu lūgumu, nekādi neierobežo viņu iespēju aizstāvēt savas tiesības Vispārējā tiesā. EKL 230. panta piektajā daļā paredzētais termiņš prasības celšanai sākas tikai no brīža, kad ir paziņots pamatots lēmums, ar nosacījumu, ka pretendents saprātīgā termiņā pēc tam, kad ir uzzinājis par sava piedāvājuma noraidīšanu, ir iesniedzis lūgumu saņemt motivētu lēmumu (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Adia Interim*/Komisija, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

108 Ņemot vērā līgumslēdzējas iestādes plašo rīcības brīvību publiskā iepirkuma procedūras kontekstā, tai ir jāsniedz pietiekams pamatojums noraidītajiem pretendentiem, kuri to prasa, kas nozīmē, ka tai ir jārūpējas, lai pamatojumā būtu norādīti visi elementi, uz kuriem ir balstīts lēmums (šajā ziņā skat. iepriekš 84. punktā minēto 2008. gada 10. septembra spriedumu lietā *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, 134. punkts).

109 Pienākuma norādīt pamatojumu ievērošana ir jāvērtē, ņemot vērā informāciju, kāda ir prasītājas rīcībā prasības celšanas brīdī (Vispārējās tiesas 2003. gada 25. februāra spriedumi lietā T-183/00 *Strabag Benelux*/Padome, *Recueil*, II-135. lpp., 58. punkts, un lietā T-4/01 *Renco*/Padome, *Recueil*, II-171. lpp., 96. punkts). Turpretim saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamatojumu nevar pirmo reizi un *a posteriori* izskaidrot tiesā, izņemot ārkārtas gadījumos (skat. Vispārējās tiesas 2009. gada 20. maija spriedumu lietā T-89/07 *VIP Car Solutions*/Parlaments, Krājums, II-1403. lpp., 76. punkts un tajā minētā judikatūra).

110 Netiek apstrīdēts, ka ar 2008. gada 31. jūlija vēstuli prasītāja iesniedza lūgumu norādīt izvēlētā piedāvājuma raksturojumu un priekšrocības, kā arī izvēlētā pretendenta nosaukumu. EIB apgalvo, ka tā atbildēja uz šo lūgumu ar 2008. gada 1. augusta vēstuli. Kaut arī pēc šīs vēstules saņemšanas prasītāja vēlreiz ar 2008. gada 1. augusta vēstuli prasīja paskaidrojumus, EIB tai atbildēja savā 2008. gada 14. augusta vēstulē, ka prasītājai jau tika sniegta pēc iespējas pilnīga atbilde, un aicināja to iepazīties ar *Oficiālajā Vēstnesī* publicēto lēmumu par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu. Ne no lietas materiāliem, ne arī no lietas dalībnieku argumentiem neizriet, ka apstrīdētā lēmuma pamatojumu EIB varēja darīt zināmu prasītājai pirms prasības celšanas šajā lietā ar citiem, nevis iepriekš minētajiem līdzekļiem.

111 No minētā izriet, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums, kādu EIB sniedza prasītājai, pirms tā bija cēlusi prasību un atbildot uz tās 2008. gada 31. jūlija lūgumu, ir atrodams EIB 2008. gada 1. augusta vēstules formulējumā, lēmuma kontekstā un visās tajās tiesību normās, kas regulē attiecīgo jomu, jo šis lēmums tika nosūtīts piecpadsmit dienu laikā pēc prasītājas lūguma saņemšanas.

112 No 2008. gada 1. augusta vēstules izriet, ka EIB nosūtīja prasītājai izvēlētā pretendenta nosaukumu, piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientus un attiecīgi prasītājas un izvēlētā pretendenta piedāvājumiem piešķirto punktu sadalījumu piedāvājumu salīdzinošās izvērtēšanas rezultātā. Minētajā vēstulē bija norādīts, ka prasītājas piedāvājums saņēma 22,03 punktus (no 35 iespējamajiem punktiem) ar šādu sadalījumu: 8,75 punktus (no 8,75 iespējamajiem punktiem) par finanšu kritēriju, 2,85 punktus (no 5,25 iespējamajiem punktiem) par tehnisko kritēriju ar nosaukumu "Kvalitātes nodrošināšanas process", 7,43 punktus (no 15,75 iespējamajiem punktiem) par tehnisko kritēriju ar nosaukumu "Piedāvātā personāla iemaņu un kvalifikāciju līmeņa atbilstība" un 3 punktus (no 5,25 iespējamajiem punktiem) par tehnisko kritēriju ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem", savukārt izvēlētā pretendenta piedāvājums saņēma 29,36 punktus (no 35 iespējamajiem punktiem) ar šādu sadalījumu: 5,29 punktus (no 8,75 iespējamajiem punktiem) par finanšu kritēriju,

4,12 punktus (no 5,25 iespējamajiem punktiem) par tehnisko kritēriju ar nosaukumu "Kvalitātes nodrošināšanas process", 15,3 punktus (no 15,75 iespējamajiem punktiem) par tehnisko kritēriju ar nosaukumu "Piedāvātā personāla iemaņu un kvalifikāciju līmeņa atbilstība" un 4,12 punktus (no 5,25 iespējamajiem punktiem) par tehnisko kritēriju ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem".

113 EIB sniegtā informācija piešķirto punktu veidā ļāva prasītājai tieši salīdzināt punktu skaitu par katru piešķiršanas kritēriju, cik bija piešķirti tās un cik izvēlētā pretendenta piedāvājumam, jo EIB nenosūtīja prasītājai tikai kopējo punktu skaitu katram šim piedāvājumam. It īpaši jānorāda, ka šī informācija ļāva prasītājai nekavējoties identificēt precīzus iemeslus, kāpēc tās piedāvājums netika izvēlēts, proti, kāpēc piedāvājumu salīdzinošās izvērtēšanas rezultātā tās piedāvājumam piešķirtais kopējais punktu skaits bija zemāks nekā izvēlētā pretendenta piedāvājumam piešķirtais kopējais punktu skaits, ņemot vērā, ka, lai arī tās piedāvājums ieguva vislabāko vērtējumu par finanšu kritēriju, ar to nepietika, ievērojot EIB noteikto piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientus, lai nolīdzsvarotu punktus, kas tika piešķirti tās piedāvājumam par katru no trīs tehniskajiem piešķiršanas kritērijiem un kas bija mazāki par izvēlētā pretendenta piedāvājumam piešķirtajiem punktiem.

114 Runājot par publiskā iepirkuma procedūru, kurā prasītājas piedāvājums bija ar viszemāko cenu salīdzinājumā ar visiem pārējiem piedāvājumiem un līdz ar to tika noraidīts tikai tāpēc, ka tā tehniskā vērtība tika atzīta par relatīvi mazāku nekā izvēlētā pretendenta piedāvājumam, ir jākonstatē, ka šāds pamatojums, kaut arī to varētu uzskatīt par paskaidrojuma mēģinājumu, tomēr, ņemot vērā prasību, saskaņā ar kuru akta autora pamatojumam ir jābūt skaidram un neapšaubāmam, nevar tikt uzskatīts par pietiekamu (šajā ziņā skat. iepriekš 109. punktā minēto spriedumu lietā *VIP Car Solutions*/Parlaments, 75. un 76. punkts). 2008. gada 1. augusta vēstulē nav ietverta nekāda informācija par iemesliem, kas, pēc EIB domām, pamatoja punktus, kādi par tehniskajiem kritērijiem tika piešķirti attiecīgi prasītājas un izvēlētā pretendenta piedāvājumiem. Turklāt šajā vēstulē ietvertajiem minētajiem punktiem netika pievienoti

vispārēji komentāri ar precizējumiem par iemesliem, kāpēc EIB izvēlētā pretendenta piedāvājumam par katru tehnisko kritēriju izlēma piešķirt vairāk punktus nekā prasītājas piedāvājumam, kuri ļauj uzskatīt apstrīdētā lēmuma pamatojumu par pietiekamu (šajā ziņā skat. iepriekš 84. punktā minēto Vispārējās tiesas 2008. gada 10. septembra spriedumu lietā *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, 129. punkts, un Vispārējās tiesas 2009. gada 9. septembra spriedumu lietā T-437/05 *Brink's Security Luxembourg*/Komisija, Krājums, II-3233. lpp., 169. punkts).

115 Taisnība, ka EIB tiesvedības laikā paskaidroja iemeslus, kāpēc tā pieņēma apstrīdēto lēmumu, un it īpaši faktu, ka attiecībā uz tehnisko kritēriju ar nosaukumu "Piedāvātā personāla iemaņu un kvalifikāciju līmeņa atbilstība" un tehnisko kritēriju ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem" "galvenā problēma [bija] pieredze (vai drīzāk pieredzes trūkums) prasītājas konsultantiem bankas/finanšu nozarē" un ka attiecībā uz tehnisko kritēriju ar nosaukumu "Kvalitātes nodrošināšanas process" izvēlētā pretendenta piedāvājums "bija precīzāks" nekā prasītājas piedāvājums, kurš, "šķiet, aptvēra visus prasītos aspektus, bet [..] bija izklāstīts diezgan vispārīgā un sarežģītā veidā". Tomēr tas nevar kompensēt sākotnējo nepietiekamo pamatojumu apstrīdētajam lēmumam. EIB neatsaucās ne uz vienu ārkārtēju apstākli, kas pamatotu pietiekama pamatojuma nesniegšanu prasītājai 15 dienu laikā pēc tās lūguma saņemšanas un katrā ziņā pirms tā bija cēlusi prasību.

116 No visa iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētajam lēmumam nebija pietiekams pamatojums un ka tāpēc ar to tika pārkāpti pamatnostādņu 2.5.2. punkta noteikumi un, vispārīgāk runājot, EKL 253. pantā ietvertais pienākums norādīt pamatojumu.

117 Treškārt, ir jāizvērtē prasītājas iebildumi, kas balstīti uz tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpumu, kā arī vienlīdzīgas attieksmes, pārskatāmības un labas pārvaldības principu pārkāpumu.

118 Runājot vispirms par apgalvoto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpumu, ir jāatgādina, ka piekļuve tiesai ir viens no Kopienu tiesību pamatelementiem un ka tā ir garantēta tiesību sistēmā, kas balstīta uz EK līgumu, jo ar šo līgumu ir izveidota pilnīga tiesību aizsardzības līdzekļu un procedūru sistēma, kuras mērķis ir ļaut Tiesai kontrolēt Kopienu administrācijas aktu tiesiskumu (iepriekš 30. punktā minētais spriedums lietā *Les Verts*/Parlaments, 23. punkts). Turklāt Tiesa pamato tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību kompetentajā tiesā ar dalībvalstu kopējām konstitucionālām tradīcijām un Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta 1950. gada 4. novembrī Romā, 6. un 13. pantu (Tiesas 1986. gada 15. maija spriedums lietā 222/84 *Johnston*, *Recueil*, 1651. lpp., 18. punkts, un 2006. gada 9. februāra spriedums apvienotajās lietās no C-23/04 līdz C-25/04 *Sfakianakis*, Krājums, I-1265. lpp., 28. punkts; iepriekš 46. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Philip Morris International*/Komisija, 121. punkts). Visbeidzot, tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību ikvienai personai, kuras Kopienu tiesībās garantētās tiesības un brīvības ir tikušas pārkāptas, ir atzītas arī hartas 47. pantā.

119 Turklāt publiskā iepirkuma procedūru ietvaros pretendenti ir jāaizsargā pret līgumslēdzējas iestādes patvaļu, tiem garantējot, ka pret līgumslēdzējas iestādes pieņemtiem prettiesiskiem lēmumiem efektīvi un pēc iespējas ātrāk var tikt celta prasība (šajā ziņā pēc analoģijas skat. Tiesas 2009. gada 23. decembra spriedumu lietā C-455/08 Komisija/Īrija, Krājumā nav publicēts, 26. punkts).

120 Vispirms, pilnīga pretendentu tiesiskā aizsardzība pret līgumslēdzējas iestādes patvaļu nozīmē pienākumu informēt visus pretendentus par lēmumu par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu pirms līguma noslēgšanas, lai tiem būtu faktiska iespēja celt prasību atcelt šo lēmumu, ja ir izpildīti prasītie nosacījumi.

121 Tāpat šāda pilnīga tiesiskā aizsardzība prasa paredzēt iespēju noraidītajam pretendentam savlaicīgi izvērtēt lēmuma par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu spēkā esamību, kas nozīmē, ka ir jābūt saprātīgam laika posmam starp brīdi, kad apstrīdētais

lēmums ir paziņots noraidītajiem pretendentiem, un līguma parakstīšanas brīdi, lai cita starpā ļautu pēdējiem minētajiem iesniegt pieteikumu par pagaidu noregulējumu saskaņā ar EKL 242. un 243. pantu, kā arī EKL 225. panta 1. punktu, skatot tos kopā, un pagaidu noregulējuma tiesa varētu izdot rīkojumu apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi līdz brīdim, kad tiesa, kas izskata pamata lietu, būs pieņēmusi nolēmumu par pamata lietā celto prasību atcelt šo lēmumu (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. Tiesas 2004. gada 24. jūnija spriedumu lietā C-212/02 Komisija/Austrija, Krājumā nav publicēts, 21. un 23. punkts un tajos minētā judikatūra, un iepriekš 119. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/Īrija, 27. un 28. punkts un tajos minētā judikatūra). Tiesības uz pilnīgu un efektīvu tiesību aizsardzību tiesā nozīmē, ka indivīdiem var tikt nodrošināta pagaidu aizsardzība, ja tāda ir nepieciešama nolēmuma pamata lietā pilnīgas efektivitātes nodrošināšanai, lai izvairītos no nepilnībām kompetento tiesu nodrošinātajā tiesiskajā aizsardzībā (skat. Tiesas priekšsēdētāja 1996. gada 3. maija rīkojumu lietā C-399/95 R Vācija/Komisija, *Recueil*, I-2441. lpp., 46. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2001. gada 23. februāra rīkojumu lietā C-445/00 R Austrija/Padome, *Recueil*, I-1461. lpp., 111. punkts un tajā minētā judikatūra).

122 Visbeidzot, lai nodrošinātu prasības par efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ievērošanu, līgumslēdzējai iestādei ir jāievēro pienākums norādīt pamatojumu (skat. iepriekš 108. punktu), sniedzot pietiekamu pamatojumu ikvienam noraidītajam pretendentam, kas to prasa, lai pēdējais minētais varētu izmantot minētās tiesības saskaņā ar pēc iespējas labākiem nosacījumiem un lai tam, pilnībā pārzinot faktus, būtu iespēja izlemt, vai ir lietderīgi vērsties kompetentajā tiesā. Apstrīdētā lēmuma pamatošana ir būtiska procesuāla prasība, kuras mērķis cita starpā ir nodrošināt personai, attiecībā pret kuru ir pieņemts nelabvēlīgs akts, tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību (šajā ziņā skat. Tiesas 1975. gada 28. oktobra spriedumu lietā 36/75 *Rutili*, *Recueil*, 1219. lpp., 37.–39. punkts, un 1987. gada 15. oktobra spriedumu lietā 222/86 *Heylens* u.c., *Recueil*, 4097. lpp., 15. un 16. punkts).

123 Šajā gadījumā publiskā iepirkuma procedūra neatbilda šīm prasībām. Pirmkārt, apstrīdētais lēmums netika paziņots prasītājai, kura par to uzzināja tikai pēc tam, kad publiskā iepirkuma procedūra jau bija beigusies ar pamatvienošanās parakstīšanu un stāšanos spēkā. Kaut arī EIB tiesas sēdē apgalvoja, ka prasītāja vēl varēja iesniegt lūgumu apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi pēc pamatvienošanās parakstīšanas, tā nevarēja

atbildēt uz prasītājas argumentiem, kas arī tika izvirzīti tiesas sēdē, saskaņā ar kuriem šādai prasībai vairs nebūtu lietderīgas iedarbības pēc pamatvienošanās parakstīšanas un izpildes uzsākšanas. Turklāt ir jāņem vērā, ka EIB pati atzina, ka apstrīdētā lēmuma izpilde, kas tika īstenota, parakstot un pēc tam izpildot pamatvienošanos, tai liedza jebkādā veidā nodrošināt apstrīdētā lēmuma iespējamu atcelšanu, tostarp no jauna uzsākot publiskā iepirkuma procedūru (skat. iepriekš 60. punktu). Tāpēc šajā lietā bija svarīgi dot prasītājai iespēju celt šādu prasību par izpildes apturēšanu jau pirms pamatvienošanās parakstīšanas un stāšanās spēkā, lai būtu lietderīga tās prasība pamata lietā, ar kuru tika prasīts pārbaudīt publiskā iepirkuma procedūras objektivitāti un saglabāt tai iespēju šīs procedūras beigās noslēgt līgumu ar EIB. Otrkārt, kā jau tika konstatēts (skat. iepriekš 116. punktu), EIB nesniedza prasītājai pietiekamu apstrīdētā lēmuma pamatojumu, pirms tā cēla prasību pamata lietā, kuras mērķis cita starpā bija atcelt šo lēmumu.

124 No minētā izriet, ka EIB šajā gadījumā pārkāpa prasītājas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību.

125 Turpinājumā, runājot par apgalvotajiem vienlīdzīgas attieksmes un pārskatāmības principu pārkāpumiem, no pastāvīgās judikatūras attiecībā uz publiskā iepirkuma procedūrām izriet, ka līgumslēdzējai iestādei ir jāievēro princips par vienlīdzīgu attieksmi pret pretendentiem, kas ir nekas cits kā vienlīdzīgas attieksmes principa īpaša izpausme (šajā ziņā skat. Tiesas 2005. gada 13. oktobra spriedumu lietā C-458/03 *Parking Brixen*, Krājums, I-8585. lpp., 46. un 48. punkts un tajos minētā judikatūra). Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru līgumslēdzējai iestādei katrā publiskā iepirkuma procedūras stadijā ir jāievēro princips par vienlīdzīgu attieksmi pret pretendentiem (iepriekš 89. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*CAS Succhi di Frutta*, 108. punkts, un Vispārējās tiesas 1998. gada 17. decembra spriedums lietā T-203/96

Embassy Limousines & Services/Parlaments, *Recueil*, II-4239. lpp., 85. punkts) un līdz ar to jānodrošina visiem pretendentiem vienādas iespējas (iepriekš 107. punktā minētais Vispārējās tiesas 2007. gada 12. jūlija spriedums lietā *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, 45. punkts). Atbilstoši judikatūrai vienlīdzīgas attieksmes princips un nediskriminācijas princips pilsonības dēļ turklāt nozīmē pienākumu nodrošināt pārskatāmību, kas savukārt ietver pienākumu nodrošināt par labu katram potenciālajam pretendentam atbilstoša līmeņa publicitāti, kas ļauj nodrošināt konkurenci attiecībā uz publiskā iepirkuma līguma noslēgšanu, kā arī kontrolēt līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru objektivitāti (Tiesas 2000. gada 7. decembra spriedums lietā C-324/98 *Telaustria* un *Telefonadress*, *Recueil*, I-10745. lpp., 62. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Parking Brixen*, 49. punkts).

126 Šajā gadījumā netiek apstrīdēts, ka EIB nekavējoties paziņoja apstrīdēto lēmumu citiem noraidītajiem pretendentiem, un tas notika vēl ilgi pirms pamatvienošanās parakstīšanas, tādējādi dodot pēdējiem minētajiem iespēju, kas prettiesiskā veidā tika liegta prasītājai (skat. iepriekš 123. punktu), iesniegt pagaidu noregulējuma tiesai pieteikumu par apstrīdētā lēmuma izpildes apturēšanu līdz pamatvienošanās parakstīšanai, lai saglabātu lietderīgumu prasībai pamata lietā, kuras mērķis ir kontrolēt publiskā iepirkuma procedūras objektivitāti.

127 No minētā izriet, ka EIB šajā gadījumā pārkāpa vienlīdzīgas attieksmes un pārskatāmības principus, neievērojot prasītājas tiesības uz efektīvu aizsardzību pret apstrīdēto lēmumu, kamēr citiem noraidītajiem pretendentiem bija šādas tiesības.

128 Visbeidzot, runājot par apgalvoto labas pārvaldības principa pārkāpumu, no judikatūras izriet, ka šis princips var tikt uzskatīts par tādu tiesību normu, kuras mērķis ir piešķirt tiesības indivīdiem gadījumā, ja tas ir uzskatāms par īpašu tiesību izpausmi (Vispārējās tiesas 2008. gada 13. novembra spriedums lietā T-128/05 *SPM*/Padome un Komisija, Krājumā nav publicēts, 127. punkts).

129 Tā kā no iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka EIB neievēroja prasītājas aizsargātās tiesības, tai pēc iespējas īsākā laikā nenosūtot apstrīdēto lēmumu un piecpadsmit dienu laikā pēc tās lūguma saņemšanas un pirms tā bija cēlusi prasību nenorādot šī lēmuma pietiekamu pamatojumu, EIB pārkāpa arī labas pārvaldības principu, neievērojot prasītājas tiesības uz efektīvu aizsardzību pret apstrīdēto lēmumu.

130 Saskaņā ar Tiesas judikatūru procesuālās prasības var tikt uzskatītas par būtiskām gadījumā, kad tās ir paredzētas, lai nodrošinātu, ka pasākumi tiek veikti ar vislielāko piesardzību (Tiesas 1955. gada 21. marta spriedums lietā 6/54 Nīderlande/Augstā iestāde, *Recueil*, 201. un 220. lpp.). Publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas ietvaros noraidītā pretendenta tiesības uz efektīvu aizsardzību pret lēmumu, ar kuru līguma slēgšanas tiesības ir piešķirtas citam pretendentam, tāpat kā atbilstošais līgumslēdzējas iestādes pienākums nosūtīt noraidītajam pretendentam pēc tā lūguma šī lēmuma pamatojumu ir jāuzskata par būtiskām procesuālām prasībām minētās judikatūras izpratnē, ciktāl šīs prasības nosaka, ka lēmums par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu ir jāpieņem piesardzīgi, lai varētu tikt nodrošināta efektīva publiskā iepirkuma procedūras, kuras rezultātā šis lēmums tiek pieņemts, objektivitātes kontrole.

131 Saskaņā ar judikatūru par būtisku procesuālo prasību pārkāpumu ir jākonstatē, ka fakts, ka EIB nav ievērojusi būtiskas procesuālās prasības attiecībā uz apstrīdēto lēmumu, ir pamats šī lēmuma atcelšanai (šajā ziņā skat. Tiesas 1995. gada 30. marta spriedumu lietā C-65/93 Parlaments/Padome, *Recueil*, I-643. lpp., 21. punkts).

132 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, prasības pirmais un otrais pamats ir jāapmierina.

Par trešo un ceturto pamatu

— Lietas dalībnieku argumenti

133 Ar trešo pamatu prasītāja apgalvo, ka, izmantojot piešķiršanas kritēriju ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem", EIB ir pārkāpusi samērīguma principu un pienākumu izvēlēties tādus piešķiršanas kritērijus, kas ļauj veikt piedāvājumu salīdzinošu izvērtēšanu. Minētais piešķiršanas kritērijs neļāva pretendentiem īstenot savas likumīgās tiesības izmantot apakšuzņēmējus. Turklāt šis kritērijs bija formulēts pārāk neprecīzi, lai ļautu pretendentiem noskaidrot optimālās iespējas, kādas ir jāpiedāvā, lai iegūtu augstāko vērtējumu. Sarakstā ar "Jautājumiem un atbildēm" jautājums par maksimālajām "iespējām nodrošināt personālu" un EIB atbilde uz šo jautājumu, kurā tā "nav precizējusi vēlamo skaitu", pierāda, ka pretendenti nevarēja zināt un nezināja, kas viņiem ir jādara vai ko viņi var darīt, lai iesniegtu šim kritērijam visatbilstošāko piedāvājumu, un ka šo "vēlamo skaitu" noteica novērtēšanas komiteja piedāvājumu salīdzinošās izvērtēšanas stadijā. Šādas rīcības rezultātā tika izkropļota konkurence pretendentu vidū par labu izvēlētajam pretendentam, proti, pretendentam, ar kuru tika noslēgts līgums un kura rīcībā bija īpašas informācijas tehnoloģijas, kuras izmantoja EIB, vai arī pretendenti ar pietiekamām iespējām nevarēja izmantot pieaicinātu ekspertu komandu, kas varētu tikt mobilizēta līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas gadījumā. Pretēji tam, ko apgalvo EIB, īpašas informācijas tehnoloģijas, kādas bija izvēlētajam pretendentam, nav sevišķi izplatītas, jo tām pieder tikai 3 % no tirgus, un to skaits samazinās. Turklāt prasītāja apgalvo, ka tai bija pieejami vairāki eksperti, kas atbilda EIB prasībām, ko atzina pati EIB un kā liecināja replikā iekļautā tabula. Tāpat prasītāja aicina EIB atklāt anonīmos personāla *curriculum vitae*, kurus

iesniedza izvēlētais pretendents, lai viņu kvalifikācijas varētu salīdzināt ar prasītājas ekspertu kvalifikācijām.

134 EIB prasa noraidīt trešo pamatu. Iepirkuma procedūras specifikāciju 6.4. un 6.5. punktā bija skaidri noteikts, ka apakšuzņēmēji un pretendentu grupas ir atļautas, kas ietvēra arī neatkarīgu ekspertu izmantošanu. Tas vēlreiz tika apstiprināts sarakstā ar "Jautājumiem un atbildēm", kur tika precizēts, ka publiskā iepirkuma procedūras nolūkā apakšuzņēmēju resursi bija pielīdzināmi attiecīgā pretendenta resursiem. Vienīgais nosacījums, kas tika ietverts iepirkuma procedūras specifikāciju 1.3. punktā, bija tāds, ka pretendentiem ir jāpierāda sava vēlme pieņemt darbā personālu ar atbilstošām iemaņām. Turklāt izvēlētais pretendents nebija vienīgais, kas varēja izpildīt tehnisko kritēriju ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem", izmantojot "savu personālu", jo tā rīcībā nebija visu informācijas tehnoloģiju, kas tika izmantotas attiecīgajā lietojumprogrammā. Šīs lietojumprogrammas programmēšanas valoda, proti, valoda "Java", kā arī izvēlētā pretendenta izstrādātie darbarīki, tostarp programmatūra "Sybase server suite" un datu bāzes vadības sistēma, tirgū ir plaši zināmi un vairākām personām šajā ziņā ir iemaņas. To pierāda prasītājas iesniegtie *curriculum vitae*, it īpaši *curriculum vitae*, kurā ir minēta pieredze, kas attiecas uz visu programmatūru "Sybase server suite", kā arī plašas zināšanas [programmēšanas] valodā "Java". Turklāt prasītāja nonāca pretrunās pati ar saviem argumentiem vai iesniegtajiem dokumentiem.

135 Ar ceturto pamatu prasītāja uzskata, ka, izmantojot piešķiršanas kritēriju ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem", EIB pārkāpa vienlīdzīgas attieksmes principu un neizpildīja pienākumu piedāvājumu salīdzinošajā izvērtēšanā līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas stadijā izmantot tikai tos kritērijus, kas nav piemērojami pretendentu atlases stadijā. Minētā kritērija vienīgais mērķis, kā atzina EIB sava iebildumu raksta 89. punktā, bija pārbaudīt "pretendentu darbaspēka spējas", izvērtējot to *curriculum vitae*, un šis kritērijs ar nolūku jau tika izmantots pretendentu

atlases stadijā. Līdz ar to, ņemot vērā noteikumu, saskaņā ar kuru pretendentu atlases procedūrai un līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrai ir jābūt skaidri nošķirtām, šo kritēriju nevarēja izmantot piedāvājumu salīdzinošās izvērtēšanas un līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas stadijā. Turklāt EIB pārkāpa vienlīdzīgas attieksmes principu, jo, divreiz piemērojot šo kritēriju, tā piešķīra priekšrocību izvēlētajam pretendentam, kurš tika atzīts par labāko attiecībā uz spējām "nodrošināt personālu", jo viņš bija arī noslēgtā līguma līgumslēdzēja puse, kura rīcībā bija īpašas informācijas tehnoloģijas, kuras izmantoja EIB, un kuram potenciāli bija pieejams vislielākais ekspertu skaits.

136 EIB prasa noraidīt ceturto pamatu. Tā atgādina par savu plašo rīcības brīvību, kāda tai bija līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas kritēriju atlases stadijā. Pretendentu atlases kritēriji — saskaņā ar kuriem pretendentiem bija jābūt vismaz piecpadsmit darbiniekiem, kuri strādā to informācijas tehnoloģiju departamentā vismaz divus gadus, kā arī trīs pārbaudāmām atsauksmēm — nevarēja tikt sajaukti ar piešķiršanas kritēriju ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem", jo pirmie minētie kritēriji atbilst atšķirīgiem iepirkuma procedūras specifikāciju punktiem. Iepirkuma procedūras specifikāciju 6.2.2. punktā minētā kritērija saskaņā ar pamatnostādņu 2.5.1.1. punktu kā pretendentu atlases kritērija mērķis bija pārbaudīt, vai pretendenti ir izpildījuši minimālos nosacījumus, kādi tiek prasīti attiecībā uz personālu un viņu informācijas tehnoloģiju dienesta iemaņām, savukārt iepirkuma procedūras specifikāciju 7.1.1. punktā minētā kritērija kā līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas kritērija saskaņā ar pamatnostādņu 2.5.1.2. punktu mērķis bija novērtēt pretendenta piedāvāto darbinieku iemaņas un atbilstošo pieredzi, ņemot vērā viņu *curriculum vitae* un iesniegtās kompetences tabulas, kā arī pretendentu spēju izpildīt publiskā iepirkuma līgumā paredzētās speciālās vajadzības. EIB arī apgalvo, ka prasītāja demonstrē "ļaunticību", apgalvojot, ka EIB esot atzinusi, ka tās akti bija pretrunā tiesībām, kādas piemērojamas publiskā iepirkuma procedūrām.

— Vispārējās tiesas vērtējums

137 Tāpat kā EIB ir plaša rīcības brīvība, nosakot, kādi elementi ir jāņem vērā, pieņemot lēmumu piešķirt publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesības, tai ir plaša rīcības brīvība, arī nosakot saturu un Īstenošanas kārtību noteikumiem, kas piemērojami, tai savā vārdā piešķirot publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesības (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 14. februāra spriedumu apvienotajās lietās T-376/05 un T-383/05 *TEA-CEGOS* u.c./Komisija, Krājums, II-205. lpp., 50. un 51. punkts). EIB tiesības brīvi izvēlēties piešķiršanas kritērijus, pamatojoties uz kuriem tā savā vārdā piešķir publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesības, tai ļauj ņemt vērā katra līguma raksturu, priekšmetu un īpatnības.

138 Tomēr ir jāņem vērā pamatnostādnēs ietvertie noteikumi. To 2.5. punktā ir ietverti noteikumi, kas piemērojami "procedūras norisei". Tostarp 2.5.1 punktā tiek regulēta "dalībnieku piemērotības [pārbaude] un izvēles kārtība", kā arī "līguma slēgšanas tiesību piešķiršana". No šī pēdējā punkta it īpaši izriet, ka "EIB piešķir līguma slēgšanas tiesības, pamatojoties uz atlases un piešķiršanas kritērijiem, kas ietverti paziņojumā par paredzamo publisko iepirkumu vai iepirkuma procedūras specifikācijās, pēc tam, kad ir pārbaudītas uzņēmēju tiesības piedalīties procedūrā".

139 Atbilstoši pamatnostādņu 2.5.1.1. punktam, kas attiecas uz "atlases kritērijiem", "šo kritēriju mērķis ir noteikt, vai uzņēmējs atrodas tādā ekonomiskajā un finansiālajā stāvoklī un viņam ir tādas tehniskās un profesionālās spējas, kādas nepieciešamas līguma izpildei". Tāpat minētajā punktā ir paredzēts, ka "[EIB] nosaka šos kritērijus saskaņā ar Direktīvas [2004/18] 47. un 48. pantu, vajadzības gadījumā ņemot vērā 49. un 50. pantu". Turklāt tajā ir precizēts, ka "[EIB] var noteikt minimālos iemaņu līmeņus, par kuriem zemāku iemaņu līmeņa gadījumā pretendenti vai kandidāti tiek izslēgti no procedūras", un ka "šie sliekšņi ir precizēti paziņojumā par paredzamo publisko iepirkumu".

140 Pamatnostādņu 2.5.1.2. punktā, kas attiecas uz "līguma piešķiršanas kritērijiem", cita starpā ir paredzēts:

"[Piešķiršanas] kritēriju mērķis ir ļaut izvēlēties starp pretendentiem, kas nav tikuši izslēgti [atlases procedūras beigās] un kas turklāt atbilst atlases kritērijiem, kas ietverti paziņojumā par paredzamo publisko iepirkumu vai iepirkuma procedūras specifikācijās.

Kritēriji, pamatojoties uz kuriem [EIB] piešķir līgumu slēgšanas tiesības, ir:

a) [..] ja līgums pēc [EIB] domām tiek piešķirts saimnieciski visizdevīgākajam piedāvājumam (vislabākā kvalitātes un cenas attiecība), dažādi tādi kritēriji, kas ir saistīti ar attiecīgā līguma priekšmetu, piemēram, kvalitāte, cena, tehniskā vērtība, estētiskais un funkcionālais raksturojums, ietekmes uz vidi raksturojums, ekspluatācijas izmaksas, rentabilitāte, garantijas remonts un tehniskā palīdzība, piegādes datums un piegādes vai darbu pabeigšanas laikposms;

[..].

Iepriekš a) apakšpunktā minētajā gadījumā [EIB] paziņojumā par paredzamo publisko iepirkumu vai iepirkuma procedūras specifikācijās, vai — cenu aptaujas gadījumā — aprakstošajā dokumentā nosaka atbilstošos sadalījuma koeficientus kritērijiem, kuri tiek izraudzīti, lai noteiktu saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu [..]."

141 Iepriekš 140. punktā minēto pamatnostādņu noteikumu mērķis ir nodrošināt, ka tiesības, kādas ir EIB, izvēloties piešķiršanas kritērijus, tiek īstenotas, ievērojot vienlīdzīgas attieksmes un pārskatāmības principus stadijā, kad līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas nolūkā tiek novērtēti piedāvājumi (šajā ziņā pēc analoģijas skat. Tiesas 1988. gada 20. septembra spriedumu lietā 31/87 *Beentjes*, *Recueil*, 4635. lpp., 21. un 22. punkts, un 2002. gada 12. decembra spriedumu lietā C-470/99 *Universale-Bau* u.c., *Recueil*, I-11617. lpp., 90.–92. punkts). Šo noteikumu mērķis faktiski ir ļaut visiem pietiekami informētiem un rūpīgiem pretendentiem vienādi interpretēt piešķiršanas kritērijus un līdz ar to dot tiem vienādas iespējas savu piedāvājumu sagatavošanā (pēc analoģijas skat. Tiesas 2001. gada 18. oktobra spriedumu lietā C-19/00 *SIAC Construction*, *Recueil*, I-7725. lpp., 42. punkts).

142 Turklāt šo noteikumus mērķis ir nodrošināt samērīguma principa ievērošanu, kas prasa, lai iestāžu akti nepārsniegtu to, kas ir piemērots un nepieciešams, lai sasniegtu izvirzītos mērķus, ar to saprotot, ka, ja ir iespēja izvēlēties vienu no vairākiem piemērotiem pasākumiem, jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais un tā izraisītie trūkumi nedrīkst būt nesamērīgi ar sasniedzamajiem mērķiem (iepriekš 62. punktā minētais spriedums lietā *Antwerpse Bouwwerken*/Komisija, 57. punkts). Kaut arī tā ir taisnība, ka kritēriju, kādus var izmantot līgumslēdzēja iestāde, piešķirot līguma slēgšanas tiesības saimnieciski visizdevīgākajam piedāvājumam, uzskaitījums pamatnostādņu 2.5.1.2. punktā nav izsmeļošs un līdz ar to tas dod līgumslēdzējai iestādei tiesības izvēlēties tādus līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas kritērijus, kas tai šķiet visatbilstošākie, šī izvēle tomēr var attiekties tikai uz tiem kritērijiem, kuru mērķis ir identificēt saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. Tiesas 2008. gada 24. janvāra spriedumu lietā C-532/06 *Lianakis* u.c., Krājums, I-251. lpp., 29. punkts un tajā minētā judikatūra; iepriekš 109. punktā minēto spriedumu lietā *Renco*/Padome, 66. punkts, un iepriekš 109. punktā minēto spriedumu lietā *Strabag Benelux*/Padome, 73. un 74. punkts). Tādējādi par piešķiršanas kritērijiem nav uzskatāmi kritēriji, kuru mērķis ir nevis identificēt saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu, bet kuri ir būtiski saistīti ar pretendentu spēju izpildīt attiecīgo līgumu novērtēšanu (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. iepriekš 141. punktā minēto Tiesas spriedumu lietā *Beentjes*, 15.–19. punkts, 2003. gada 19. jūnija spriedumu lietā C-315/01 *GAT*, *Recueil*, I-6379. lpp., 59.–67. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Lianakis* u.c., 30.–32. punkts). Piedāvājumu kvalitāte tiek vērtēta, pamatojoties uz pašiem piedāvājumiem, nevis uz pieredzi, ko pretendenti ieguvuši, jau iepriekš sadarbojoties ar līgumslēdzēju iestādi saistībā ar iepriekšējiem līgumiem, vai arī pamatojoties uz tādiem kritērijiem kā

pretendentu spējas izpildīt līgumu, kas ir piemērojami pretendentu atlases stadijā, un tāpēc tos vairs nevar ņemt vērā piedāvājumu salīdzinošajā novērtēšanā (iepriekš 141. punktā minētais spriedums lietā *Beentjes*, 15. punkts, un iepriekš 100. punktā minētais spriedums lietā *TQ3 Travel Solutions Belgium*/Komisija, 86. punkts).

143 Ar trešo un ceturto pamatu prasītāja būtībā apgalvo, ka piešķiršanas kritērijs ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem" bija neprecīzs, diskriminējošs un nesamērīgs salīdzinājumā ar izvirzīto mērķi identificēt saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu, kas nozīmē, ka šāda piešķiršanas kritērija izvēle neatbilda pienākumiem, kādi EIB izriet no vispārējiem tiesību principiem, kas piemērojami publiskā iepirkuma procedūrām, kā tas ir noteikts pamatnostādņu 2.5.1.2. punktā.

144 Šajā ziņā ir jāatzīmē, ka piešķiršanas kritērijs ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem" bija minēts iepirkuma procedūras specifikāciju 7.1.1. punktā, kas attiecas uz "tehniskajiem kritērijiem", kurā turklāt bija precizēts, ka "pretendenta spēja nodrošināt personālu ar atbilstošu kompetenci [tiktu] vērtēta, pamatojoties uz personāla profilu tabulā un [*curriculum vitae*] sniegto informāciju". No saraksta ar "Jautājumiem un atbildēm" izriet, ka, izmantojot šo tehnisko kritēriju, "[EIB] vēlējās nodrošināt, ka [izvēlētajam pretendentam] ir ne tikai pietiekams skaits kompetentu un pieredzējušu darbinieku, lai izveidotu pamatkomandu, bet arī kompetences un pieredzes ziņā atbilstošu darbinieku rezerves, lai izpildītu papildu vajadzības". Šajā ziņa EIB norādīja, ka "personāla profilu tabula [sniegtu] informāciju par pretendenta rīcībā esošā personāla, kuru [EIB] varētu mobilizēt, kompetences un pieredzes dziļumu un plašumu". Tas atbilst iepirkuma procedūras specifikāciju 4.2. punkta saturam, saskaņā ar kuru pretendentiem bija jāraksturo piedāvātais personāls profilu tabulā, kas pievienota iepirkuma procedūras specifikāciju pielikumā, un viņu piedāvājums šajā sakarā tiktu novērtēts, pamatojoties uz personu ar atbilstošajām kvalifikācijām pieredzi un skaitu. Turklāt EIB norādīja, ka tā "izmantotu personāla profilu tabulu

[..], lai novērtētu, vai pretendenta rīcībā ir pietiekams skaits darbinieku ar atbilstošu kompetenci un pietiekamu pieredzi, lai izpildītu [tās] vajadzības", un ka "šī novērtēšana tiktu veikta, pamatojoties uz diviem tehniskajiem kritērijiem [..]: piedāvātā personāla iemaņu un kvalifikāciju atbilstības līmenis un spēja nodrošināt personālu no pašu resursiem". Tāpat EIB norādīja, ka tā nebija "noteikusi vēlamo skaitu" attiecībā uz personālu, it īpaši attiecībā uz personālu no pašu resursiem, kāds būtu jānodrošina, lai izpildītu līgumslēdzējas iestādes papildu vajadzības. Visbeidzot, EIB precizēja, ka "jēdziens "pašu resursi" nozīmē personālu, kādu faktiski nodarbina pretendents [..] vai tā deklarētie apakšuzņēmēji".

145 Vispirms ir jākonstatē, ka prasītāja nepamatoti apgalvo, ka piešķiršanas kritērijs ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem" bija diskriminējošs, jo tas esot liedzis prasītājai izmantot apakšuzņēmējus, lai izpildītu visas EIB izteiktās vajadzības. No iepirkuma procedūras specifikācijām, kā arī saraksta ar "Jautājumiem un atbildēm" izriet, ka apakšuzņēmēju izmantošana bija atļauta ar nosacījumu, ka piedāvājumos tie ir skaidri identificēti un ka pretendenti ir pienācīgi informēti par to, ka skaidri identificētie apakšuzņēmēji tiks ņemti vērā minētā piešķiršanas kritērija piemērošanas nolūkā.

146 Turpinājumā jānorāda — prasītāja nepamatoti apgalvo, ka piešķiršanas kritērijs "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem" tika izmantots pretendentu atlases stadijā. No iepirkuma procedūras specifikācijām izriet, ka atbilstoši iepirkuma procedūras specifikāciju 6.2.2. punktā minētajiem atlases kritērijiem pretendentiem bija jāiesniedz tikai "trīs atbilstošas un pārbaudāmas atsauksmes par uzdevumiem, kas veikti pēdējo divu gadu laikā jomā, uz kuru attiecas šis publiskais iepirkums", kā arī "parakstīta deklarācija, kas [apliecina], ka [pretendentiem] bija vismaz 15 darbinieki

[informācijas tehnoloģiju nozarē] (kas nav administratīvā atbalsta personāls), kas pie viņiem strādā vismaz 2 gadus". Šis pēdējais atlases kritērijs, kas attiecās uz minimālo darbinieku skaitu, kuriem *a priori* ir pieredze un iemaņas jomā, uz kuru attiecas līgums, atšķīrās no attiecīgā piešķiršanas kritērija, kurš attiecās uz pretendentu spēju nodrošināt pietiekamu skaitu pieredzējušu un kompetentu darbinieku, lai izpildītu līgumslēdzējas iestādes papildu vajadzības.

147 Visbeidzot, attiecībā uz izvēli kā tādu par labu piešķiršanas kritērijam ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem" ir jāatzīmē, ka ne pamatnostādņu 2.5.1.2. punkts, ne arī vispārējie tiesību principi nevar tikt interpretēti tādējādi, ka katram no piešķiršanas kritērijiem, kurus izmantoja EIB, lai identificētu saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu, noteikti bija jābūt kvantitatīvam vai vērstam vienīgi uz cenu (pēc analoģijas skat. iepriekš 109. punktā minēto spriedumu lietā *Renco*/Padome, 67. un 68. punkts). Dažādi faktori, kas nav tikai kvantitatīvi, piemēram, nodarbinātā personāla kvalitāte vai, vispārīgāk runājot, piedāvājuma tehniskā vērtība, var ietekmēt pakalpojumu sniegšanas līguma izpildes kvalitāti un līdz ar to pretendenta piedāvājuma attiecībā uz šādu līgumu tehnisko vērtību (šajā ziņā skat. iepriekš 141. punktā minēto Tiesas spriedumu lietā *Beentjes*, 18. punkts, un 1999. gada 16. septembra spriedumu lietā C-27/98 *Fracasso* un *Leitschutz*, *Recueil*, I-5697. lpp., 30. punkts).

148 Tomēr no publiskā iepirkuma dokumentiem, kas minēti iepriekš 144. punktā, izriet, ka piešķiršanas kritērijs ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem" attiecas it īpaši uz pretendenta un tā identificēto apakšuzņēmēju nodarbinātā personāla spējām, kādas ir norādītas personāla profilu tabulā, lai izpildītu līgumslēdzējas iestādes izteiktās papildu vajadzības pieredzes, kvalifikāciju un skaita ziņā. Līdz ar to runa ir par kritēriju, kas vismaz daļēji attiecas uz pretendentu spējām izpildīt visu līgumu, ieskaitot spēju nodrošināt papildu pakalpojumus. Tādējādi šāds kritērijs nav uzskatāms par "piešķiršanas kritēriju" pamatnostādņu 2.5.1.2. punkta izpratnē, kas attiecas tikai uz papildu pakalpojumu, kādus var sniegt katrs pretendents no pašu resursiem, kvalitāti un tādējādi uz katra piedāvājuma attiecībā uz šādiem pakalpojumiem ekonomisko priekšrocību (šajā ziņā pēc analoģijas skat. iepriekš 142. punktā minēto spriedumu lietā *Lianakis* u.c., 31. punkts; Vispārējās tiesas 2008. gada

1. jūlija spriedumu lietā T-211/07 *AWWW/FEACVT*, Krājumā nav publicēts, 60. punkts, un 2008. gada 10. septembra spriedumu lietā T-465/04 *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 65. punkts).

149 Turklāt, kaut arī piešķiršanas kritērijs ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem" cita starpā bija paredzēts, lai varētu novērtēt, vai pretendenta rīcībā bija "pietiekams skaits" darbinieku ar prasītajām iemaņām un pieredzi, lai nodrošinātu EIB prasītos papildu pakalpojumus, tas bija formulēts neskaidri un neprecīzi, jo, kā izriet it īpaši no iepirkuma procedūras specifikāciju 4.2. punkta, nekāds "vēlamais skaits" attiecībā uz personālu netika noteikts iepriekš, un EIB šajā sakarā nebija sniegusi pretendentiem nekādas precīzas kvantitatīvas norādes. Taisnība, ka iepirkuma procedūras specifikāciju 1.2. punktā attiecībā uz līguma aptvertās "nozares aprakstu" bija norādīts, ka desmit personas, kas nav EIB darbinieki, bija iesaistītas darbā ar tādiem projektiem, kas attiecas uz informācijas tehnoloģiju lietojumprogrammu šajā lietā, un ka uz to brīdi tika īstenoti desmit projekti. Turklāt tika norādīts, ka nākamajā gadā ir paredzams, ka darba apjoms tieši pie projektiem samazināsies, kas nozīmē, ka potenciālajiem pretendentiem iepirkuma procedūras specifikācijās norādītie skaitļi bija jāuzskata par maksimāliem. Tomēr nekavējoties tika precizēts, ka nav izslēgts, ka EIB apstiprinātu jaunu aizdevumu pilnvaru vai jaunu īpašu darījumu rezultātā var sākties darbs pie jauniem projektiem.

150 Tā kā izvēlētais pretendents bija arī piesaistītais pakalpojumu sniedzējs, kas bija atbildīgs par attīstību, uzturēšanu, atbalsta nodrošināšanu un projektu īstenošanu attiecībā uz informācijas tehnoloģiju lietojumprogrammu šajā lietā, tas arī bija vislabākajā situācijā savas pieredzes dēļ, lai novērtētu, kādas varētu būt EIB patiesās vajadzības attiecībā uz spēju nodrošināt personālu no pašu resursiem prasību attiecībā uz papildu pakalpojumu sniegšanu, kādas varētu rasties EIB līguma izpildes ietvaros, izpildei.

No minētā izriet, ka piešķiršanas kritērija ar nosaukumu "Iespēja nodrošināt personālu no pašu resursiem" neprecizitāte faktiski varēja piešķirt priekšrocību izvēlētajam pretendentam, esot neizdevīgam citiem pretendentiem un it īpaši prasītājai un pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes principu, saskaņā ar kuru pretendentiem ir jābūt vienādām iespējām savu piedāvājumu sagatavošanā.

151 Tāpēc ir jākonstatē, ka samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principi, kā arī pamatnostādņu 2.5.1.2. punkts, ar kuru tiek īstenoti šie principi, liedza EIB šī publiskā iepirkuma procedūras ietvaros ņemt vērā pretendentu spēju pilnībā nodrošināt šajā līgumā prasītos pakalpojumus nevis saskaņā ar pretendentu "atlases kritēriju", bet gan saskaņā ar līguma slēgšanas tiesību "piešķiršanas kritēriju" un šajā ziņā pamatoties uz neprecīzu kritēriju, kas praksē var piešķirt priekšrocību izvēlētajam pretendentam, ar kuru arī agrāk ir ticis noslēgts līgums par attiecīgo pakalpojumu sniegšanu.

152 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, prasības trešais un ceturtais pamats ir jāapmierina.

Par sesto pamatu

— Lietas dalībnieku argumenti

153 Prasītāja apgalvo, ka EIB esot pārkāpusi Finanšu regulas 99. pantu un Īstenošanas kārtības 148. panta 1. un 2. punktu, kā arī vienlīdzīgas attieksmes, pārskatāmības un nediskriminācijas principus, kādi paredzēti Finanšu regulas 89. pantā, skatot to kopā ar tās preambulas 18. apsvērumu, un judikatūrā, Komisijas praksē vai doktrīnā, ciktāl

EIB piešķīra līguma slēgšanas tiesības izvēlētajam pretendentam pēc tam, kad pēdējais minētais pēc slepenas saziņas ar EIB būtiski mainīja sava piedāvājuma noteikumus gan no cenas, gan kvalitātes viedokļa. No 2008. gada 31. janvāra piezīmes izrietēja, ka pēc tam, kad bija atvērti un novērtēti piedāvājumi, novērtēšanas komiteja ieteica piešķirt līguma slēgšanas tiesības izvēlētajam pretendentam. Tomēr konstatējusi, ka šis piedāvājums bija ar visaugstāko cenu salīdzinājumā ar pārējiem piedāvājumiem, novērtēšanas komiteja nolēma uzaicināt izvēlēto pretendentu uz sanāksmi, lai saņemtu precizējumus noteiktos jautājumos, tostarp finanšu jautājumos, pirms tā turpina publiskā iepirkuma procedūru. Šīs sanāksmes laikā izvēlētais pretendents esot būtiski izmainījis sava piedāvājuma noteikumus, lai pazemināt par pakalpojumu paredzēto cenu, vienlaikus samazinot pakalpojuma kvalitāti. It īpaši izvēlētais pretendents esot apsolījis samazināt savā piedāvājumā ietverto cenu, it īpaši izdarot izmaiņas personālā, kas atbildīgs par līguma izpildi, lai izveidotu līdzsvarotāku komandu, un līdz ar to piedāvājis mazāku pieredzējušo konsultantu skaitu. Pēc šīm nelikumīgajām sarunām EIB nolēma piešķirt līguma slēgšanas tiesības izvēlētajam pretendentam. No minētā izriet, ka piedāvājums, kuru EIB beidzot izvēlējās, esot būtiski atšķīries un — vissvarīgākais attiecībā uz iepirkuma procedūras dokumentos minēto piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientu — esot bijis zemākas kvalitātes nekā novērtēšanas komitejas novērtētais piedāvājums. Tomēr šī izvēlētā pretendenta "galīgā piedāvājuma" zemā kvalitāte salīdzinājumā ar tā "sākotnējo piedāvājumu" neesot tikusi ņemta vērā piedāvājumu salīdzinošajā novērtēšanā, kuru veica novērtēšanas komiteja.

154 Šajā ziņā prasītāja aicina Vispārējo tiesu salīdzināt pieredzi personālam, kas minēts izvēlētā pretendenta piedāvājumā, ar tā personāla pieredzi, kāds bija minēts galīgajā izvēlētā pretendenta piedāvājumā, un konstatēt, ka, ja nebūtu notikušas nelikumīgas pārrunas ar EIB, kā arī nebūtu pieļautas acīmredzamas kļūdas vērtējumā, pieņemot apstrīdēto lēmumu, tad līguma slēgšanas tiesības būtu piešķirtas prasītājai. Katrā ziņā prasītāja apgalvo, ka, ja, organizējot publiskā iepirkuma procedūru, būtu ievērots vienlīdzīgas attieksmes princips un tā būtu bijusi pārskatāma, tad arī tā būtu varējusi

būtiski uzlabot savu "sākotnējo piedāvājumu" atbilstoši noteiktajiem piešķiršanas kritērijiem, kā rezultātā tā būtu varējusi arī iegūt iespēju noslēgt līgumu.

155 EIB atspēko prasītājas argumentus un prasa noraidīt sesto pamatu. Tā norāda, ka ne Finanšu regula, ne Īstenošanas kārtība neregulē publiskā iepirkuma procedūru. Turklāt prasītājai nav intereses izvirzīt šo pamatu. Pēc EIB domām, diskusijas ar izvēlēto pretendentu notika tikai pēc piedāvājumu salīdzinošās novērtēšanas stadijas beigām, kurā izvēlētā pretendenta piedāvājums tika novērtēts visaugstāk, savukārt prasītājas piedāvājums ieguva otro labāko novērtējumu, un līdz ar to brīdī, kad izvēlētais pretendents jau bija ieguvis līguma slēgšanas tiesības. Tādējādi šo saziņu nevar uzskatīt par tādu, kas notikusi līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūras ietvaros pamatnostādņu 2.5.2. punkta izpratnē vai pat Finanšu regulas 99. panta izpratnē, uz kuru atsaucās prasītāja. Katrā ziņā šī saziņa neattiecās uz izvēlētā pretendenta piedāvājuma, kas piedāvājumu salīdzinošās izvērtēšanas beigās ieguva visaugstāko vērtējumu, grozīšanu, ne arī noveda pie šāda rezultāta. Tā attiecās tikai uz noteikumiem, kā izvēlētais pretendents izpildīs līgumu atbilstoši sava piedāvājuma noteikumiem, vai katrā ziņā nevarēja mainīt vērtējumu, kāds tika pieņemts piedāvājumu salīdzinošās izvērtēšanas beigās. No finanšu viedokļa fakts, ka tika samazinātas "vecākajiem programmatūras attīstītajiem" un "vidējā līmeņa programmatūras attīstītājiem" paredzētās dienas likmes, kā arī fakts, ka daži piedāvātie "vecākie programmatūras attīstītāji" no pamatkomandas tika aizstāti ar "jaunākiem", nevarēja izmainīt izvēlētā pretendenta piedāvājuma vērtējumu salīdzinājumā ar citu pretendentu, tostarp prasītājas, piedāvājumu vērtējumiem, un tādējādi nevarēja negatīvi ietekmēt pēdējos minētos. No tehniskā viedokļa dažu izvēlētā pretendenta piedāvātās pamatkomandas "vecāko programmatūras attīstītāju" aizstāšana ar "jaunākiem" neizraisīja izvēlētā pretendenta piedāvājuma tehniskās vērtības samazināšanos, jo aizstātais personāls bija ietverts minētajam piedāvājumam pielikumā pievienotajā personāla profilu tabulā, un šī piedāvājuma tehniskā vērtība tika noteikta, ņemot vērā ne tikai kvalifikācijas, kas bija minētas piedāvātās pamatkomandas darbinieku *curriculum vitae*, bet arī to personu kvalifikācijas, kas bija iekļautas esošā personāla kvalifikāciju sarakstā.

Atsauce uz "līdzsvarotākas komandas izveidi" nozīmēja nevis to, ka tiktu izmainīts pamatpersonāls, kāds bija minēts izvēlētā pretendenta piedāvājumā, lai izveidotu par līguma izpildi atbildīgo komandu, bet gan tikai to, ka šis personāls ļautu izveidot "līdzsvarotāku" komandu par to, kādu minētais pretendents piedāvāja izveidot, lai izpildītu iepriekšējo līgumu attiecībā uz lietojumprogrammu šajā lietā. Tādējādi šajā lietā piemērojamā judikatūra neļauj secināt, ka saziņa starp EIB un pretendentu pēc piedāvājumu salīdzinošās izvērtēšanas stadijas beigām ietekmēja apstrīdētā lēmuma spēkā esamību, un prasītāja šajā gadījumā nevarēja pamatoti atsaukties uz vienlīdzīgas attieksmes vai pārskatāmības principa pārkāpumu.

— Vispārējās tiesas vērtējums

156 Prasītāja nevar pamatoti apgalvot, ka ir pārkāpts Finanšu regulas 89. un 99. pants un Īstenošanas kārtības 148. panta 1. un 2. punkts, jo publiskā iepirkuma procedūru un apstrīdēto lēmumu neregulē ne Finanšu regula, ne *a fortiori* Īstenošanas kārtība (skat. iepriekš 87. punktu). Tāpēc sestais pamats ir jānoraida kā nepamatots tiktāl, ciktāl tas ir balstīts uz šādu pārkāpumu.

157 Tomēr sestais pamats ir jāizvērtē tiktāl, ciktāl ar to tiek izvirzīts iebildums, kas ir balstīts uz vienlīdzīgas attieksmes, nediskriminācijas un pārskatāmības principu, kas ir piemērojami publiskā iepirkuma procedūrai un apstrīdētajam lēmumam iepriekš 88. punktā minēto iemeslu dēļ, pārkāpumiem. Ņemot vērā minēto principu nozīmi, mērķi un lietderīgo iedarbību, tie ir jāievēro arī tādos īpašos līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas gadījumos kā šajā lietā, vienlaikus vajadzības gadījumā ņemot vērā šai procedūrai raksturīgās īpatnības.

158 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka, tā kā šajā gadījumā ir runa par pakalpojumu līgumu, ko EIB ir noslēgusi savā vārdā par kopējo vērtību, neieskaitot pievienotās vērtības nodokli (PVN), starp EUR 3 500 000 un EUR 7 000 000, EIB saskaņā ar pamatnostādņu noteikumiem nolēma, ka līguma slēgšanas tiesības bija jāpiešķir saskaņā ar atklātu konkursa procedūru, *Oficiālajā Vēstnesī* publicējot paziņojumu par paredzamo publisko iepirkumu, sagatavojot iepirkuma procedūras specifikācijas, kurās ir paredzēti līguma noteikumi un nosacījumi, tostarp piešķiršanas kritēriji, un uzaicinot visus saimnieciskās darbības subjektus, kas ir piedāvājuši iesniegt piedāvājumu šajā sakarā.

159 Šādos apstākļos pamatnostādņu noteikumi un vajadzības gadījumā Direktīvas 2004/18 normas, uz kurām ir atsauce pamatnostādnēs, ir jāuzskata par atbilstošajām tiesību normām, saskaņā ar kurām bija jānotiek publiskā iepirkuma procedūrai, un EIB kā līgumslēdzējai iestādei bija stingri jāievēro pašas noteiktie kritēriji ne tikai publiskā iepirkuma procedūras kā tādas laikā, kuras mērķis bija veikt piedāvājumu salīdzinošu novērtēšanu un izvēlēties pretendentu, ar kuru noslēgt līgumu, bet, vispārīgāk runājot, līdz attiecīgā līguma izpildes stadijas beigām (šajā ziņā skat. iepriekš 89. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/*CAS Succhi di Frutta*, 115. punkts).

160 Ja tāda pretendenta piedāvājums, kurš nav ticis izslēgts no publiskā iepirkuma procedūras un atbilst atlases kritērijiem, kas izklāstīti paziņojumā par paredzamo publisko iepirkumu vai iepirkuma procedūras specifikācijās, līgumslēdzējai iestādei, ņemot vērā piešķiršanas kritērijus, kas izklāstīti paziņojumā par paredzamo publisko iepirkumu vai iepirkuma procedūras specifikācijās, nešķiet kā saimnieciski visizdevīgākais piedāvājums, līgumslēdzējai iestādei tas ir jānoraida, taču tai nav tiesību grozīt līguma vispārējo shēmu, grozot kādu no būtiskiem tā piešķiršanas nosacījumiem. Ja līgumslēdzēja iestāde būtu tiesīga publiskā iepirkuma procedūras laikā pēc savas vēlmes grozīt pašus piešķiršanas nosacījumus, šādām tiesībām neesot skaidri paredzētām piemērojamajos atbilstošajos noteikumos, tiktu sagrozīti sākotnēji paredzētie noteikumi, kas regulē līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu (iepriekš 89. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*CAS Succhi di Frutta*, 120. punkts). Turklāt šāda prakse nenovēršami novestu pie pārskatāmības un vienlīdzīgas attieksmes pret pretendentiem principu pārkāpuma, jo vairs netiktu nodrošināta vienveidīga piešķiršanas

nosacījumu piemērošana un procedūras objektivitāte (iepriekš 89. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*CAS Succhi di Frutta*, 121. punkts).

161 Turklāt šie principi ir ietverti pamatnostādņu 2.5.2. punktā, kurā cita starpā ir noteikts, ka "publiskā iepirkuma procedūras laikā [EIB] neuzsāk nekādas diskusijas ar kandidātiem vai pretendentiem, kas var apšaubīt procedūras objektivitāti vai vienlīdzīgas attieksmes pret saimnieciskās darbības subjektiem principu", un ka, lai arī "[EIB] turpretim var sazināties ar kandidātiem vai pretendentiem rakstveidā, lai saņemtu skaidrojumus par konkrētiem punktiem viņu pieteikumā vai piedāvājumā", "šāda saziņa tomēr nevar būt par pamatu dalības pieteikuma vai piedāvājuma nosacījumu grozīšanai".

162 Šajā gadījumā iepirkuma procedūras specifikāciju 1.2. punktā, kas attiecas uz līguma aptvertās "nozares aprakstu", bija norādīts, ka lietojumprogrammu šajā lietā izmantoja aptuveni 600 personas, ka tika nodarbināta desmit cilvēku komanda, kas nav EIB darbinieki, lai nodrošinātu uzturēšanu vai atbalstu un projektu īstenošanu (četras personas bija iesaistītas uzturēšanā un sešas personas bija iesaistītas projektos), un ka uz attiecīgo brīdi tika īstenoti desmit projekti. Turklāt tika precizēts, ka četri EIB personāla darbinieki pildīja projekta uzraudzības vai vadības pienākumus, bet vienlaikus bija arvien vairāk iesaistīti tehniskajās darbībās, proti, diskusijās par arhitektūru. Drīzumā bija paredzēts veikt uzvedības vērtēšanas procedūras. Visbeidzot, bija paredzēts, ka turpmākajos gados darba apjoms pie projektiem samazināsies, kas nozīmē, ka EIB minētie skaitļi potenciālajiem pretendentiem bija jāuzskata par maksimumu, pat ja nevarēja izslēgt, ka EIB apstiprinātu jaunu aizdevumu pilnvaru vai jaunu īpašu darījumu rezultātā varētu sākties darbs pie jauniem projektiem.

163 Atbilstoši iepirkuma procedūras specifikāciju 6.5. punktam, kas attiecas uz "personāla profilu", pretendentam bija jāiesniedz ikviena pieejamā darbinieka iemaņu skaidrs profils, aizpildot personāla profilu tabulu. Šajā tabulā viens un tas pats darbinieks

nevarēja tikt saistīts ar vairāk kā vienu profilu. Turklāt pretendentiem bija jāiesniedz anonīmi *curriculum vitae* "pieejamo darbinieku pamatkomandai", kuriem ir dažādi profili, kas identificēti personāla profilu tabulā (turpmāk tekstā — "pamatkomanda"). Katra no pamatkomandas darbiniekiem pašreizējais darba devējs (attiecīgais loceklis grupu vai apakšuzņēmēju iesniegtu piedāvājumu gadījumā) bija jānorāda katrā *curriculum vitae*. Atbilstoši iepirkuma procedūru specifikāciju 1.2. punktā sniegtajai informācijai minimālais skaits *curriculum vitae*, kāds tika prasīts par katru no pieciem profiliem, kas identificēti personāla profilu tabulā, bija definēts šādi: divi *curriculum vitae* "pārvaldes sistēmas analītiķiem", divi *curriculum vitae* "tehniskās arhitektūras speciālistiem", divi *curriculum vitae* "jaunākajiem programmatūras attīstītājiem", seši *curriculum vitae* "vidējā līmeņa programmatūras attīstītājiem" un divi *curriculum vitae* "vecākajiem programmatūras attīstītājiem". Turklāt viens un tas pats *curriculum vitae* nevarēja tikt piedāvāts vairāk kā vienā profilā.

164 Iepirkuma procedūras specifikāciju 6.8. punktā, kas attiecas uz "izmaksu profilu", cita starpā bija norādīts, ka cenas bija jānorāda EUR, neieskaitot PVN. Tajās bija jāiekļauj visa veida izmaksas, kuras EIB nebija jāsedz atsevišķi. Pretendentam bija jāaizpilda izmaksu profilu tabula, kas pievienota iepirkuma procedūras specifikāciju pielikumā. Izmaksas bija jānorāda dienas likmju formā par "pastāvīgiem pakalpojumiem" un "neregulāriem pakalpojumiem". Ja pretendents vai pakalpojumu sniedzējs vēlējās piemērot dažādas likmes par pakalpojumiem, kas sniegti "ārpus dienesta darba laika", proti, pēc plkst. 19.00 un pirms plkst. 8.00, un pakalpojumiem, kas sniegti nedēļas nogalēs vai brīvdienās, tad arī tas bija skaidri jānorāda tabulā. Šādas likmes bija piemērojamas arī pakalpojumiem, kas paredzēti, lai uzsāktu jaunus projektus (skat. iepriekš 162. punktu).

165 Iepirkuma procedūru specifikāciju 7.1. punktā, kas attiecas uz "piešķiršanas kritērijiem", bija norādīts, ka līguma slēgšanas tiesības ir jāpiešķir saimnieciski visizdevīgākajam piedāvājumam, ņemot vērā piešķiršanas kritērijus, kā arī to atbilstošos

sadalījuma koeficientus (skat. iepriekš 3. punktu). Attiecībā uz tehniskajiem kritērijiem iepirkuma procedūru specifikāciju 7.1.1. punktā bija precizēts, ka "piedāvātā personāla iemaņu un kvalifikāciju atbilstība līmenim" un "spēja nodrošināt darbinieku komandu no pašu resursiem", proti, divi kritēriji, kas kopā veido 60 % no punktiem kopējā vērtējumā, tiks vērtēti un atzīmes tiks piešķirtas, pamatojoties uz pilnībā aizpildītu personāla profilu tabulu un pretendentu piedāvāto pamatkomandu darbinieku *curriculum vitae* saskaņā ar iepirkuma procedūru specifikāciju 6.5. punktu. Šis jautājums tika apstiprināts sarakstā ar "Jautājumiem un atbildēm". Attiecībā uz finanšu kritēriju iepirkuma procedūru specifikāciju 7.1.2. punktā bija precizēts, ka katra pretendenta izmaksu profils tiks novērtēts un atzīmes tiks piešķirtas, pamatojoties uz vidējo dienas likmes koeficientu, kas aprēķināts attiecībā uz katru pretendentu. Sadalījuma koeficienti, kurus aprēķinot tika ņemts vērā personu, kurām ir vislielākās izredzes tikt nodarbinātām līguma izpildē, profils, bija norādīti izmaksu profilu tabulā. Visbeidzot, iepirkuma procedūras specifikāciju 7.1.1. un 7.1.2. punktā bija norādīts, ka EIB varēja uzaicināt pretendentus uz interviju, bet ka pēdējie minētie katrā ziņā nevarēja grozīt sava piedāvājuma noteikumus pēc tā iesniegšanas rakstveidā.

166 No tehniskā viedokļa personāla profilu tabulā bija jānorāda attiecībā uz katru no pieciem profilu veidiem vispārīgi un attiecībā uz katru no iemaņām, kas saistītas ar katru profila veidu, pieejamo darbinieku skaits, to vidū nošķirot "darbiniekus, kuriem kopējā pieredze ir mazāk par trīs gadiem", "darbiniekus, kuriem kopējā pieredze ir vairāk par trīs gadiem", un "darbiniekus, kuriem pieredze darbā pie pakalpojumu sniedzēja ir vairāk par diviem gadiem".

167 No tehniskā viedokļa personāla profilu tabulā attiecībā uz katru no profilu veidiem un katru no pakalpojumiem bija jānorāda vidējā dienas likme. Sadalījuma koeficienti attiecībā uz vidējām dienas likmēm katra veida pakalpojumam bija šādi: 45 % no punktiem bija "pastāvīgo pakalpojumu" izmaksām, 45 % no punktiem bija "neregulāro pakalpojumu" izmaksām, 5 % no punktiem bija par pakalpojumu, kas sniegti "ārpus darba laika", izmaksām, un 5 % no punktiem bija par pakalpojumu, kas sniegti "nedēļas nogalēs/brīvdienās", izmaksām. Sadalījuma koeficienti attiecībā uz vidējām dienas

likmēm par katru no profila veidiem saskaņā ar iepirkuma procedūras specifikāciju 7.1.2. punktu un, ņemot vērā "profilus, attiecībā uz kuriem pastāv vislielākās nodarbināšanas iespējas", pamatojoties uz iepirkuma procedūras specifikāciju 6.5. punktu, bija šādi: 15 % no punktiem bija "pārvaldes sistēmas analītiķa" profilam, 15 % no punktiem bija "tehniskās arhitektūras speciālista" profilam, 15 % no punktiem bija "jaunākā programmatūras attīstītāja" profilam, 40 % no punktiem bija "vidējā līmeņa programmatūras attīstītāja" profilam un 15 % no punktiem bija "vecākā programmatūras attīstītāja" profilam.

168 Šajā gadījumā no 2008. gada 31. janvāra piezīmes un paskaidrojumiem, kurus EIB sniedza savā 2009. gada 15. decembra vēstulē, izriet, ka pēc piedāvājuma salīdzinošās novērtēšanas stadijas EIB bija noraizējusies par faktu, ka izvēlētā pretendenta piedāvājums, kuram bija piešķirts visaugstākais vērtējums, bija ar visaugstāko cenu, un ka līdz ar to tā nolēma organizēt sanāksmi ar izvēlēto pretendentu, lai kopā ar viņu noskaidrotu neskaidros punktus un it īpaši tā piedāvājuma finanšu aspektus, pirms turpināt publiskā iepirkuma procedūru. Turklāt no 2008. gada 31. janvāra piezīmes izriet, ka šī sanāksme notika 2008. gada 29. janvārī un ka tās laikā izvēlētais pretendents norādīja līgumslēdzējai iestādei, ka viņš varētu mēģināt "izveidot līdzsvarotāku komandu" (kuru šobrīd veido gandrīz tikai "vecākie" konsultanti) un samazināt dienas likmi "vecākā programmatūras attīstītāja" personāla profilam no EUR 750 līdz EUR 720 un dienas likmi "vidējā līmeņa programmatūras attīstītāja" personāla profilam no EUR 665 līdz EUR 650. Tikai pēc šīs sanāksmes, un ņemot vērā izvēlētā pretendenta izteiktos piedāvājumus, EIB Informācijas tehnoloģiju departamenta direktors 2008. gada 31. janvārī, rīkojoties saskaņā ar novērtēšanas komitejas viedokli, nolēma piešķirt līguma slēgšanas tiesības izvēlētajam pretendentam, un šo lēmumu pēc tam apstiprināja EIB priekšsēdētājs (skat. iepriekš 20. un 43. punktu). 2008. gada 12. un 17. jūnijā līgumu parakstīja attiecīgi EIB un izvēlētais pretendents (skat. iepriekš 8. punktu). Saskaņā ar pamatnostādņu 2.4.1. punktu, kas attiecas uz "paziņojumu publicēšanu" un atbilstoši kuram procedūras noslēguma datums atbilst līguma parakstīšanas datumam, publiskā iepirkuma procedūra tika izbeigta 2008. gada 17. jūnijā, proti, pamatvienošanās parakstīšanas dienā. No minētā izriet, ka EIB nevar

pamatoti apgalvot, ka 2008. gada 29. janvārī līguma slēgšanas tiesības jau bija piešķirtas izvēlētajam pretendentam un ka publiskā iepirkuma procedūra jau bija slēgta laikā, kad notika sanāksme.

169 Turklāt no EIB iesniegtajiem dokumentiem izriet, ka piedāvājumu salīdzinošās novērtēšanas beigās EIB nebija pilnībā apmierināta ar iegūto rezultātu, piemērojot piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientus, proti, 75 % no punktiem piešķirot tehniskajiem kritērijiem un 25 % no punktiem — finanšu kritērijam, kas ļāva izvēlēties piedāvājumu pakalpojumam ar augstu tehnisko vērtību, bet par tādu kopējo cenu, kas bija daudz augstāka nekā citiem piedāvājumiem, un it īpaši šī iemesla dēļ tā nolēma organizēt sanāksmi 2008. gada 29. janvārī. Tāpat no šiem dokumentiem izriet, ka šī pēdējā sanāksme ļāva izvēlētajam pretendentam atbildēt uz līgumslēdzējas iestādes izteiktajām bažām par tā piedāvājumā paredzēto kopējo cenu un ka šī sanāksme līdz ar to bija noteicošā līguma slēgšanas tiesību piešķiršanā. Sanāksmes laikā izvēlētais pretendents piekrita samazināt savā piedāvājumā paredzēto kopējo cenu, samazinot dienas likmi personālam, kas atbilst "vecākā programmatūras attīstītāja" profilam un "vidējā līmeņa programmatūras attīstītāja" profilam, kādi ir identificēti personāla profilu tabulā, kā arī piedāvājot "izveidot līdzsvarotāku komandu (kuru šobrīd veido gandrīz tikai "vecākie" konsultanti)". No šī viedokļa raugoties, 2008. gada 31. janvāra piezīmē ietvertais paziņojums, ka 2008. gada 29. janvāra sanāksmes rezultātā komitejas locekļi saglabāja savu ieteikumu piešķirt līguma slēgšanas tiesības izvēlētajam pretendentam, nevar tikt uzskatīts par tādu, kas pierāda jaunu piedāvājumu salīdzinošo novērtēšanu, bet gan vienkārši par novērtēšanas komitejas viedokļa atkārtošanu, ņemot vērā faktu, ka izvēlētais pretendents atbildēja uz līgumslēdzējas iestādes izteiktajām finansiāla rakstura bažām.

170 Attiecībā uz izmaksu profilu tabulā, kuru izvēlētais pretendents aizpildīja un pievienoja sava piedāvājuma pielikumā, ietverto dienas likmju samazināšanu jānorāda, ka tās rezultātā *a posteriori* tika grozīti pamatnoteikumi, uz kuru pamata novērtēšanas komiteja finansiāli novērtēja izvēlētā pretendenta piedāvājumu.

171 Attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru izvēlētais pretendents piekrita "izveidot līdzsvarotāku komandu (kuru šobrīd veido gandrīz tikai "vecākie" konsultanti)", EIB pati paskaidroja savos 2010. gada 26. februāra apsvērumos, ka tas bija saistīts ar faktu, ka "[2008. gada 29. janvāra] sanāksmes laikā [izvēlētais pretendents] piedāvāja aizstāt noteiktus tā konsultantus, [kuri atbilst piedāvātajiem "vecākajiem programmatūras attīstītājiem"], ar jaunāku personālu". Šādā kontekstā, kad EIB faktiski vēlējas panākt, lai izvēlētais pretendents samazina savā piedāvājumā paredzēto kopējo cenu, lai to pietuvinātu cenai, ko savos piedāvājumos bija norādījuši citi pretendenti, vienīgais ticamais izskaidrojums šādam argumentam ir tas, ka izvēlētais pretendents faktiski grasījās aizstāt dažus piedāvātās pamatkomandas "vecākos programmatūras attīstītājus" ar "jaunāku" personālu. Tiktāl, ciktāl pakalpojuma kopējā cena bija tieši atkarīga no pamatkomandas — kas bija definēta kā komanda, kurai ir vislielākās izredzes tikt nodarbinātai gadījumā, ja pretendentam tiks piešķirtas līguma slēgšanas tiesības — vidējās dienas likmes sadalījuma koeficienta, šī cena faktiski varēja tikt samazināta, grozot piedāvājumā ietvertās pamatkomandas sastāvu, aizstājot visdārgāko personālu, kas līdz ar to bija viskvalificētākais, proti, "vecākos konsultantus", kuri atbilst "vecākā programmatūras attīstītāja" profilam, ar lētāku personālu un tādējādi mazāk kvalificētu, proti, ar "jaunākiem konsultantiem", kuri varētu atbilst "vidējā līmeņa programmatūras attīstītāja" profilam un "jaunākā programmatūras attīstītāja" profilam, kā tas izriet no EIB 2010. gada 26. februāra apsvērumiem.

172 EIB neiesniedza nevienu pierādījumu, kas apliecinātu, ka, neskatoties uz 2008. gada 29. janvāra sanāksmē pieņemtajiem noteikumiem, personas, kuras faktiski nodarbināja izvēlētais pretendents līguma izpildei, atbilda tām, kas veidoja pamatkomandu, kas *curriculum vitae* formā bija norādīta izvēlētā pretendenta piedāvājumā, un pamatojoties uz kuru novērtēšanas komiteja veica piedāvājuma tehnisko un finansiālo novērtēšanu. Turklāt savos 2010. gada 26. februāra apsvērumos EIB neapgalvoja, ka piedāvātās pamatkomandas, kas *curriculum vitae* formā bija ietverta pretendenta piedāvājumā, sastāvs netika grozīts pēc 2008. gada 29. janvāra sanāksmes, bet apgalvoja tikai to, ka šīs izmaiņas nevarēja pielīdzināt faktiskai minētā piedāvājuma grozīšanai

tiktāl, ciktāl "jaunākais personāls", ar kuru tika aizstāts pamatkomandas "vecākais personāls", jau bija ietverts personāla profilu tabulā, kuru izvēlētais pretendents bija aizpildījis un pievienojis savam piedāvājumam. Tomēr tiktāl, ciktāl piedāvājuma salīdzinošā novērtēšana no tehniskā viedokļa bija balstīta it īpaši uz to, vai personas, kas veido pretendenta piedāvāto pamatkomandu, bija kvalificētas saskaņā ar to *curriculum vitae*, kas pievienoti piedāvājuma pielikumā, līdzsvarotākas pamatkomandas izveides, aizstājot dažus "vecākos programmatūras attīstītājus" ar "jaunāku" personālu, kaut arī iekļaujot personas, kas jau ir minētas personāla profilu tabulā, ko izvēlētais pretendents ir pievienojis sava piedāvājuma pielikumā, rezultātā vienīgi varēja *a posteriori* tikt grozīti pamatnoteikumi, uz kuru pamata novērtēšanas komiteja novērtēja minēto piedāvājumu gan no tehniskā, gan finanšu viedokļa.

173 Turklāt šķiet, ka EIB vēlas pamatot priekšlikumu, kādu izvirzīja izvēlētais pretendents 2008. gada 29. janvāra sanāksmē, ar faktu — kā ir norādīts iepirkuma procedūras specifikācijās —, ka var būt tā, ka nav nepieciešams, lai komanda, kas pašlaik tiek nodarbināta līguma izpildē, ir tikpat kvalificēta kā komanda, kas līdz šim ir bijusi atbildīga par uzturēšanu, atbalsta sniegšanu un attīstības nodrošināšanu attiecībā uz lietojumprogrammu šajā lietā (skat. iepriekš 162. punktu) un kas tika izmantota kā atsauce, lai iepirkuma procedūras specifikācijās definētu pamatkomandas sastāvu, pamatojoties uz kuru pretendentu piedāvājumi tiktu novērtēti gan no tehniskā, gan finanšu viedokļa (skat. iepriekš 163. punktu). Pat ja izvēlētais pretendents varētu izpildīt līgumu, izmantojot personālu, kas ir mazāk kvalificēts par to, kas līdz šim bija atbildīgs par minēto lietojumprogrammu, ar to tomēr nebūtu pietiekami, lai pamatotu to, ka izvēlētais pretendents ir grozījis pamatkomandas sastāvu, kuru viņš norādīja savā piedāvājumā kā tādu, ko var nodarbināt gadījumā, ja tam tiks piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, lai pazeminātu minētajā piedāvājumā paredzēto kopējo cenu un tādējādi izpildītu līgumslēdzējas iestādes noteiktu jaunu prasību līguma slēgšanas

tiesību piešķiršanas nolūkā. Runa bija par pamatnoteikumu, uz kuru pamata novērtēšanas komiteja novērtēja izvēlētā pretendenta piedāvājumu gan no tehniskā, gan finanšu viedokļa, grozīšanu *a posteriori*, noraidītajiem pretendentiem, tostarp prasītājai, nedodot iespēju grozīt savu piedāvājumu.

174 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, šīs lietas kontekstā EIB nevar pamatoti apgalvot, ka vienīgais 2008. gada 29. janvāra sanāksmes mērķis bija pārrunāt ar izvēlēto pretendentu noteiktus līguma izpildes noteikumus, nevis grozīt pēdējā minētā piedāvājuma saturu, lai viņam piešķirtu līguma slēgšanas tiesības.

175 Turklāt no minētajiem apsvērumiem izriet, ka šīs izmaiņas traucēja ne tikai izvēlētā pretendenta piedāvājuma finansiālu novērtēšanu, bet arī tehnisku novērtēšanu. Turklāt saziņa starp EIB un izvēlēto pretendentu praksē noveda pie tā, ka tika grozīti piešķiršanas kritēriju sadales koeficienti. Šīs pārrunas un to rezultāts, proti, izvēlētā pretendenta piedāvājuma grozīšana, faktiski izrietēja no tā, ka EIB piešķīra finanšu kritērijam relatīvi lielāku nozīmi nekā tehniskajiem kritērijiem, kādi bija definēti publiskā iepirkuma dokumentos un uz kuru pamata ne tikai pretendenti sagatavoja savus piedāvājumus, bet arī novērtēšanas komiteja veica to salīdzināšanu. Nav šaubu par to, ka relatīvās nozīmes palielināšana, ko visbeidzot veica EIB attiecībā uz finanšu kritēriju, lai piešķirtu līguma slēgšanas tiesības izvēlētajam pretendentam, būtu labvēlīgāka prasītājai, ja arī attiecībā uz viņu tā tiktu piemērota piedāvājumu salīdzinošajā izvērtēšanā, jo tās piedāvājums bija ar viszemāko cenu un tādējādi būtu ieguvis vislabāko vērtējumu saskaņā ar finanšu kritēriju.

176 Tomēr EIB uzskata, ka šīs izmaiņas netraucēja piedāvājumu salīdzinošo izvērtēšanu tādējādi, ka tiktu ietekmētas to pretendentu tiesības, kuri šīs novērtēšanas rezultātā tika noraidīti.

177 Pat ja, kā EIB to skaidri apgalvo, atsaucoties it īpaši uz Tiesas 1996. gada 25. aprīļa spriedumu lietā C-87/94 Komisija/Beļģija (*Recueil*, I-2043. lpp., 59. punkts), lēmuma par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu atcelšana — kas tika pieņemts pēc procedūras, kurā tika pieļauta nelikumība, izvēlētajam pretendentam dodot iespēju grozīt tā piedāvājuma noteikumus — ir atkarīga no tiesas secinājuma, ka minētā grozījuma ņemšana vērā nebija izdevīga citiem pretendentiem, grozot piedāvājumu salīdzināšanas nosacījumus un tādējādi potenciāli ietekmējot pretendentu vērtējumus, ir jāatzīmē, ka šāda ietekme šajā lietā patiešām var tikt konstatēta.

178 Taisnība, ka no finanšu viedokļa strīdīgo grozījumu rezultātā nevarēja notikt nekas cits kā vien vērtējuma uzlabošana izvēlētā pretendenta piedāvājumam salīdzinājumā ar citu pretendentu, tostarp prasītājas, piedāvājumu. Tomēr ir kļūdaini apgalvot, ka no tehniskā viedokļa dažu "vecāku programmatūras attīstītāju" no izvēlētā pretendenta piedāvātās pamatkomandas aizstāšana ar "jaunākiem" neietekmēja izvēlētā pretendenta piedāvājuma vērtējuma grozīšanu. Šajā ziņā no lietas materiāliem un it īpaši no saraksta ar "Jautājumiem un atbildēm" izriet, ka "[EIB] vēlējās nodrošināt, ka [pretendentam, ar kuru tiek noslēgts līgums], ir ne tikai pietiekams skaits kvalificētu un pieredzējušu darbinieku, lai izveidotu pamatkomandu, bet arī ka tā rīcībā ir kompetences un pieredzes ziņā atbilstoša pašu resursu rezerve, lai izpildītu papildu vajadzības". Šādā kontekstā "bija paredzēts, ka [*curriculum vitae*] atbilstu pretendenta piedāvātajai pamatkomandai, kamēr personāla profilu tabula sniegtu norādi par pretendenta rīcībā esošā personāla, ko [EIB] varētu mobilizēt, kompetences un pieredzes dziļumu un plašumu". Tādējādi, kaut arī *curriculum vitae* mērķis bija atļaut EIB novērtēt pretendenta piedāvātās pamatkomandas kvalifikācijas, proti, personas, kas atbilst profilam un kurām saskaņā ar iepirkuma procedūru specifikāciju 7.1.2. punktu bija vislielākās izredzes tikt nodarbinātām līguma izpildē (skat. iepriekš 165. punktu), personāla profilu tabula bija paredzēta, lai ļautu EIB novērtēt pretendenta rīcībā esošā

personāla vispārējo kvalifikāciju, uz ko tā varētu paļauties, lai izpildītu papildu vajadzības. Šādos apstākļos dažu "vecāku programmatūras attīstītāju" no izvēlētā pretendenta piedāvājumā minētās pamatkomandas, kuru *curriculum vitae* tika ņemts vērā, lai pārbaudītu minētās komandas tehnisko kvalifikāciju, aizstāšanai ar "jaunākiem" darbiniekiem, kuru kvalifikācijas, protams, bija zemākas, nevarēja būt nekāda cita ietekme kā tikai šī piedāvājuma kopējās tehniskās vērtības samazināšana salīdzinājumā ar citu pretendentu, tostarp prasītājas, piedāvājumu vērtību.

179 Ņemot vērā piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientus, proti, 25 % no punktiem ir finanšu kritērijam un 75 % no punktiem ir tehniskajiem kritērijiem, un to, ka pati piedāvājumu salīdzinošās izvērtēšanas analīze 60 % bija balstīta uz *curriculum vitae* un pretendenta piedāvātā personāla profilu tabulu (skat. iepriekš 165. punktu), var uzskatīt, ka izvēlētā pretendenta piedāvājuma finansiālā vērtējuma uzlabošana — kas var izrietēt no šajā piedāvājumā paredzētās kopējās cenas samazināšanas — nevarēja kompensēt minētā piedāvājuma tehniskās vērtības samazināšanos, kas varēja rasties sakarā ar to, ka daži piedāvājumā ietvertās pamatkomandas "vecākie programmatūras attīstītāji" tika aizstāti ar "jaunākiem" darbiniekiem. No minētā izriet, ka grozījumu, kas *a posteriori* tika veikti izvēlētā pretendenta piedāvājumā, vispārējā ietekme varēja būt tikai negatīva attiecībā uz šī piedāvājuma novērtējumu gadījumā, ja tiktu īstenota jauna piedāvājumu salīdzinošā novērtēšana.

180 Katrā ziņā līguma ar izvēlēto pretendentu noslēgšanas stadijā EIB faktiski grozīja tehnisko kritēriju un finanšu kritērija sadalījuma koeficientus, kādi bija definēti publiskā iepirkuma oficiālajos dokumentos, lai piešķirtu lielāku nozīmi finanšu kritērijam (skat. iepriekš 175. punktu).

181 Šajā gadījumā Vispārējās tiesas rīcībā nav neviena pierādījuma, kas ļautu secināt vai skaidri izslēgt, ka izvēlētā pretendenta piedāvājuma un tehnisko kritēriju un finanšu kritērija sadalījuma koeficientu grozīšana pēc 2008. gada 29. janvāra sanāksmes un

pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas varēja negatīvi ietekmēt piedāvājumu salīdzinošo novērtēšanu, kaitējot noraidītajiem pretendentiem, tostarp prasītājai, tādējādi, ka ar to tika ietekmēts publiskā iepirkuma procedūras rezultāts. Tā kā EIB bija labākā situācijā, lai iesniegtu pierādījumus šajā sakarā, tad tai ir jāuzņemas atbildība par šo neskaidrību (šajā ziņā pēc analoģijas skat. Tiesas 1986. gada 8. oktobra spriedumu apvienotajās lietās 169/83 un 136/84 *Leussink*/Komisija, *Recueil*, 2801. lpp., 17. punkts). Līdz ar to prasītājas arguments, saskaņā ar kuru minētie grozījumi varēja negatīvi ietekmēt publiskā iepirkuma rezultātu, tai prettiesiski atņemot reālas iespējas noslēgt publiskā iepirkuma līgumu, ir pieņemams.

182 No iepriekš minētā izriet, ka, tā kā 2008. gada 29. janvāra sanāksmē EIB prasīja izvēlētajam pretendentam grozīt viņa piedāvājumu, tad tās 2008. gada 31. janvārī šī grozījuma rezultātā pieņemtais lēmums zaudēja spēku, jo tika pārkāpti vienlīdzīgas attieksmes un pārskatāmības principi, kā rezultātā varēja tikt negatīvi ietekmēts publiskā iepirkuma procedūras rezultāts, prettiesiski atņemot prasītājai reālu iespēju noslēgt līgumu.

183 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, prasības sestais pamats ir jāapmierina.

Par piekto pamatu

— Lietas dalībnieku argumenti

184 Prasītāja apgalvo, ka EIB esot pārkāpusi tiesības, kas piemērojamas publiskā iepirkuma procedūrām, un vienlīdzīgas attieksmes principu, pieņemot apstrīdēto

lēmumu, pamatojoties uz piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientiem — proti, 75 % no punktiem piešķirot tehniskajiem kritērijiem un 25 % no punktiem — finanšu kritērijam. Saskaņā ar principiem par finanšu labu pārvaldību, kādi ir izklāstīti Direktīvas 92/50 36. pantā, Padomes 1993. gada 14. jūnija Direktīvas 93/38/EEK, ar ko koordinē līgumu piešķiršanas procedūras, kuras piemēro subjekti, kas darbojas ūdensapgādes, enerģētikas, transporta un telekomunikāciju nozarē (OV L 199, 84. lpp.), 34. pantā, Izpildes kārtības 138. panta 3. punktā un judikatūrā gadījumā, kad līgums tiek piešķirts saimnieciski visizdevīgākajam piedāvājumam, līgumslēdzējai iestādei ir jānosaka piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficienti, nodrošinot, ka "cenas efekts" netiek neitralizēts vai minimizēts tā, ka publiskā iepirkuma procedūras rezultātā tiek piešķirts nesamērīgi dārgs līgums salīdzinājumā ar faktiskajām administrācijas vajadzībām.

185 Prasītāja apgalvo, ka gandrīz visās publiskā iepirkuma procedūrās, kuras savā vārdā ir organizējusi Kopienu administrācija pēdējo piecpadsmit gadu laikā, piedāvājumu salīdzinošā novērtēšana tika veikta, attiecībā uz piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientiem nosakot, ka 50 % vai gandrīz 50 % no punktiem tiek piešķirti finanšu kritērijam, ja nav runa par cenu aptauju. Šāda prakse atbilst principiem par finanšu labu pārvaldību, kuras ietvaros novērtēšanas komiteja vispirms piešķir noteiktu punktu skaitu katram piedāvājumam atbilstoši tā tehniskajai vērtībai, pēc tam izdala šo punktu skaitu ar piedāvājuma cenu un līguma slēgšanas tiesības piešķir pretendentam, kas ir ieguvis visaugstāko atzīmi. Šajā kontekstā kvalitāte tiek nodrošināta ar pretendentu atlases kritērijiem un līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas stadijā izmantojot tehniskajiem kritērijiem noteiktos sliekšņus. Savukārt šajā gadījumā izmantotie piešķiršanas kritēriju koeficienti — proti, 75 % no punktiem ir tehniskajiem kritērijiem un tikai 25 % no punktiem ir finanšu kritērijam — liecina par finanšu sliktu pārvaldību, kā rezultātā publiskā iepirkuma procedūrā tiek neitralizēts vai minimizēts "cenas efekts", kura mērķis tomēr ir identificēt "saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu", un kā rezultātā administrācija līdz ar to var noslēgt līgumu par nesamērīgi dārgiem pakalpojumiem, jo pretendenti tiek aicināti maksimāli uzlabot viņu piedāvājumu tehnisko

vērtību ar vienu vienīgu mērķi — iegūt visaugstāko atzīmi un visbeidzot — līguma slēgšanas tiesības. Šie neparastie sadales koeficienti, ņemot vērā Kopienas administrācijas praksi, turklāt ir uzskatāmi par netiešu diskrimināciju tiktāl, ciktāl tie mazos un vidējos uzņēmumus nostāda neizdevīgākā situācijā salīdzinājumā ar pretendentiem, kuri spēj iesniegt piedāvājumus ar daudz augstāku tehnisko vērtību, kāda tiek prasīta attiecīgajā publiskā iepirkuma līgumā. Tāpēc tie ir pretrunā principam par vienlīdzīgu attieksmi pret pretendentiem.

186 Visbeidzot prasītāja uzskata, ka EIB nevarot pamatoti apgalvot, ka tās piedāvājums bija "vissliktākais", jo tā šajā sakarā pamatojas uz tādas novērtēšanas rezultātiem, kas pati par sevi bija prettiesiska un neobjektīva. Šajā ziņā tā apgalvo, ka šis iebildums ir jāskata kopā ar iebildumu par kritēriju sajaukšanu.

187 Savā replikā prasītāja apgalvo, ka ar piedāvājumu "cenas efekta" neitralizēšanu šajā gadījumā izmantoto piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientu dēļ tiek pārkāpts Īstenošanas kārtības 138. panta 3. punkts, atbilstoši kuram "sadalījuma koeficients cenas kritērijam salīdzinājumā ar citiem kritērijiem nevar neitralizēt cenas kritēriju, izvēloties pretendentu, ar kuru noslēgt līgumu".

188 EIB prasa noraidīt piekto pamatu. Tā apgalvo, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru līgumslēdzējas iestādes var brīvi izvēlēties ne tikai līguma piešķiršanas kritērijus, bet arī noteikt to atbilstošos sadalījuma koeficientus. Turklāt pamatnostādņu 2.5.1.2. punktā ir skaidri norādīts, ka tādas publiskā iepirkuma procedūras gadījumā, uz kuru attiecas kritērijs par saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu, kas tiek noteikts saskaņā ar kvalitātes/cenas attiecību, tehniskajiem kritērijiem var piešķirt lielāku nozīmi nekā finanšu kritērijam. Salīdzināšanas nolūkā arī Finanšu regulas 97. pantā, kā arī Īstenošanas kārtības 138. pantā ir garantēta līgumslēdzējām iestādēm nepieciešamā rīcības brīvība, lai noteiktu līgumam piemērojamo piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientus, un Īstenošanas kārtības 241. punktā ir paredzēts, ka Kopienu administrācija var noteikt tādus piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientus, saskaņā ar kuriem 80 % no punktiem ir tehniskajiem kritērijiem un 20 % — finanšu kritērijiem, runājot

par tādiem pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumiem, kas tiek noslēgti ārējo darījumu ietvaros. Šajā gadījumā piedāvājumu tehnisko vērtību un pretendentu kompetenci EIB uzskatīja par galvenajiem faktoriem, jo ar lietojumprogrammu šajā lietā bija paredzēts atbalstīt ar aizdevumiem saistītus darījumus, kas ir tās pamatfunkcija.

189 EIB apgalvo, ka piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficienti nebija neparasti saistībā ar tāda paša veida līgumiem, ko ir noslēgusi EIB vai pat iestādes, kā arī saistībā ar kvalitātes normām, ko EIB informācijas tehnoloģiju dienests piemēro līgumiem par "intelektuālu atbalsta pakalpojumu sniegšanu informācijas sistēmām."

190 Attiecībā uz prasītājas apgalvojumu, saskaņā ar kuru šajā gadījumā izmantotie piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficienti nostādīja to neizdevīgākā situācijā, publiskā iepirkuma procedūrā neitralizējot "cenas efektu", EIB norāda, ka prasītāja nevarot pamatoti paļauties, ka tai tiks piešķirtas līguma slēgšanas tiesības tikai tāpēc vien, ka tā piedāvāja viszemāko cenu. Pat ja tiktu piemēroti prasītājas minētie sadalījuma koeficienti, proti, 50 % no punktiem piešķirot tehniskajiem kritērijiem un 50 % — finanšu kritērijam, prasītājas piedāvājums netiktu izvēlēts, jo atzīme, ko tās piedāvājums ieguva attiecībā uz tehniskajiem kritērijiem, bija daudz mazāka nekā atzīme, kas tika piešķirta par šiem pašiem kritērijiem izvēlētā pretendenta piedāvājumam. Attiecībā uz pieredzi banku darbībā izvēlētā pretendenta piedāvājums bija ļoti pilnīgs, kā to apliecināja lielākās daļas šī pretendenta piedāvāto darbinieku *curriculum vitae*, savukārt tikai vienam no prasītājas piedāvātajiem analītiķiem bija nepieciešamā kompetence banku nozarē. Tāpat prasītāja nevarot pamatoti apgalvot, ka šie piemērotie sadalījuma koeficienti neitralizēja "cenas efektu" publiskā iepirkuma procedūrā, jo, neskatoties uz to, ka tās piedāvājuma tehniskā vērtība tika atzīta par viszemāko salīdzinājumā ar pārējiem pieciem piedāvājumiem, kurus novērtēšanas komiteja neizslēdza tehniskajā novērtēšanā, un tikai par mazliet labāku nekā tā bija diviem tehniskajā

novērtēšanā izslēgtajiem piedāvājumiem, prasītājas piedāvājums ieguva otro labāko kopējo vērtējumu, ņemot vērā par finanšu kritēriju iegūto atzīmi, jo tās piedāvājums bija ar viszemāko cenu.

— Vispārējās tiesas vērtējums

191 Jānorāda, ka apstrīdētais lēmums nav balstīts uz sākotnēji izmantotajiem piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientiem (skat. iepriekš 3. punktu), jo EIB atkāpās no šiem sadalījuma koeficientiem, prasot pretendentam samazināt kopējo viņa piedāvājumā norādīto cenu, pirms tam tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības (skat. iepriekš 175. punktu). Tomēr tiktāl, ciktāl EIB noraidīja citu pretendentu, kuriem tika atļauts piedalīties piedāvājumu salīdzinošajā novērtēšanā, tostarp prasītājas, piedāvājumu, apstrīdētais lēmums ir balstīts uz minēto piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientu piemērošanu, un prasītāja saglabā interesi pakārtoti prasīt pārbaudīt šo koeficientu tiesiskumu turklāt neatkarīgi no vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principu pārkāpuma, kas tika konstatēts sestā pamata izvērtēšanas ietvaros sakarā ar to, ka tika grozīti publiskā iepirkuma procedūrai piemērojamo piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficienti (skat. iepriekš 182. punktu).

192 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, izvēloties saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu, līgumslēdzējas iestādes var ne tikai brīvi izvēlēties līguma piešķiršanas kritērijus, bet arī noteikt to sadalījuma koeficientus, ar nosacījumu, ka tie ļauj īstenot kopēju vērtējumu kritērijiem, kas tiek piemēroti, lai identificētu saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu (šajā ziņā skat. Tiesas 2005. gada 27. oktobra spriedumu lietā C-234/03 *Contse* u.c., Krājums, I-9315. lpp., 68. punkts un tajā minētā judikatūra, un iepriekš 109. punktā minēto spriedumu lieta *Stragab Benelux*/Padome, 77. punkts). Turklāt

saskaņā ar vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principiem dažādu kritēriju vai papildu kritēriju sadalījuma koeficientus nevar noteikt, ņemot vērā elementus, kam var būt diskriminējoša ietekme attiecībā uz pretendentiem (šajā ziņā skat. 2005. gada 24. novembra spriedumu lietā C-331/04 *ATI EAC e Viaggi di Maio* u.c., Krājums, I-10109. lpp., 32. punkts, un iepriekš 142. punktā minēto spriedumu lietā *Lianakis* u.c., 42. un 43. punkts).

193 No pamatnostādņu ievaddaļas izriet, ka "[EIB] uzskata, ka parasti vislabākais veids, kā piemērot ES pamatprincipus [publiskā iepirkuma procedūras ietvaros], ir nodrošinot konkurenci starp kvalificētiem pretendentiem un veicot atlasi, kas balstīta gan uz izmaksu, gan kvalitātes apsvērumiem". Turklāt pamatnostādņu 2.1. punktā ir atsauce uz "[EIB] prioritāti par viszemāko cenu nodrošināt vislabāko kvalitāti" tās organizētajās līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrās. Pamatnostādņu 2.5.1.2. punktā, kas attiecas uz "līguma piešķiršanas kritērijiem", šajā ziņā ir precizēts, ka "saimnieciski visizdevīgākais piedāvājums [..] pēc [EIB] domām" principā atbilst piedāvājumam ar "vislabāko kvalitātes/cenas attiecību", ņemot vērā "dažādus ar attiecīgā līguma priekšmetu saistītus kritērijus [..]".

194 Izņemot ārkārtas gadījumus, kuri EIB ir jāpamato, prasība nodrošināt vislabāko "izmaksu/rezultātu" vai "kvalitātes/cenas" attiecību, kopīgi novērtējot visus izvēlētos kritērijus, lai identificētu saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu, nozīmē, ka finanšu kritērija sadalījuma koeficients nevar neitralizēt minēto kritēriju, izvēloties pretendentu, ar kuru noslēgt līgumu.

195 *A priori* var uzskatīt, ka šajā gadījumā izmantotos piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientus, proti, kad 75 % no punktiem ir tehniskajiem kritērijiem un 25 % — finanšu kritērijam, EIB noteica likumīgi tiktāl, ciktāl, pirmkārt, tie atspoguļo pašas EIB vērtējumu, saskaņā ar kuru — ņemot vērā līguma, kas attiecās uz lietojumprogrammu,

kura paredzēta ar aizdevumiem saistītu darījumu, kas ir EIB pamatfunkcija, atbalstam, raksturu un priekšmetu — cenai, kurai, kaut arī tā nebija mazsvarīga, bija otršķirīga nozīme salīdzinājumā ar tehnisko vērtību, un, otrkārt, šie sadalījuma koeficienti tika piemēroti vienādi un pārskatāmi attiecībā uz visiem pretendentiem.

196 Tomēr, kā izriet no šīs lietas faktiem, EIB visbeidzot konstatēja, ņemot vērā piedāvājumu salīdzinošās izvērtēšanas rezultātu, ka sākotnēji paredzētais finanšu kritērija sadalījuma koeficients noveda pie pārāk lielas minētā kritērija neitralizēšanas, izvēloties pretendentu, kuram piešķirt līguma slēgšanas tiesības, un ka tāpēc bija nepieciešams pārvērtēt cenas kritērija nozīmi, lai piešķirtu līgumu izvēlētajam pretendentam, kas tika izdarīts, vedot pārrunas ar pēdējo minēto 2008. gada 29. janvārī notikušajā sanāksmē (skat. iepriekš 175. punktu).

197 No minētā izriet, ka apstrīdētais lēmums, ciktāl ar to tika noraidīti citu pretendentu, kuriem tika atļauts piedalīties piedāvājumu salīdzinošajā izvērtēšanā, piedāvājumi, tostarp prasītājas, ir balstīts uz piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientu piemērošanu, kas saskaņā ar vērtējumu, kādu EIB veica apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, noveda pie pārāk lielas finanšu kritērija neitralizēšanas, tādējādi neļaujot nodrošināt vislabāko "izmaksu/rezultātu" vai "kvalitātes/cenas" attiecību visu kritēriju, kas tika izvēlēti, lai identificētu saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumi, kopīgas novērtēšanas rezultātā.

198 Turklāt no iepriekš minētā, kā arī sestā pamata izvērtēšanas izriet, ka EIB pārkāpa vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principus, publiskā iepirkuma procedūras laikā grozot piešķiršanas kritēriju sadalījuma koeficientus.

199 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, prasības piektais pamats ir jāapmierina.

200 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka visi seši pamati, kas ir izvirzīti prasības atcelt aktu pamatošanai, ir pamatoti un ka līdz ar to prasība ir jāapmierina un apstrīdētais lēmums jāatceļ.

Par prasību par zaudējumu atlīdzību

Lietas dalībnieku argumenti

201 Prasītāja Vispārējai tiesai prasa gadījumā, ja tā secinās, ka apstrīdētais lēmums tika pieņemts, pārkāpjot tiesības, kas piemērojamas publiskā iepirkuma procedūrām, un/vai pārskatāmības un vienlīdzīgas attieksmes principus, un, ņemot vērā, ka Vispārējā tiesa, ļoti iespējams, izskatīs šo lietu pēc tam, kad izvēlētais pretendents būs pilnībā izpildījis līgumu saskaņā ar apstrīdēto lēmumu, piespriest EIB, pamatojoties uz EKL 235. un 288. pantu, tai atlīdzināt zaudējumus EUR 1 940 000 apmērā.

202 Prasītāja uzskata, ka tās prasība par zaudējumu atlīdzību ir jāapmierina šādu iemeslu dēļ.

203 Vispirms prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tā pamatojās uz pietiekami būtisku augstāka spēka tiesību normas, kas aizsargā privātpersonas, vai tiesību normas, kuras mērķis ir piešķirt tiesības indivīdiem, pārkāpumu, kura rezultātā iestājas Kopienas vai šajā gadījumā EIB atbildība. Šo pārkāpumu izdarīja EIB kā līgumslēdzēja iestāde, un tas izrietēja no apstrīdētā lēmuma un novērtēšanas, uz kuras šis lēmums bija balstīts, "prettiesiskuma", uz ko atsaucas prasītāja un kas ietvēra

publiskā iepirkuma procedūrām piemērojamo tiesību pārkāpumu, pārskatāmības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu, pamatnostādņu noteikumu pārkāpumu, informācijas novēlotu paziņošanu, apstrīdētā lēmuma nepietiekamu pamatojumu, diskriminējošu kritēriju izmantošanu, līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas kritēriju sajaukšanu ar pretendentu atlases kritērijiem un, visbeidzot, nelikumīgu tehnisko kritēriju un finanšu kritērija sadalījuma koeficientu izmantošanu līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas stadijā.

204 Turklāt prasītāja apgalvo, ka tā atsaucās uz kaitējumu, kas izrietēja no apstrīdētā lēmuma un atbilst bruto summai, kas tai tika nepamatoti liegta tāpēc, ka līguma slēgšanas tiesības prettiesiskā kārtā tika piešķirtas nevis tai, bet izvēlētajam pretendentam. Ja Vispārējā tiesa konstatētu, ka tās piedāvājumam bija jāpiešķir visaugstākais vērtējums piedāvājumu salīdzinošās izvērtēšanas stadijā, tad EIB varētu pārmest šādu zaudējumu nodarīšanu, lai to sodītu par nelikumībām, kuras tā pieļāva publiskā iepirkuma procedūras laikā, vai, kā prasītāja precizēja tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, lai tai piespriestu piedalīties fiksēto izmaksu un ekonomisko risku segšanā, ar ko bija jāsaskaras prasītājai saistībā ar tās darbību publiskā iepirkuma nozarē. Turpretim prasītāja skaidri norāda, ka tā neprasa atlīdzināt zaudējumus, kas radās sakarā ar tās dalību publiskā iepirkuma procedūrā.

205 Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka tā aprēķināja savus zaudējumus. To summa ir EUR 1 940 000. Runājot par šo summu, ir jāņem vērā fakts, ka tās bruto peļņas likme par šāda veida pakalpojumu sniegšanu būtu 50 % salīdzinājumā ar saņemto summu, kā apliecina finanšu ziņojumi, kurus apstiprināja Komisija tās finansēto izpētes un attīstības projektu ietvaros. Tiktāl, ciktāl iepirkuma procedūras specifikācijās EIB prasīja, lai pakalpojumus nodrošina pavisam desmit eksperti (četri veic uzturēšanu un seši darbojas ar pakalpojumu projektiem), un "vidējās izmaksas dienā" prasītājas piedāvājumā bija aprēķinātas EUR 441 apmērā, šim piedāvājumam atbilstošā cena var tikt aprēķināta šādi: EUR 441 sareizina ar 220 personām/dienām gadā, ko savukārt

sareizina ar 10 personām gadā un vēlreiz sareizina ar 4 gadiem, summai sasniedzot aptuveni EUR 3,88 miljonus. Šī cena atbilst budžetam, kāds bija paredzēts attiecībā uz līgumu, kas bija starp EUR 3,5 miljoniem un EUR 7 miljoniem. Neiegūtā bruto peļņa līdz ar to atbilst 50 % no EUR 3,88 miljoniem, proti, EUR 1,94 miljoniem.

206 EIB pakārtoti apgalvo, ka prasība par zaudējumu atlīdzību nav pamatota. Saskaņā ar judikatūru, ja nav izpildīts viens no ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās nosacījumiem, prasība ir jānoraida pilnībā, neizvērtējot citus minētās atbildības iestāšanās nosacījumus. Šajā gadījumā līdz ar to esot pieticis konstatēt, ka EIB nav izdarījusi nekādu prettiesisku rīcību, kas varētu radīt Kopienas ārpuslīgumisko atbildību publiskā iepirkuma procedūras ietvaros. Turklāt prasītāja nevarēja pamatoti prasīt atlīdzināt zaudējumus, kas atbilst bruto peļņai, kādu tā būtu ieguvusi, ja viņai būti piešķirtas līguma slēgšanas tiesības. Apgalvotā neiegūtā peļņa ir iespējama tikai nākotnē un ir hipotētiska tiktāl, ciktāl, pat ja līguma slēgšanas tiesības nebūtu piešķirtas izvēlētajam pretendentam, pamatojoties uz apstrīdēto lēmumu un strīdīgo vērtēšanu, prasītāja nevar droši apgalvot, ka tai tiktu piešķirtas līguma slēgšanas tiesības. Kaut arī Vispārējā tiesa var atcelt lēmumu par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu, tā nekādā ziņā nevar uzlikt administrācijai pienākumu piešķirt līguma slēgšanas tiesības konkrētam pretendentam. Līdz ar to saskaņā ar judikatūru šādi zaudējumi nevar tikt ņemti vērā.

Vispārējās tiesas vērtējums

207 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība saskaņā ar EKL 288. panta otro daļu iestājas tad, ja ir izpildīti visi nosacījumi attiecībā uz iestādei pārmesto prettiesisko rīcību, zaudējumu faktu un saiknes esamību starp šo rīcību un apgalvotajiem zaudējumiem. No minētā izriet, ka Kopienas atbildība nevar iestāties,

ja nav izpildīti visi šie nosacījumi (Tiesas 1982. gada 29. septembra spriedums lietā 26/81 *Oleifici Mediterranei*/EEK, *Recueil*, 3057. lpp., 16. punkts, un Vispārējās tiesas 1996. gada 16. oktobra spriedums lietā T-336/94 *Efisol*/Komisija, *Recueil*, II-1343. lpp., 30. punkts).

208 Šajā gadījumā ir jāsāk ar to, ka jāpārbauda, vai ir izpildīts nosacījums par cēloņsakarību starp EIB nelikumīgo rīcību un zaudējumiem, kas nodarīti prasītājai.

209 Attiecībā uz nosacījumu par cēloņsakarību starp apgalvoto rīcību un norādīto kaitējumu no pastāvīgās judikatūras izriet, ka apgalvotajam kaitējumam ir pietiekami tieši jāizriet no rīcības, par kuru ir celti iebildumi, t.i., šai rīcībai ir jābūt galvenajam kaitējuma cēlonim (šajā ziņā skat. Tiesas 1979. gada 4. oktobra spriedumu apvienotajās lietās 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 un 45/79 *Dumortier* u.c./Padome, *Recueil*, 3091. lpp., 21. punkts, un Vispārējās tiesas 1996. gada 11. jūlija spriedumu lietā T-175/94 *International Procurement Services*/Komisija, *Recueil*, II-729. lpp., 55. punkts). Prasītājiem ir jāsniedz pierādījumi par šādu cēloņsakarību (skat. Tiesas 1992. gada 30. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-363/88 un C-364/88 *Finsider* u.c./Komisija, *Recueil*, I-359. lpp., 25. punkts, un 2002. gada 24. aprīļa spriedumu lietā T-220/96 *EVO*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-2265. lpp., 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

210 Kā izriet no prasības pieteikuma (skat. iepriekš 81. punktu), prasītāja atsaucas uz zaudējumiem, kas atbilst "aprēķinātajai bruto peļņas summai, kādu tā būtu ieguvusi, ja publiskā iepirkuma procedūras rezultātā ar to tiktu noslēgts līgums". Savos rakstveida apsvērumos tā atzīst, ka EIB var piespriest tai atlīdzināt zaudējumus, kas atbilst prasības pieteikumā aprēķinātajai neiegūtajai bruto peļņai, tikai tad, ja Vispārējā tiesa varētu konstatēt, ka tās piedāvājumam bija jāpiešķir visaugstākais vērtējums piedāvājumu salīdzinošās novērtēšanas stadijas beigās (skat. iepriekš 204. pantu). Tādējādi prasītājas prasība par zaudējumu atlīdzību ir balstīta uz pieņēmumu, ka apstrīdētais lēmums tai liedza noslēgt ar EIB līgumu un parakstīt pamatvienošanos par līguma izpildi. Šāda prasība ir jāinterpretē tādējādi, ka tās mērķis ir nevis iespējas noslēgt līgumu zaudēšanas atlīdzināšana, bet gan paša līguma zaudēšanas atlīdzināšana. To neapšauba fakts, ka tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, prasītāja norādīja, ka

prasība par zaudējumu atlīdzību zināmā veidā ietvēra iespējas zaudēšanu, jo fakts, ka tā neparakstīja līgumu, liedza tai iespēju nākotnē noslēgt publiskā iepirkuma līgumus un, vispārīgi runājot, atgūt noteiktas izmaksas, kādas tai radās sakarā ar tās darbību publiskā iepirkuma procedūru jomā. Papildus tam, ka šie jaunie zaudējumu pamati tika iesniegti novēloti un līdz ar to ir nepieņemami, tie katrā ziņā ir balstīti nevis uz prasītājas iespējas noslēgt līgumu zaudēšanu, bet gan uz sekām, kas, saskaņā ar tās teikto, tieši izriet no paša līguma zaudēšanas.

211 Šajā gadījumā prasītāja nav ne pierādījusi, ne arī iesniegusi informāciju, kas ļautu Vispārējai tiesai skaidri secināt, ka tās piedāvājumam bija jāpiešķir visaugstākais vērtējums piedāvājumu salīdzinošajā novērtēšanā. Katrā ziņā, pat pieņemot, ka prasītājas piedāvājumam bija jāpiešķir visaugstākais vērtējums un ka ar prasītāju līdz ar to bija jānoslēdz līgums, tas neuzliek EIB pienākumu parakstīt ar to pamatvienošanos. Neviens princips un neviena tiesību norma, kas piemērojama EIB rīkotām publiskā iepirkuma procedūrām, neuzliek EIB pienākumu parakstīt līgumu ar konkrētu personu publiskā iepirkuma procedūras beigās (šajā ziņā pēc analoģijas skat. iepriekš 147. punktā minēto spriedumu lietā *Fracasso* un *Leitschutz*, 24. un 25. punkts, un iepriekš 125. punktā minēto spriedumu lietā *Embassy Limousines & Services*/Parlaments, 54. punkts)

212 Līdz ar to nevar konstatēt cēloņsakarības pastāvēšanu starp to, ka EIB ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, kas, kā izriet no prasības to atcelt, ir prettiesisks, un prasītājas apgalvotajiem zaudējumiem, kas izriet no līguma kā tāda zaudēšanas. No minētā izriet, ka prasītāja nevar pamatoti prasīt atlīdzināt zaudējumus, kas izriet no tā, ka tā nenoslēdza ar EIB pamatvienošanos un *a fortiori* neizpildīja līgumu.

213 No iepriekš minētā izriet, ka prasība par zaudējumu atlīdzību ir pilnībā jānoraida.

214 Šāds secinājums nav atkarīgs no kompensācijas, uz kādu prasītājai varētu būt tiesības saskaņā ar LESD 266. pantu, atbilstoši atjaunojot tās sākotnējo stāvokli pēc apstrīdētā lēmuma atcelšanas (skat. iepriekš 67. punktu).

Par tiesāšanās izdevumiem

215 Prasītāja paskaidro, ka tai bija pienākums uzsākt šo tiesvedību un prasīt atlīdzināt zaudējumus, ko tā cieta tāpēc, ka EIB nepienācīgi novērtēja tās piedāvājumu, un tāpēc, ka tā nebija informēta par izvēlētā piedāvājuma raksturojumu un priekšrocībām salīdzinājumā ar viņas piedāvājumu. Pamatojuma neesamība un fakts, ka, neskatoties uz tās lūgumiem, novērtēšanas ziņojums viņai tā arī netika nosūtīts, esot uzskatāmi par pietiekamiem iemesliem, lai piespriestu EIB atlīdzināt zaudējumus pat tās prasības noraidīšanas gadījumā.

216 EIB uzskata, ka Reglamenta 87. panta 3. punkta otrajā daļā ietvertie nosacījumi šajā gadījumā nav izpildīti un ka līdz ar to ir jāpiemēro šī paša Reglamenta 87. panta 2. punkts. Prasītāja nav pierādījusi, ka EIB tai ir radījusi nepamatotus un apzinātus zaudējumus, un patiesībā EIB to neesot izdarījusi. Turklāt ir jāņem vērā, ka EIB atbildēja uz prasītājas lūgumiem sniegt papildu informāciju, it īpaši ar 2008. gada 1. augusta vēstuli (Vispārējās tiesas 2002. gada 26. februāra spriedums lietā T-169/00 *Esedra*/Komisija, *Recueil*, II-609. lpp., 192. punkts). Brīdī, kad prasītāja iesniedza prasības pieteikumu, tā ieguva visu nepieciešamo informāciju savu tiesību aizstāvībai.

217 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punkta otrajai daļai Vispārējā tiesa var piespriest kādam no lietas dalībniekiem samaksāt tos izdevumus, par kuriem tā uzskata, ka tie pretējai pusei ir radīti nepamatoti vai apzināti. Šajā gadījumā, ņemot vērā faktu, ka apstrīdētajam lēmumam nebija pietiekams pamatojums, un lai ņemtu vērā vairākas

EIB pieļautās nelikumības publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūras ietvaros, kuras rezultātā tika pieņemts minētais lēmums, kas lika prasītājai celt šo prasību, EIB ir jāpiespriež atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) **atcelt Eiropas Investīciju bankas (EIB) lēmumu, ar kuru noraidīts *Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE* piedāvājums, kas iesniegts publiskā iepirkuma procedūrā 2007/S 176-215155 par tādu pakalpojumu sniegšanu, kuru mērķis ir "palīdzība "Loans Front Office (*Serapis*)" sistēmas uzturēšanā, atbalstīšanā un izstrādē", un līguma slēgšanas tiesības piešķirtas *Sybase BVBA*;**

2) **pārējā daļā prasību noraidīt;**

3) **EIB atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 20. septembrī.

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture ..... II - 6379

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 6384

Juridiskais pamatojums ..... II - 6386

1. Par prasības pieņemamību ..... II - 6386

Par Vispārējās tiesas kompetenci ..... II - 6387

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 6387

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 6389

Par prasītājas interesi celt prasību atcelt apstrīdēto lēmumu ..... II - 6400

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 6400

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 6401

Par formulas, kāda tika izmantota publiskā iepirkuma procedūrā, veicot piedāvājumu salīdzinošu izvērtēšanu, neapstrīdēšanu ..... II - 6404

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 6404

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 6404

Par prasības par zaudējumu atlīdzību skaidrības neesamību ..... II - 6406

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 6406

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 6406

2. Par lietas būtību ..... II - 6408

Par piemērojamajām tiesībām ..... II - 6408

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 6408

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 6409

Par prasību atcelt aktu ..... II - 6413

Par pirmo un otro pamatu ..... II - 6414

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 6414

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 6416

Par trešo un ceturto pamatu ..... II - 6427

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 6427

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 6430

Par sesto pamatu ..... II - 6437

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 6437

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 6440

Par piekto pamatu ..... II - 6452

— Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 6452

— Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 6459

Par prasību par zaudējumu atlīdzību ..... II - 6459

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 6459

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 6461

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 6464